colecţia romanului poliţist

Ross MacDONALD

DRICUL VĂRGAT

Ross Macdonald

Dricul vărgat

Traducere de Diana ŞERBAN

Publisher: Knopf, 1962
The Zebra-Striped Hearse

Editura Lucman, 2004

Capitolul 1

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19

Capitolul 1

În dimineaţa aceea mă aştepta o doamnă în faţa uşii biroului. Femeile cu care mă întâlneam de obicei pe culoarele înguste erau candidate, de cele mai multe ori, nemulţumite de locurile de muncă oferite de biroul de plasare a forţei de muncă de lângă cabinetul meu. Or, această aparţinea cu totul altei categorii, atât prin ţinută, cât şi prin machiaj.

Femeia părea să fie cam de vârsta mea.

— Sunt doamna Blackwell, spuse ea. Domnul Archer, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Soţul meu, colonelul Blackwell, are întâlnire cu dumneavoastră în jumătate de oră, făcu ea, consultându-şi ceasul scump, cu brăţara împodobită cu diamante. Avem timp să stăm puţin de vorbă.

Nu pot spune că persoana ei mă fascina, dar farmecul nu-i lipsea, emana din toată fiinţa ei. Am deschis uşa şi m-am dat la o parte, ca să o las să intre în sala de aşteptare, apoi am luat-o înainte şi i-am deschis uşa biroului meu. Am invitat-o să ia loc şi s-a aşezat, foarte dreaptă, chiar pe marginea fotoliului. Mi s-a părut simpatică de la prima privire. Avea ochii foarte închişi la culoare, cu privirea inteligentă şi promiţătoare; se desluşea un pic de tristeţe în desenul gurii; era chipul unei femei care ştia ce este suferinţa şi care trecea din nou printr-o pasă proastă. De aceea i-am spus, pentru a tatona terenul:

— „Lăsaţi orice speranţă, voi, cei care intraţi aici!”

— Nu vă ia prea mult să ghiciţi starea de spirit a interlocutorilor dumneavoastră, răspunse ea, roşind puţin. Sau e vreun truc?

— Am mai spus-o şi altora.

— Şi Dante la fel... Îmi dau seama, reluă ea pe un ton mai ferm, că m-am pus într-o situaţie neplăcută

venind aici. Să nu vă închipuiţi cumva că eu şi soţul meu nu ne înţelegem. Din contră, formăm un cuplu foarte unit. Dar ceea ce vrea el să facă este atât de inuman, atât de distrugător…

— Nu mi-a spus nimic concret la telefon. Este vorba de un divorţ?

— Nu, Dumnezeule! făcu ea cu o vehemenţă uşor exagerată. Nu, fiica soţului meu mă îngrijorează, ne îngrijorează pe amândoi.

— Aşadar este fiica dumneavoastră vitregă?

— Da, dar nu-mi place cuvântul ăsta. M-am străduit să fiu pentru ea mai bună decât o mamă vitregă, cum se spune, dar am intrat prea târziu în viaţa ei. Era încă o copilă când a rămas fără mamă…

— Mama ei a murit?

— A, nu, Pauline este cât se poate de vie, dar ea şi Mark au divorţat acum câţiva ani, când Harriet avea doar doisprezece ani. Divorţul părinţilor este o grea încercare pentru o fetiţă care se apropie de pubertate. Din păcate, n-am putut face mare lucru pentru a o ajuta pe Harriet. Acum este femeie în toată firea şi, fireşte, nu are încredere în mine.

— De ce fireşte?

— E în natura lucrurilor. Harriet şi tatăl ei au fost dintotdeauna foarte apropiaţi şi am constatat că mă înţelegeam mult mai bine cu ea înainte de a mă căsători cu tatăl ei. Aveţi copii, domnule Archer?

— Nu.

— Aţi fost căsătorit?

— Da, dar nu văd legătura. Sunt sigur că n-aţi venit aici ca să vorbim despre viaţa mea particulară. Încă nu mi-aţi dezvăluit motivul pentru care vă aflaţi aici, iar soţul dumneavoastră trebuie să apară cât de cutând.

Îşi consultă din nou ceasul şi se ridică, parcă împotriva voinţei sale, ca şi cum nervii ei extrem de încordaţi o împiedicau să rămână în fotoliu.

— Spuneţi-mi dacă mă înşel, dar mi se pare mie sau vă e teamă de soţul dumneavoastră, doamnă?

— Da, vă înşelaţi amarnic, răspunse ea pe un ton hotărât. Ah! E foarte greu să vă explic... Nu mi-e teamă decât de un singur lucru, să nu-l dezamăgesc. Mark are nevoie să se bazeze pe mine şi nu vreau să fac nimic pe la spatele lui.

— Şi totuşi, iată-vă aici!

— Da! oftă ea, aşezându-se din nou.

— Ceea ce ne aduce iar la scopul vizitei dumneavoastră.

— O să fiu sinceră cu dumneavoastră, domnule Archer. Planul de bătaie al lui Mark, dacă îndrăznesc să-l numesc aşa, spuse ea cu ironie, nu îmi place şi nu i-am ascuns acest lucru. Am şi eu experienţa mea şi cred că mă pricep la problemele cu care se confruntă fetele şi femeile din lumea noastră modernă. Cred că trebuie să lăsăm natura să acţioneze. Harriet vrea să se mărite; dacă ţine într-adevăr la omul acela, s-o lăsăm să facă ce vrea! Dar Mark nici nu vrea să audă, se opune cu înverşunare acestei căsătorii şi este hotărât să recurgă la mijloacele cele mai radicale pentru a o împiedica.

— Iar eu sunt un mijloc radical.

— Sunteţi unul dintre ele. A mai vorbit de arme de foc şi de biciul de hăitaş. Dar trebuie să precizez că nu iau în serios tot ce spune.

— Eu iau întotdeauna în serios oamenii care ameninţă că vor folosi arme de foc, doamnă. Ce aţi dori să fac eu?

Îşi feri privirea, apoi, aşezându-şi poşeta pe genunchi, răspunse:

— Evident, nu vă pot cere să-l trimiteţi pe Mark la plimbare. Asta n-ar folosi la nimic: s-ar adresa imediat altui detectiv particular, pe care îl va asmuţi pe urmele lui Harriet şi ale... prietenului ei. Când m-am hotărât să vin la dumneavoastră, am vrut doar să vă expun situaţia

aşa cum este ea, căci soţul meu o să vă prezinte o variantă foarte parţială a faptelor.

— Până în prezent, am răspuns eu, nici dumneavoastră nu mi-aţi dat decât o idee foarte vagă.

— Bun, o să încerc să fiu mai clară, spuse ea cu un zâmbet puţin forţat. Acum aproape cinci săptămâni, Harriet s-a dus, chipurile, să picteze, în Mexic, la mama ei, care locuieşte pe malul lacului Chapala. Dar, în realitate, ea nu este în relaţii foarte bune cu mama ei, cât despre talentele ei artistice, nu vor impresiona pe nimeni, după părerea mea. Cred că s-a dus acolo cât se poate de hotărâtă să cunoască bărbaţi şi să-şi aleagă unul. Dacă părerea mea vi se pare cinică, pot să spun că în atare circumstanţe şi eu aş fi procedat la fel.

— Ce este atât de deosebit la situaţia ei?

— Pur şi simplu, recăsătorirea tatălui ei. A continuat să trăiască sub acoperişul părintesc, dar se vedea clar că nu era mulţumită cu noi. Din fericire pentru ea şi pentru noi, îndrăznesc să spun, mica ei expediţie mexicană a fost încununată de succes: şi-a găsit un prieten şi l-a adus aici.

— Şi cum se numeşte fericitul ales?

— Burke Damis. Este un pictor tânăr. Nu provine dintr-un mediu social strălucit, ceea ce reprezintă o tară în ochii soţului meu, dar este cât se poate de convenabil. Nu are bani, ceea ce constituie un alt motiv al împotrivirii lui Mark faţă de legătura lor, însă este într-adevăr talentat, mult mai talentat decât Harriet. Şi, la urma urmei, ea o să aibă destui bani pentru amândoi. Eu, una, cred că vor face o pereche fericită.

— Ziceţi că fata va fi bogată?

— Foarte bogată şi asta foarte curând. Una dintre mătuşile ei i-a lăsat tot ce avea şi fata trebuie să intre în posesia acestei moşteniri consistente în ziua în care va împlini douăzeci şi cinci de ani.

— Şi acum are…?

— Douăzeci şi patru, adică vârsta la care ştie ce vrea; poate, aşadar, să ducă ce viaţă doreşte şi să se elibereze de sub dominaţia lui Mark…

Se întrerupse brusc, ca şi cum forţa convingerilor ei ar fi lăsat-o să meargă prea departe.

— Cuvântul „dominaţia” este dur, am remarcat eu.

— Mi-a scăpat. Nu am nicidecum intenţia de a-l vorbi de rău pe soţul meu pe la spate, credeţi-mă. Este un om extraordinar, fidel principiilor lui, dar capabil, ca mulţi alţii, să facă prostii din cauza încăpăţânării. Nu este prima dată când se pune de-a curmezişul proiectelor sentimentale ale lui Harriet şi până acum a reuşit întotdeauna să o convingă să renunţe. Dacă se întâmplă la fel şi de data aceasta, mă tem foarte tare că vom avea în grijă o fată nefericită şi neconsolabilă.

M-a impresionat prin căldura pledoariei sale.

— Soarta fiicei dumneavoastră vitrege vă preocupă mult, din câte văd, doamnă.

— Este în joc soarta noastră, a tuturor, replică ea cu foc. Nu este bine pentru o fată de vârsta ei să trăiască în umbra tatălui. Nu este bine pentru mine să asist neputincioasă la ceea ce se petrece sub ochii mei; nu este deloc genul meu şi lucrurile nu vor face altceva decât să se înrăutăţească, dacă situaţia se prelungeşte. Căci Harriet este într-adevăr foarte vulnerabilă, să ştiţi, în vreme ce tatăl ei are o personalitate atât de puternică, încât…

Ca pentru a ilustra această disertaţie, o voce masculină şi autoritară strigă din sala de aşteptare:

— Isobel, eşti acolo?

Sări ca arsă. Apoi păru că vrea să se ascundă şi mă întrebă cu răsuflarea tăiată:

— Mai există altă ieşire?

— Din păcate, nu. Vreţi să-l trimit de-aici?

— Nu. Asta ar provoca şi mai multe necazuri.

În spatele uşii din sticlă mată, pe care o încui întotdeauna când am pe cineva în vizită, se zărea o

siluetă neclară. Colonelul zgâlţâi clanţa fără niciun rezultat şi continuă:

— Ţi-am văzut maşina jos, Isobel, şi chiar m-am întrebat ce faci aici. Isobel, răspunde!

Femeia rămase tăcută şi se aşeză în faţa ferestrei, ale cărei jaluzele nu lăsau să treacă decât câteva raze de soare. În această lumină striată părea neobişnuit de subţire şi de încordată. Fără îndoială, mi-a trezit instinctul protector, căci am deschis uşa biroului doar cât să mă pot strecura în sala de aşteptare şi am închis-o la loc în urma mea.

Era prima mea întâlnire cu colonelul Blackwell. Discuţia telefonică din zori fusese singurul nostru contact, dar apoi mă informasem în legătură cu el: ofiţer activ, ieşise la pensie la puţin timp după război, punând astfel capăt unei cariere fără istorie. Destul de mare şi de puternic, începea să dea semne de îmbătrânire, iar tenul lui colorat făcea ca părul să pară albit prematur. Se ţinea drept ca o prăjină, dar vesta din lână Shetland era prea largă la umeri, iar gulerul cămăşii lăsa să se vadă un gât foarte subţire, cu mărul lui Adam proeminent şi agitat. Cel mai şocant lucru de pe chipul lui erau uimitoarele sprâncene negre, în contrast cu părul alb. Fără îndoială, pentru a-şi ascunde propria confuzie, m-a interpelat cu o voce de stentor:

— Vreau să ştiu ce se întâmplă în spatele acestei uşi! Soţia mea este acolo, în birou, nu-i aşa?

— Soţia dumneavoastră? am zis eu cu un aer buimăcit. Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Sunt colonelul Blackwell! V-am sunat ieri.

— Aha! Aveţi acte de identitate?

— Nu sunt obligat să vă arăt actele! Incredibil!

Urla ca un apucat. Chipul lui bronzat se făcu vânăt din stacojiu. I-am răspuns pe acelaşi ton, chiar mai tare:

— Sunteţi într-adevăr colonelul Blackwell? După cum vă comportaţi aş fi crezut că sunteţi vreun nebun.

Uşa culoarului se deschise şi vecina mea, domnişoara Ditmar, care conducea agenţia de plasare a forţei de muncă, apăru în prag. Jucându-se nervoasă cu şiragul de perle false, mă întrebă:

— Aveţi nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc, am zis eu, totul e-n regulă. Facem pur şi simplu un concurs de urlete şi domnul a câştigat!

Evident, colonelul Blackwell nu era obişnuit să fie tratat aşa. Avu o reacţie curioasă: îmi întoarse spatele şi rămase ţeapăn, cu faţa la perete, ca un elev pedepsit.

Domnişoara Ditmar, ceva mai liniştită, schiţă un salut amabil şi plecă, lăsând în urma ei dâre de parfum. În timp ce se îndepărta, uşa biroului meu se deschise şi doamna Blackwell îşi făcu apariţia. Spre marea mea satisfacţie, îşi regăsise calmul.

— Oh! făcu ea. Aţi avut o vizită?

— Este vecina mea, o femeie excelentă, destul de temătoare. A speriat-o zgomotul.

— Trebuie neapărat să-mi cer scuze, domnule Archer, atât în numele meu, cât şi în numele soţului. Nu ar fi trebuit să vin aici. V-am pus într-o situaţie neplăcută.

— Nici vorbă, doamnă. Am trecut prin situaţii mult mai grave, credeţi-mă.

— Sunteţi nemaipomenit de amabil.

Colonelul Blackwell se răsuci ca un titirez. Îi trecuse furia, dar mi s-a părut că citesc în privirea lui o umbră de tristeţe, ca şi cum tânăra lui soţie l-ar fi rănit purtându-se atât de ceremonios cu mine. Încercă să-şi mascheze această reacţie în spatele unui zâmbet forţat şi îmi spuse:

— Putem să reluăm discuţia pe un ton mai calm?

— Cu cât mai calm, cu-atât mai bine, domnule colonel.

— Perfect.

Faptul că fusese interpelat cu gradul militar îi făcuse în mod vizibil foarte bine.

— Vin înapoi în câteva minute, după ce o conduc pe doamna Blackwell la maşină, zise el.

— Dar nu e nevoie, Mark, ştiu drumul.

— Insist, Isobel…

Îi oferi braţul, pe care ea îl apucă cu o strângere de inimă. Am avut impresia că, în pofida taliei sale şi a vocii impunătoare, el era cel care se sprijinea de ea. O clipă mai târziu, i-am urmărit din priviri pe fereastră: mergeau foarte demni pe trotuar, ca şi cum s-ar fi dus la o înmormântare. Fără nicio îndoială, Isobel Blackwell îmi era simpatică, dar parcă mi-aş fi dorit ca soţul ei să nu se mai întoarcă la mine.

Speranţele mele au fost spulberate. Reveni arborând o expresie contrariată, care nu mă lămuri deloc asupra situaţiei. Am fost nevoit să strâng mâna pe care mi-a întins-o pe deasupra biroului, dar în continuare mi se părea extrem de antipatic. Îşi dădu seama de acest lucru – surprinzător din partea unui asemenea bărbat – și încercă imediat să depăşească obstacolul, declarând:

— Nici nu vă puteţi închipui la ce presiuni sunt supus prin efectul forţelor feminine combinate…

— Mi-a povestit doamna Blackwell câte ceva.

— Aşa mi-a zis şi mie. Oh! Sunt convins că a crezut că face ceea ce trebuie venind aici! Dar, în fine, Dumnezeule, dacă un soţ nu-şi poate convinge soţia să înţeleagă anumite lucruri, poate ajunge la disperare!

— Din câte am înţeles, nu sunteţi de acord în privinţa viitorului dumneavoastră ginere.

— Burke Damis nu este viitorul meu ginere. Am intenţia fermă de a mă opune acestei căsătorii.

— Pot să întreb de ce?

Mă fulgeră din privire şi replică:

— Soţia mea se hrăneşte cu iluzia comună majorităţii femeilor: îşi imaginează că toate căsătoriile

sunt mâna destinului. Se pare că va contaminat şi pe dumneavoastră!

— V-am pus doar o întrebare simplă în legătură cu această căsătorie. Nu vreţi să luaţi loc, domnule colonel?

Se aşeză foarte ţeapăn în fotoliul pe care-l ocupase soţia lui şi răspunse în cele din urmă:

— Individul ăsta este un vânător de zestre, poate chiar mai rău.

— Aveţi vreo dovadă în acest sens?

— Dovezi? Dar ca să-ţi dai seama nu trebuie decât să te uiţi la faţa lui, să-i observi manierele şi să vezi cum se comportă cu fiica mea. Sunt deja sigur că i-ar face viaţa un chin şi încă n-am spus tot ce gândesc!

Neliniştea pe care o manifesta în legătură cu fiica lui era atât de mare încât vocea îl trădă şi trecu de la tonul arogant la unul angoasat.

— Cum se comportă cu fiica dumneavoastră? l-am întrebat.

— Sunt relaţii complet unilaterale, îndrăznesc să afirm, făcu el, aplecându-se spre mine. Harriet îi oferă totul: dragostea ei, averea ei şi… pe ea însăşi. Damis nu-i dă nimic, din simplul motiv că el însuşi este un nimeni, un individ apărut de nicăieri, un soi de marţian, pe cuvântul meu! Pretinde că e pictor, dar mă pricep suficient de bine la pictură ca să ştiu că nu l-aş lăsa nici să vopsească pereţii grajdului meu. Nimeni n-a auzit de el, m-am informat.

— Serios?

— Am vorbit cu un prieten care se ocupă de muzeul de artă modernă şi este expert în pictura contemporană. Numele de Burke Damis îi este complet necunoscut.

— Oh! i-am răspuns eu, ţara asta colcăie de pictori, ştiţi şi dumneavoastră şi mereu apar unii noi.

— De acord şi tocmai asta e: printre ei sunt o grămadă de falsificatori şi de impostori. Cu unul dintre aceştia avem de-a face şi sunt convins că până şi numele

lui e fals; e un pseudonim pe care şi l-a ales, Dumnezeu ştie când.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Ei bine, chiar răspunsurile lui. Am încercat să-l interoghez despre antecedentele lui, dar mi-a răspuns foarte vag. De unde vine? Din Guadalajara, din Mexic, pretinde el. Întrucât nu este mexican, ceea ce este foarte evident, recunoaşte că s-a născut în Statele Unite, dar nu zice unde. Refuză să spună cine a fost tatăl lui, din ce a trăit până acum, dacă mai are rude. Susţine că este singur pe lume.

— Nu este imposibil. Nu uitaţi că tinerii săraci sunt extrem de susceptibili.

— Mai întâi, că nu este tânăr, apoi nu l-am interogat ca un judecător de instrucţie şi, în fine, este cam tot atât de susceptibil cât un mistreţ.

— E clar, domnule colonel! am zis eu zâmbind.

Nu mi-a întors zâmbetul. Sprijinindu-se, în sfârşit, de spătarul fotoliului, îşi trecu încet mâna peste tâmpla dreaptă, având grijă să nu-şi strice freza meticulos ondulată.

— Îmi dau seama, replică el, că, după părerea dumneavoastră, nu privesc problema aceasta dintr-un unghi bun. Dar vă garantez că nu mă înşel. Nu ştiu ce v-a povestit soţia mea, nu ştiu nici în ce măsură v-a spus adevărul, în sensul obiectiv al cuvântului. Un lucru e important şi rămâne dominant în această discuţie: fiica mea, pe care o iubesc nespus, este o imbecilă în privinţa bărbaţilor.

— Doamna Blackwell, am răspuns eu cu prudenţă, m-a informat, într-adevăr, că au mai apărut asemenea situaţii.

— Harriet şi-a manifestat de mai multe ori intenţia fermă de a se mărita. Din nefericire, are un simţ genial de a alege tipi imposibili. Nu am nimic împotrivă să se mărite, dar cu un băiat bun şi la momentul potrivit. Mi se

pare o nechibzuinţă să se arunce cu capul înainte într-o căsătorie, cu un individ pe care abia l-a cunoscut.

— De când îl cunoaşte pe acest Damis?

— De o lună. L-a cules de la Ajijic, pe malul lacului Chapala, în Mexic. Cunosc această ţară şi ştiu că trebuie să te fereşti de o grămadă de nenorociţi care taie frunză la câini în zonă! Nu este un mediu convenabil pentru o tânără singură şi nici n-ar fi trebuit s-o las să se ducă acolo.

— Aţi fi putut s-o împiedicaţi?

— Din păcate nici măcar n-am încercat şi astăzi îmi muşc mâinile de ciudă. Petrecuse o iarnă tristă şi îmi dădeam seama că o schimbare de aer i-ar prinde bine. Speram să rămână la mama ei, prima mea soţie, care locuieşte la Ajijic. Dar ar fi trebuit să-mi amintesc că nu pot avea niciodată încredere în Pauline. Aş fi crezut că poate măcar să-i procure fiicei noastre relaţii sociale convenabile, dar în loc de asta a lăsat-o să facă ce-o taie capul.

— Scuzaţi-mi brutalitatea, domnule colonel, am intervenit, dar vorbiţi despre fiica dumneavoastră ca şi cum ar fi incapabilă să-şi conducă singură viaţa. Este cumva înapoiată mintal?

— Nicidecum! Este cât se poate de normală şi înzestrată cu o inteligenţă peste medie. Ştiu ce vorbesc, pentru că eu însumi m-am ocupat de educaţia ei. Sufăr, credeţi-mă, pentru că trebuie să mă opun acestei căsătorii, căci fiica mea speră la toată fericirea din lume prin acest pas. Dar n-ar dura nici şase luni sau mai degrabă exact atât: şi ar fi suficient pentru ca el să pună mâna pe averea Harrietei. Soţia mea v-a spus că e importantă.

— Da, dar nu mi-a dat nicio idee despre cât este vorba…

— Iubita mea sora, Ada, i-a lăsat prin testament un capital de jumătate de milion de dolari şi Harriet va intra în posesia acestei moşteniri la următoarea ei aniversare.

Trebuie să adaug că va căpăta cam aceeaşi sumă când… voi dispărea eu.

Evocarea propriei morţi îl întristă şi, foarte repede, această tristeţe se transformă în furie. Aplecându-se şi mai mult spre mine, dădu cu pumnul în birou atât de violent încât îmi săriră pixurile din penar.

— Şi n-o să las un tâlhar de drumul mare s-o înşface, vă garantez! urlă el.

— Sunteţi sigur că Burke Damis este un tâlhar?

— Mă pricep la oameni, domnule Archer!

— Vorbiţi-mi puţin despre ceilalţi bărbaţi cu care a vrut să se mărite fiica dumneavoastră. Ne-ar putea ajuta să-i înţelegem comportamentul.

Ca şi pe cel al tatălui ei, m-am gândit eu, *in petto*.

— Mi-e destul de penibil să vorbesc despre ei, dar o voi face, zise el. Primul a fost un tip de patruzeci şi ceva de ani. Referinţele lui? Făcuse îngrozitor de nefericite două soţii, cărora le-a lăsat, ca să se consoleze, nu ştiu câţi ţânci în îngrijire. Apoi am avut privilegiul de a asista la apariţia unui cântăreţ de muzică populară - cel puţin aşa s-a prezentat el. De fapt, în ciuda bărbii lui impozante, era o nulitate. După aceea ne-a prezentat un decorator din Beverly Hills, un poponar cum rar am văzut! Toţi indivizii ăştia voiau doar banii ei şi când i-am pus la zid, unul după altul, toţi au recunoscut-o, înainte de a da bir cu fugiţii, mai mult sau mai puţin elegant.

— Cum a reacţionat Harriet?

— Şi-a dat seama că aveam dreptate şi acum are despre aceşti bărbaţi aceeaşi părere pe care am avut-o şi eu din prima clipă când i-am văzut. În consecinţă, dacă reuşim s-o împiedicăm să cedeze primului impuls, va ajunge să-l vadă pe Damis aşa cum este el în realitate.

— Trebuie să fie uluitor, am remarcat eu, să ai nişte ochi ca razele X.

Îmi aruncă o privire neagră pe sub sprâncenele formidabile.

— Consider remarca dumneavoastră jignitoare, declara el. Nu numai că mă insultaţi ca persoană, dar păreţi neinteresat de problema pe care trebuie să o rezolv. Mi se pare evident că soţia mea a reuşit să vă convingă.

— Soţia dumneavoastră nu este numai fermecătoare, domnule colonel, ci şi extrem de lucidă în această afacere.

— Vede clar, fără îndoială, în anumite cazuri, nu vă contrazic. Dar în ceea ce-l priveşte pe Damis, parcă ar avea ochii legaţi. Sunt, totuşi, surprins că v-aţi lăsat înşelat, pentru că mi s-a spus că sunteţi cel mai bun detectiv particular din Los Angeles.

— Da? Şi cine v-a zis asta?

— Peter Colton, procurorul adjunct. M-a asigurat că nu voi găsi nicăieri un detectiv mai bun ca dumneavoastră, dar îmi voi permite să spun că nu manifestaţi niciun pic de ardoare...

— Asta fără îndoială pentru că aveţi dumneavoastră destulă pentru amândoi! făcui eu.

— Cum să înţeleg această remarcă?

— Nu e nimic complicat: înainte chiar de a-mi începe ancheta, cunoaşteţi deja rezultatul. Dar până acum nu mi-aţi furnizat nici cea mai mică dovadă în sprijinul spuselor dumneavoastră.

— Tocmai pentru a găsi dovezi vreau să vă angajez.

— Totuşi, ele trebuie să existe. Să vorbim deschis, domnule colonel! Nu sunt dispus să deformez faptele pe care aş putea să le descopăr în scopul de a confirma exactitatea ideilor dumneavoastră preconcepute. Sunt dispus să fac o anchetă în legătură cu Damis, dar cu condiţia oficială ca dumneavoastră să nu-mi dictaţi concluziile.

— Credeţi, aşadar, că vă puteţi permite să puneţi condiţii clienţilor dumneavoastră?

— Unele condiţii sunt implicite şi impuse întotdeauna, indiferent de cazul cu care am de-a face şi se întâmplă să fiu obligat să le reamintesc, ca acum. Ţin să-mi păstrez nu numai licenţa de detectiv, ci şi reputaţia.

Încerca să mă intimideze, arborând tot felul de mine, ca un adevărat comedian, încruntându-şi sprâncenele imense şi scrutându-mă cu ochii pe jumătate închişi. Dar, văzând că nu eram impresionat, renunţă la micul lui joc, cu atât mai mult cu cât avea nevoie de mine.

— Dar este foarte normal, făcu el condescendent. N-am avut niciodată în minte altceva decât o anchetă loială, condusă imparţial. Dacă aveţi o impresie diferită, v-aţi înşelat asupra intenţiilor mele. Trebuie să înţelegeţi că fiica mea îmi este extraordinar de dragă.

— Nu mi-aţi dat nicio informaţie legată de ea. Când s-a întors din Mexic?

— Acum opt zile.

— Suntem în 17 iulie. Deci asta a fost pe 10?

— Staţi să mă gândesc. Era luni. Da, în consecinţă era data de 10. Am fost s-o iau de la aeroport.

— Damis era cu ea?

— Mai încape vorbă? Acolo au început necazurile. Nimic definitiv, dar am avut mai multe discuţii. Harriet s-a arătat extrem de hotărâtă şi, după cum aţi văzut, Isobel o susţine.

— Aţi vorbit cu Damis?

— Da, de două ori. În lunea aceea am luat masa toţi trei în restaurantul aeroportului. A vorbit mult, aproape numai despre pictură. Harriet îl asculta eu un aer extaziat şi vă asigur că nu avea niciun motiv. La a doua noastră întâlnire am început să bănuiesc că e un ticălos. Asta se întâmpla sâmbătă. A venit la noi acasă, la cină. Harriet îmi spusese că are intenţia să se mărite cu el, aşa că am aranjat să vorbesc cu el între patru ochi. După cum v-am spus, n-am scos de la el decât

răspunsuri evazive, mai puţin într-o singură privinţă: a recunoscut că nu are nicio leţcaie. Venea şi pleca din casă ca şi cum ar fi fost deja a lui. Atunci i-am spus că, dacă vrea să pună mâna pe casă, trebuie să mă omoare mai întâi pe mine!

— Ei, nu, chiar i-aţi spus asta?

— Da, mai târziu, după cină. La masă, avusese manifestări absolut odioase. Ţinusem să precizez că familia Blackwell menţinea de trei secole o tradiţie veche de la începuturile colonizării statului Massachusetts, iar lui Damis i s-a părut foarte comic. Şi-a permis o remarcă şocantă referitoare la femeile primilor colonişti – stră-străbunica mea fusese una dintre ele – şi a declarat că genul acesta de tradiţii îl dădea gata. În acest caz, i-am spus eu, îl dădea gata ideea de a fi ginerele meu, ceea ce s-a grăbit să confirme. Dar abia seara lucrurile au luat o turnură neplăcută. L-am surprins pe acest individ în dormitorul meu: deschisese un dulap şi îmi examina garderoba. Când l-am întrebat ce căuta acolo, mi-a răspuns cu insolenţă că voia să vadă cum trăieşte cealaltă jumătate a genului uman. Atunci i-am zis că nu o să afle niciodată pe cheltuiala mea sau a familiei mele. L-am rugat să plece din casa mea, precum şi din a doua mea reşedinţă, pe care o ocupă acum. Dar Harriet s-a repezit la mine şi m-a făcut să mă răzgândesc.

— Deci Damis locuia la dumneavoastră?

— Cu titlu foarte provizoriu. Harriet îmi smulsese în prima zi permisiunea de a-l adăposti în vila noastră de la malul mării, ca să poată picta în linişte.

— Şi e acolo şi acum?

— Aşa cred. Nu s-au căsătorit, dar deja trăieşte pe spezele noastre. V-am spus, ştie să se descurce!

— Nu sunt atât de convins ca dumneavoastră, am replicat eu. Am cunoscut câţiva pictori. Tinerilor, celor care nu s-au afirmat încă, nu le place prea mult să li se facă acte de caritate. Trăiesc izolaţi, de multe ori în mijlocul unui câmp, pentru a lucra şi dorinţele lor se

limitează la o cameră cu vedere spre nord şi bani suficienţi pentru materiale şi mâncare.

— Harriet îi dă bani pentru asta. Ieri, cu puţin timp înainte de a vă telefona, am văzut din întâmplare carnetul ei de cecuri pe masă şi l-am răsfoit puţin. Nu-mi place să umblu prin lucrurile altora, dar dacă trebuie să o protejez…

— De ce anume? l-am întrebat eu.

— De un dezastru, răspunse el pe un ton sinistru, de ruina totală şi definitivă. Ştiu cât poate costa un mariaj nefericit.

Gândindu-mă că făcea aluzie la prima lui soţie, am aşteptat să continue, dar nu mi-a satisfăcut curiozitatea.

— Tinerii, reluă el, nu vor niciodată să profite de experienţa celor mai în vârstă şi asta e o risipă enervantă. I-am spus Harrietei tot ce se putea spune, dar sâmbătă mi-a declarat că, dacă o voi obliga să renunţe la el, va pleca să trăiască împreună cu el. Şi asta chiar dacă o dezmoştenesc.

— Aţi ameninţat-o că o dezmoşteniţi?

— Da. Dar nu pot face nimic în legătură cu moştenirea pe care i-a lăsat-o mătuşa ei. Ah! Ce păcat că Ada nu mi-a lăsat mie sarcina să mă ocup de banii ăia!

Nu-i împărtăşeam deloc regretul. Blackwell mi se părea prea nefericit şi prea tulburat pentru a fi în stare să hotărască destinul altcuiva, ca un demiurg. Dar cu cât oamenii sunt mai dezorientaţi, cu atât au mai mult senzaţia că îi pot îndruma pe alţii…

Pentru a încheia întrevederea, i-am indicat suma la care se ridică onorariul meu şi am notat adresele celor două proprietăţi. Mi-a dat două sute de dolari în avans, precum şi o cheie de la vilă. Mie nu-mi trecuse prin cap să i-o cer.

Capitolul 2

Vila familiei Blackwell făcea parte dintr-un mic grup izolat, alcătuit din vreo cincisprezece clădiri, la nord de Malibu. Aceste bungalouri, ridicate la poalele dunelor înalte, păreau să se înghesuie unele în altele pentru a se proteja mai bine de vânt, de nisip şi de mare. Aceasta era calmă, în dimineaţa aceea, căci am ajuns odată cu refluxul, dar cerul foarte înnorat îi dădea o tentă cenuşie şi îngrijorătoare.

După ce am părăsit şoseaua principală, am luat-o pe un drum asfaltat, dar în stare foarte proastă, care cobora în serpentine printre dune, până într-o fundătură. Acolo erau parcate şi alte maşini, de-a lungul unei bariere albe, dincolo de care se întindea plaja, la câţiva metri mai jos. După o scurtă examinare a vehiculelor staţionate, am descoperit Buick-ul verde şi strălucitor de nou, al cărui tablou de bord era împodobit cu o plăcuţă de identitate pe numele Harriet Blackwell.

O estacadă din lemn, care pornea din punctul acela, urma traseul falezei din nisip, întărită cu palisade şi deservea toate casele. Am apucat-o pe-acolo şi am găsit fără probleme obiectul căutărilor mele: o casă mare din lemn, prefabricată, cenuşie şi cu acoperişul ascuţit. Am bătut la uşa solidă şi, după un timp, am auzit un soi de mormăit, apoi paşi târşâiţi şi, în fine, o voce masculină.

— Cine e?

— Mă numesc Archer, am răspuns eu. Am venit să văd casa.

Îmi deschise un bărbat şi mă întrebă grosolan:

— Care-i problema cu casa?

— Sper să nu fie nicio problemă, pentru că vreau să o închiriez.

— Aha! Deci v-a trimis bătrânul?

— Bătrânul?…

— Colonelul Blackwell.

Pronunţă numele accentuând fiecare silabă, ca o insultă. I-am răspuns cu un aer indiferent:

— N-am auzit în viaţa mea numele acesta. O agenţie imobiliară mi-a dat adresa vilei, dar nu mi-a zis că e ocupată.

— Bineînţeles, pentru că mă dau afară!

Rămăsese înţepenit în prag. Avea abdomenul plat ca o scândură şi pectorali de atlet, vizibili pe sub cămaşa descheiată la nasturi. Câteva şuviţe de păr foarte negru, umede sau poate grase, îi atârnau pe frunte şi dădeau impresia că avea pleoapele aşezate prea jos. Avea ochii de un albastru închis, aproape negru, cu privire arzătoare şi destul de agitată, cu siguranţă capabili să impresioneze, dar nu părea ca aceasta să fie intenţia lui în privinţa mea. Impresia generală pe care mi-a făcut-o a fost aceea de băiat frumos care se străduieşte să nu-şi dea seama că este aşa. Ar fi trebuit să spun, de fapt, bărbat frumos, nu băiat frumos, căci mi s-a părut că avea peste treizeci de ani, plini de experienţă. Era murdar de vopsea din cap până în picioarele goale.

— La urma urmei e dreptul lui, reluă el, sunt gata să plec. Nu voi rămâne aici decât cât să-mi termin lucrul.

— Tocmai zugrăveaţi casa, nu-i aşa?

Mă scrută destul de dispreţuitor şi răspunse:

— Tocmai pictam un tablou, *amigo*.

— A! Înţeleg! Sunteţi artist.

— Încerc, în orice caz. Din moment ce aţi ajuns aici, intraţi şi vizitaţi locul. Numele dumneavoastră, cum aţi spus…?

— Archer… Sunteţi foarte amabil.

— Cerşetorii n-au treabă cu manierele, mormăi el, fără îndoială pentru a arăta că ştie prea bine cum stau lucrurile.

Se dădu în sfârşit la o parte şi mă lăsă să intru într-o încăpere mare, care ocupa, împreună cu bucătăria

aflată în colţul din stânga mea, tot etajul superior. Căpriorii şarpantei dădeau acestei săli de odihnă, fără tavan, o frumoasă înălţime interioară şi mult caracter. Parchetul fusese ceruit recent şi strălucea, la fel ca mobilierul din lemn de palmier şi piele bej. În dreapta mea, o scară în spirală şi cu balustradă din fier forjat ducea la etajul inferior, în vreme ce o parte din peretele din stânga era acoperită de un şemineu mare din cărămidă. În fine, în faţa băii opuse uşii de la intrare şi cu faţa spre ocean se ridica un şevalet de pictură, pe care bărbatul aşezase o pânză acoperită cu pete multicolore de vopsea.

— Este o casă frumoasă, zise artistul. Cu cât o închiriază?

— Cinci sute de dolari pentru luna august.

— Oh! făcu el cu un fluierat surprins. Doar atât?

— Dumneavoastră nu plătiţi tot atât?

— Eu nu plătesc. Am fost invitat de proprietar.

Zâmbetul lui, puţin cam maliţios până atunci, deveni dintr-odată amar, aproape dureros şi adăugă pe un ton acru:

— Scuzaţi-mă, trebuie să lucrez. Staţi cât vreţi. Nu mă deranjează.

Traversă camera spre şevalet, cu paşi supli, de felină mare în căutarea prăzii. Primirea lui simplă şi naturală mă jena puţin, căci mă aşteptam la ostilitate din partea lui. Desigur, era nervos şi simţeam că era încordat, dar ştia să se stăpânească. Proţăpit în faţa pânzei lui, o privi în tăcere un timp. Apoi se aplecă brusc, apucă paleta şi o pensulă, o înmuie în culoare şi începu să picteze, cu mişcări scurte, rapide şi uşoare.

Am început cu bucătăria, pe care am găsit-o strălucind de curăţenie. Cămara era plină de provizii variate, de la mazăre la trufe; Harriet se gândise la tot şi pentru multă vreme. Am traversat salonul pe vârfuri pentru a ajunge la scară. Pictorul scotea sunete ciudate, ca şi cum ar fi vorbit cu tabloul lui într-un limbaj secret.

La etajul inferior am descoperit la capătul treptelor uşa care dădea spre plajă, după alte câteva trepte.

Parterul cuprindea două dormitoare, unul mare, cu vedere spre mare şi altul mai mic, despărţit de primul printr-o cameră de baie. Camera mică nu avea decât un pat dublu neocupat. Baia, foarte confortabilă, era roz. Pe măsuţa lavaboului am văzut un set de toaletă marcat cu iniţiale aurii: B.C. Am desfăcut fermoarul şi am descoperit înăuntru un aparat de ras încă umed.

În dormitorul mare – o încăpere frumoasă, asemănătoare cu salonul, cu uşi mari din sticlă, care dădeau spre un balcon – am constatat că pe patul foarte frumos, cu aşternut galben, erau aşezate, cu grijă haine feminine: o fustă plisată în carouri, un pulover din caşmir şi lenjerie fină. Pe comodă se afla o poşetă din piele de şarpe, ornată cu un fermoar lucrat în aur, de fabricaţie vizibil mexicană. Am deschis-o: conţinea bani şi permisul de conducere al Harrietei Blackwell. În şifonier nu erau decât foarte puţine haine, toate bărbăteşti: un costum tropical gri cu eticheta unui croitor din Guadalajara, un pantalon din pânză şi un veston cu etichetă de Los Angeles, precum şi o pereche de pantofi negri de aceeaşi provenienţă, nou-nouţi. Într-un colţ, o valiză maro, închisă şi goală era martora recentei călătorii aeriene a proprietarului său, între Mexic şi Statele Unite, datorită etichetei ataşate încă de mâner.

Uşa dinspre plajă se deschise în spatele meu. M-am întors şi am văzut o tânără blondă, în costum de baie alb, cu ochelari negri. Se opri brusc.

— Cine sunteţi? mă întrebă ea, speriată.

Sosirea ei mă luă puţin prin surprindere. Harriet Blackwell era într-adevăr o fiinţă destul de impresionantă prin talia ei: deşi încălţată cu sandale fără toc, avea ochii la aceeaşi înălţime cu ai mei. I-am zâmbit, mi-am cerut scuze şi i-am spus povestea mea.

— Ei poftim! făcu ea. Totuşi, tatăl meu nu a închiriat niciodată…

— Se pare că şi-a schimbat părerea.

— Da şi ştiu şi de ce, spuse ea cu o voce ascuţită, surprinzătoare din partea unei asemenea matahale.

— A, da? Şi de ce, mă rog?

— Asta nu vă priveşte!

După ce-mi aruncă răspunsul acesta sec, îşi scoase ochelarii, arătând un chip cu sprâncenele încruntate sever. Mi-a mai arătat ceva şi am înţeles atunci de ce se îndoia tatăl ei că ar putea inspira unui bărbat o dragoste adevărată şi durabilă: îi semăna prea mult. De altfel, am avut imediat impresia că îşi dădea seama de acest lucru şi chiar că nu-l uita niciodată. Îşi trecu vârful degetelor cu unghii lăcuite peste sprâncene, ca pentru a şterge încruntarea; dar nimic nu putea atenua protuberanţa frunţii sale deasupra ochilor şi tocmai această formă a craniului o împiedica să fie drăguţă.

Mi-am cerut din nou scuze pentru indiscreţie – şi în sinea mea, pentru că nu mi se părea drăguţă – şi am urcat din nou în salon. Logodnicul ei, căci sub acest titlu ocupa locurile, lucra transpirând şi părea să fi uitat complet de lumea exterioară. Am profitat de starea lui pentru a urmări ce făcea. Tabloul lui era una din acele opere despre care numai autorul poate spune dacă este gata. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător: o masă confuză şi sumbră, traversată pe alocuri de câteva fire de culoare mai vie. Această pictură trebuia să fie ori excelentă, ori îngrozitoare, căci îmi dădea frisoane.

Artistul făcu brusc câţiva paşi pentru a-şi examina mai bine opera şi mă lovi uşor. Mirosea urât, a sudoare şi terebentină. Întorcându-se, aţinti spre mine o privire neagră, care dispăru imediat ce se simţi observat.

— Oh! Scuzaţi-mă! făcu el. N-am auzit când v-aţi întors. Aţi terminat vizita?

— Mulţumesc. Este suficient pentru moment.

— Vă place?

— Mult. Când ziceaţi că plecaţi?

— Nu ştiu… Depinde… În orice caz, nu aveţi nevoie până în august, din câte am înţeles.

— Poate şi mai devreme.

— Domnul Damis va elibera casa până la sfârşitul săptămânii! anunţă pe un ton dur Harriet, care apăruse, îmbrăcată, pe trepte.

Întorcându-se zâmbitor spre ea, Damis replică ironic:

— Este un ordin, don’şoara colonel?

— Bineînţeles că nu, dragule. Nu am dat în viaţa mea vreun ordin. Dar ştii ce am hotărât.

— Ştiu despre ce este vorba, rectifică el.

Fata alergă spre el şi îl întrebă, apucându-l de mânecă:

— Sper că nu te-ai răzgândit?

El lăsă capul în jos şi făcu semn că nu, cu un aer tulburat.

— Iartă-mă, micuţo, dar mi-e întotdeauna greu să iau hotărâri, răspunse el, mai ales când lucrez. Te asigur că nu s-a schimbat nimic.

— Vai, ce bine! Mă faci atât de fericită… Ştii bine că te iubesc.

Uitase de prezenţa mea, în orice caz, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Când a încercat să-şi petreacă braţele în jurul lui, bărbatul a respins-o cu dosul mâinii, având grijă să n-o murdărească de vopsea.

— Ai grijă, sunt murdar!

— Te iubesc oricum. Te ador, îmi vine să te mănânc aşa murdar cum eşti!

Cu pantofii cu toc era mai înaltă decât el. Profită de acest avantaj şi se aplecă spre el, sărutându-l lacom pe gură. În picioare, cu braţele îndepărtate de corp, ca să n-o murdărească, se lăsă în voia ei, parcă absorbind această mărturie pasională, dar rămase cu ochii deschişi. Privirile noastre s-au întâlnit o clipă şi mi s-a părut că zăresc tristeţe în ochii lui. Când ea îi dădu, în fine, drumul mă întrebă:

— Mai aveţi nevoie de ceva, domnule Archer?

— Nu, mulţumesc. Ne vedem mai târziu.

Harriet Blackwell mă sfredeli cu privirea:

— Vă numiţi Archer?

La răspunsul meu afirmativ îmi întoarse spatele, cu aceeaşi atitudine ca a tatălui ei şi se duse să privească marea. Cât despre Damis, se întoarse la şevaletul lui şi parcă s-ar fi ascuns sub un clopot de sticlă, aşa era de insensibil la orice zgomot. Am profitat de situaţie pentru a dispărea, întrebându-mă dacă fusese o idee bună să mă arăt personal la vilă. N-am avut mult de aşteptat ca să pricep că fusese o idee foarte proastă, căci, înainte chiar să ajung la maşină, Harriet m-a ajuns din urmă, ţăcănindu-şi tocurile în fugă, pe estacadă.

— Aşadar, ne spionaţi? făcu ea furioasă, zgâlţâindu-mă de braţ.

Mişcarea bruscă o făcu să scape poşeta care căzu. M-am aplecat, am cules-o şi i-am întins-o, în semn că sunt bine intenţionat. Dar ea mi-o smulse din mână, urlând:

— Ce aveţi cu mine? Nu v-am făcut nimic!

— Aşa este, domnişoara şi nu vreau să vă fac niciun rău.

— Minţiţi! Tatăl meu v-a angajat ca să mă despărţiţi de Burke. Am ascultat discuţia voastră la telefon, ieri. Complotaţi împotriva mea!

— Tatăl dumneavoastră doreşte, din contră, să vă protejeze.

— Halal protecţie! Încearcă să-mi distrugă singura şi unica fericire pe care o cunosc şi pe care vreau să o păstrez! strigă ea, isterică. Pretinde că mă iubeşte, dar sunt convinsă că în adâncul sufletului lui nu-mi vrea decât răul.

— Hai, hai, astea nu sunt cuvinte rezonabile!

— În schimb, dumneavoastră, mi-o întoarse ea, faceţi ceva cât se poate de rezonabil, aşa-i? Vă strecuraţi

în casele oamenilor, sub pretexte mincinoase, ca să-i spionaţi.

— N-a fost o idee bună, într-adevăr. Ar fi trebuit să procedez altfel.

— Cât cinism! făcu ea cu o figură dispreţuitoare. Mă întreb cum mai puteţi să vă priviţi în oglindă!

— Am o misiune de îndeplinit, am fost neîndemânatic, în consecinţă, trebuie s-o iau din nou de la zero.

— Nu am absolut nimic să vă spun.

— Eu, însă, trebuie să vă vorbesc, domnişoară. Nu vreţi să urcaţi în maşina mea şi să mă ascultaţi o clipă, vă rog?

— Vorbiţi aici, vă ascult!

— N-aş vrea să fim întrerupţi.

— Niciun risc. Nu i-am spus lui Burke cine sunteţi. Nu vreau să-l deranjez în timp ce lucrează.

— Pe onoarea mea, aveţi grijă de el ca o soţie excelentă şi nici nu v-aţi căsătorit încă!

Remarca mea păru să-i fie pe plac şi se destinse puţin.

— Îl iubesc şi nu mă ascund, declară ea. Notaţi asta pe carneţel, ca să i-o repetaţi tatălui meu în raportul pe care o să i-l daţi. Îl iubesc pe Burke şi o să ne căsătorim!

— Când?

— Foarte curând, răspunse ea, luând un aer misterios, poate şi pentru că habar n-avea. O să mă abţin, bineînţeles, să vă spun când şi unde: o să-i ziceţi tatălui meu şi ar fi în stare să mobilizeze garda naţională.

— Spuneţi, domnişoară, de ce vreţi să vă căsătoriţi? Pentru că vă face plăcere sau ca să-l înfuriaţi pe tatăl dumneavoastră?

Întrebarea mea o deconcertă şi am avut certitudinea că era pertinentă. Întrucât nu spunea nimic, am continuat:

— Bun. Hai să-l lăsăm deocamdată pe tatăl dumneavoastră, ce ziceţi?

— Cum aş putea face asta? Este dispus să facă orice pentru a mă împiedica să mă mărit. A spus-o chiar el.

— Nu pentru a vă împiedica să vă măritaţi mă aflu aici, domnişoară, am declarat cu fermitate.

— Atunci ce doriţi?

— Să mă interesez despre antecedentele prietenului dumneavoastră.

— Pentru ca tata să folosească aceste informaţii împotriva lui.

— Asta dă de înţeles că există ceva în trecutul lui care i-ar putea dăuna.

— Nu asta credeţi?

— Nicidecum. Am afirmat clar în faţa tatălui dumneavoastră că nu mă voi preta nici unei operaţiuni defăimătoare sau cu caracter de şantaj moral. Doresc să vă conving şi pe dumneavoastră de intenţiile mele.

— De ce v-aş crede? replică ea.

— Şi de ce nu? N-am nimic cu dumneavoastră şi nici cu prietenul dumneavoastră, iar dacă aţi fi dispusă să cooperaţi…

Mă privi ca şi cum tocmai i-aş fi făcut o propunere obscenă, apoi reluă indignată:

— Da’ să ştiţi că aveţi tupeu!

— Încerc pur şi simplu să duc la bun sfârşit o misiune neplăcută. Cu ajutorul dumneavoastră, aş termina foarte repede, ceea ce mi-ar conveni foarte mult, căci nu-mi place genul ăsta de muncă.

— N-aveaţi decât să refuzaţi. Îmi închipui că aţi acceptat pentru că aveaţi nevoie de bani! Cu cât vă plăteşte tatăl meu?

— O sută de dolari pe zi.

— Vă dau cinci sute de dolari, adică salariul dumneavoastră pe cinci zile, ca să dispăreţi şi să uitaţi de noi pentru totdeauna.

— Nu, domnişoară. Nu numai că nu pot accepta, dar în plus nu v-ar folosi la nimic dacă aş accepta, pentru

că domnul colonel ar angaja alt detectiv. Şi dacă vi se pare că eu sunt incomod, vă sfătuiesc să-i examinaţi pe anumiţi confraţi de-ai mei, aşa-zis nepretenţioşi şi bine intenţionaţi.

Se sprijini de balustradă şi mă scrută îndelung. Apoi, ca şi cum s-ar fi adresat unui confident invizibil sau ca şi cum ar fi gândit cu voce tare, şopti:

— Nu ştiu ce să fac. Cred că vă daţi şi dumneavoastră seama că situaţia asta este imposibilă.

— Este normal, am replicat eu, ca tatăl dumneavoastră să vrea să cunoască trecutul logodnicului dumneavoastră. Pe dumneavoastră, chiar nu vă interesează deloc?

— Ştiu tot ce am nevoie să ştiu.

— Adică?

— Că este fermecător şi strălucit, că a trăit ani foarte grei şi că acum se poate apuca din nou de pictură, că este capabil să facă minuni. Vreau să-l ajut să-şi dezvolte la maximum talentul.

— De cât timp îl cunoaşteţi?

— De suficient timp.

— Mai precis?

— Vreo trei sau patru săptămâni.

— Şi este suficient ca să doriţi să vă măritaţi cu el?

— Am dreptul să mă mărit cu cine am chef! Nu sunt copil, iar Burke nici atât.

— Într-adevăr, am remarcat că nu mai are vârsta…

— Eu, una, am douăzeci şi patru de ani şi împlinesc douăzeci şi cinci în decembrie.

— Moment în care veţi intra în posesia unei averi.

— Văd că tatăl meu v-a informat bine! Dar cred că a omis câteva lucruri. Lui Burke nu-i pasă de bani, ba chiar îi dispreţuieşte. O să trăim foarte simplu, ori în Europa, ori în America de Sud. Burke o să picteze cât pofteşte, iar eu o să-l ajut să-şi împlinească idealul, declară ea, iar ochii îi străluceau când pronunţă aceste cuvinte. Voi merge chiar mai departe: dacă mi se va

părea că averea constituie un impediment în căsătoria mea cu bărbatul pe care îl iubesc, nu voi ezita să renunţ la ea.

— Oh! Oh! Chiar credeţi că asta i-ar plăcea lui Burke?

— Ar fi încântat.

— Aţi vorbit cu el despre asta?

— Am vorbit despre tot, cu cea mai mare francheţe.

— În acest caz, îmi puteţi povesti pe scurt trecutul lui.

Nu-mi răspunse imediat. Jenată, făcu nervoasă câţiva paşi de-a lungul balustradei, ca şi cum aş fi închis-o în spaţiul acela strâmt. În pofida protestelor ei, era o tânăra frământată şi simţeam că toată euforia ei aparentă provenea dintr-o autosugestie la fel de distrugătoare ca orice stupefiant. Se hotărî în cele din urmă şi declară:

— Lui Burke nu-i place să vorbească despre trecut. Îl întristează.

— Pentru că a fost orfan de mic?

— Cred că şi din cauza asta.

— Dar este trecut de treizeci de ani. Or, după majorat nu mai eşti orfan. Ce a făcut în ultimii zece ani?

— Pictură.

— În Mexic?

— Parţial.

— De când trăia în Mexic când l-aţi cunoscut?

— N-am idee. De mult timp.

— Şi ce l-a făcut să se stabilească în Mexic?

— Nevoia de a picta.

Ne învârteam în cerc şi vorbeam fără a spune de fapt nimic.

— Uite că discutăm de ceva vreme, am observat eu, şi nu mi-aţi spus nimic care m-ar putea ajuta să determin exact personalitatea prietenului dumneavoastră.

— Drept cine mă luaţi? Eu, una, nu sunt detectiv! Nu mă amestec în treburile lui!

— Întâmplător, eu sunt detectiv, dar n-aş putea spune că obţin rezultate prea strălucite cu dumneavoastră.

— Poate pentru că nu sunteţi în stare, mi-o întoarse ea cu răceală. Nimic nu vă opreşte să renunţaţi la sarcina pe care o aveţi şi să plecaţi. Întoarceţi-vă la tatăl meu şi spuneţi-i că nu puteţi îndeplini această misiune.

N-a reuşit să mă rănească în amorul propriu, aşa cum spera, dar am reacţionat ca şi cum ar fi făcut-o:

— Ascultaţi, domnişoară, mi se pare cât se poate de legitim că doriţi să vă eliberaţi de sub tutela familiei şi să zburaţi cu propriile aripi. Dar nu mi se pare că acesta este un motiv pentru a vă arunca orbeşte în orice direcţie…

— Aha! Parcă l-aş auzi pe tata! M-am săturat până peste cap să mă las dusă de nas, să ascult de dimineaţa până seara oameni care îmi spun ce să fac şi ce să nu fac! N-aveţi decât să-i spuneţi asta tatălui meu, din partea mea!

Devenea din ce în ce mai nervoasă şi simţeam că în scurt timp avea să dea bir cu fugiţii. Se căţără pe balustradă şi începu să-şi bâţâie piciorul drept. Era un picior frumos şi trupul ei era frumos cu totul; cu siguranţă nu avea un trup menit castităţii şi celibatului. Cu toate acestea, mă îndoiam puternic că Harriet Blackwell, corpul ei armonios şi averea imensă îi erau destinate domnului Burke Damis: mica scenă de iubire la care asistasem mai devreme era strict unilaterală, aşa cum spusese colonelul…

— Ce-aveţi de vă uitaţi aşa la mine? făcu ea.

— Încerc să vă înţeleg, am răspuns.

— Nu vă bateţi capul! N-aveţi nimic de înţeles. Am o fire foarte simplă!

— Asta credeam şi eu.

— O spuneţi ca o insultă.

— Ba deloc. Mă îndoiesc puternic că prietenul dumneavoastră Burke Damis este la fel de simplu ca dumneavoastră, de exemplu. Şi nici această remarcă nu vrea să fie o insultă.

— Atunci ce vrea să fie?

— Puteţi s-o consideraţi un avertisment, dacă vreţi. Dacă eraţi fiica mea – şi aveţi vârsta – aş fi fost îngrozit să vă văd aruncându-vă cu trup şi suflet în această aventură, din simplul motiv că tatăl dumneavoastră nu este de acord.

— Nu e ăsta motivul. Îl iubesc pe Burke şi vreau să mă mărit cu el.

— Înţeleg, dar asta nu înseamnă că nu v-aţi putea trezi într-o dimineaţă cu o grămadă de necazuri.

— Oh! Am auzit deja textele astea de atâtea ori! Hotărât lucru, sunteţi insuportabil!

— Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, ajutaţi-mă să rezolv o mică problemă. Pe măsuţa din baie se află un mic necesar de toaletă bărbătesc: aparat de ras, săpun etc. – marcat cu iniţialele B.C. Nu corespund numelui Burke Damis…

— N-am observat.

— Şi nu vi se pare… interesant?

— Nu, făcu ea pălind brusc. E cu siguranţă trusa unuia dintre invitaţii noştri.

— Spuneţi-mi unul cu iniţialele astea.

— Bill Campbell, răspunse ea repede.

— Bill fiind diminutivul de la William, iniţialele lui ar fi W.C. Cine e acest Campbell, apropo?

— Un amic de-al tatălui meu. Dar nu ştiu dacă s-a cazat la vilă…

— Sau dacă a existat vreodată?…

De data aceasta mersesem prea departe. Sări de pe balustradă, îmi întoarse spatele şi se îndreptă spre vilă. Urmărind-o cu privirea, am tras concluzia că era o femeie simplă, într-adevăr, dar nu reuşeam să-mi fac o părere despre ea.

Capitolul 3

Am urcat în maşină şi am apucat-o încet spre drumul mare. La intersecţie era un han, cu firma „Crevetele uriaş”. Înainte chiar de a coborî am simţit mirosul puternic de grăsime arsă. Femeia corpolentă, postată în spatele tejghelei, părea să-şi fi petrecut toată viaţa aşteptând, dar altceva decât sosirea mea. M-am aşezat la o masă, lângă fereastra care dădea spre intersecţie. Eram singurul client din cârciumă.

— Vreţi să gustaţi specialitatea casei, crevetele? mă întrebă patroana.

— Nu, mulţumesc. Vreau doar o cafea.

— Dacă nu comandaţi şi mâncare, face douăzeci de cenţi! zise ea dur.

Sorbeam cafeaua cu înghiţituri mici, cu ochii aţintiţi spre drum. Cerul se însenina din ce în ce, scoţând la iveală un soare palid ca o lună mică pe timp de ceaţă; totodată, marea trecea de la cenuşiu la o nuanţă albăstruie, pe măsură ce orizontul se lumina, în vreme ce resacul[1] devenea din ce în ce mai violent, ca urmare a mareei foarte puternice, iar vuietul valurilor ajungea până la noi, în pofida distanţei.

Două sau trei maşini parcate la marginea plajei au plecat, dar cum cea a lui Harriet nu se arăta, am comandat a doua ceaşcă de cafea. Tocmai voiam să-mi înmoi buzele în ea când atenţia mi-a fost distrasă de apariţia unui vehicul bizar; era un dric a cărui caroserie fusese vopsită în dungi negre şi albe şi căruia îi lipsea un far. Din el au ieşit, pe portierele din spate şi din faţă, patru băieţi şi două fete care aveau aerul unei familii. Părul lor, decolorat de soare sau de apă oxigenată, era

[1]Resac – val marin produs prin întoarcerea violentă a apei care a lovit un obstacol, prezentând aspectul unei explozii (n. t.).

pe cât de lung la băieţi, tot atât de scurt la fete, ceea ce contribuia la uniformitatea aspectului lor. Erau îmbrăcaţi la fel: pantaloni din pânză şi espadrile, tricou peste costumul de baie. Cât despre chipurile lor bronzate, mi s-au părut indescifrabile.

Au intrat şi s-au cocoţat în tăcere pe taburetele de la bar. Apoi, după ce au comandat şase beri, s-au apucat să devoreze liniştiţi sandvişuri mari, pe care fetele le-au scos din pungi de hârtie. Din când în când, între două îmbucături, cel mai mare din bandă, care părea să pozeze în şef, făcea comentarii despre resac; auzindu-l, aveai impresia că vorbea de un soi de divinitate de temut. După ce au terminat, s-au ridicat toţi ca la un semn, ca un pluton la instrucţie şi s-au întors la dricul lor. Doi dintre băieţi au urcat în faţă, iar ceilalţi s-au instalat în spate, lângă echipamentul de surf. Una dintre fete, destul de drăguţă, mi-a zâmbit dulce şi i-am răspuns automat, apoi vehiculul a demarat în direcţia plajei.

— Vagabonzi împuţiţi! mormăi patroana din spatele tejghelei.

Cum nu consumasem decât două ceşti cu cafea, m-aş fi putut simţi vizat, dar am descoperit imediat că nu era cazul. Enervat de aşteptare, mai degrabă decât de cafeaua prea slabă, am comandat o bere fără alcool şi mi-am reluat locul lângă fereastra, în vreme ce femeia continua să bombăne printre dinţi:

— Cum le-a putut trece prin cap să vopsească un dric în halul ăla? Nu au respect pentru nimic, nici pentru morţi, nici pentru vii. Şi din ce îşi închipuie că-mi câştig traiul, dacă ei vin cu mâncare de acasă?

În aceeaşi clipă, maşina Harrietei apăru pe coastă şi când ajunse la intersecţie am văzut că tânăra era la volan. Indiferenţa prietenului ei, foarte civilizat în costumul gri, cu cămaşă şi cravată, mă făcea să mă gândesc la manechinele din ceară din magazinele de confecţii. Se îndreptară spre Los Angeles şi, la câteva minute, m-am urcat în maşină şi am pornit după ei. I-am

ajuns din urmă datorită trecerii prin Malibu, care i-a obligat să încetinească, dar în apropiere de Hollywood m-au lăsat mult în urmă, pentru că am avut ghinionul să prind un semafor pe roşu. M-am gândit că poate, în urma discuţiei avute cu mine, Harriet se ducea la tatăl ei, pentru a lămuri lucrurile, aşa că m-am îndreptat spre elegantul cartier Bel Air, unde se afla reşedinţa Blackwell. Dar am greşit drumul şi m-am învârtit în cerc, până mi-a venit ideea să opresc la hotelul principal din zonă ca să întreb. Barmanul, impecabil cu vestă albă mi-a arătat proprietatea, vizibilă chiar din uşa barului: era, într-adevăr, chiar în faţă, pe un deluşor. Era o construcţie frumoasă, în stil spaniol, ridicată în mijlocul peluzelor şi teraselor bine întreţinute. I-am întins barmanului unul din dolarii colonelului şi l-am întrebat dacă îl cunoştea pe Blackwell.

— Da, din vedere. Dar nu e genul de băutor vorbăreţ.

— A, da? zic eu. Dar ce fel de om este?

— Este un client tăcut, aşa cum îmi plac mie!

După acest răspuns amabil nu mai puteam continua, aşa că am plecat. Am intrat cu maşina pe drumul şerpuit până în vârful dealului. Casa era despărţită de şosea printr-un gard verde, des şi o grădină de trandafiri. Nu mă înşelasem: Buick-ul verde al Harrietei se afla pe terasa semicirculară. Ridicând ochii, am zărit capul alb al bătrânului ofiţer şi l-am auzit din şosea urlând insulte, din care am desluşit măscărici şi şnapan. Dar când am înaintat pe alee am descoperit ceva mult mai îngrijorător: Blackwell ţinea în mână o puşcă de vânătoare cu două ţevi, îndreptată spre pământ. Burke Damis coborî din maşină şi spuse câteva cuvinte pe care nu le-am înţeles, dar care au avut un efect instantaneu: ţeava puştii se ridică, pentru a se înfige în pieptul pictorului. Acesta întinse braţul pentru a o smulge, dar Blackwell sări un pas înapoi. Damis făcu un

pas înainte spre el, bombându-şi pieptul, ca şi cum ameninţarea l-ar fi încântat.

— Hai, trageţi! zise el. Aşa măcar o să vă bage la zdup şi nu mai călcaţi pe nimeni pe nervi!

— Vă avertizez că aţi întrecut măsura şi că nu vă las să mergeţi mai departe!

— A! auzi! auzi! făcu Damis, izbucnind în râs. Încă n-aţi văzut nimic, domnule!

În timpul acestui schimb de invective coborâsem din maşină şi mă îndreptam încet spre ei. Pe deal domnea o mare tăcere. Auzeam clar respiraţia celor doi bărbaţi şi gânguritul unui porumbel cocoţat pe antena de televiziune. Nici Blackwell, nici Damis nu se uitară la mine când am ajuns lângă ei. Încă nu se atinseseră unul de altul, dar aveau chipurile crispate, ca şi cum s-ar fi încleştat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— E un porumbel pe acoperiş, domnule colonel, i-am spus amabil. Dacă aveţi chef să trageţi, de ce nu-l împuşcaţi? Sau nu permite legea oraşului?

Mă privi cu o figură schimonosită de furie, îndreptând şi arma. Am apucat ţeava fără grabă, dar ferm, am îndreptat-o spre cer, apoi, răsucind-o brusc, l-am obligat pe colonel să-i dea drumul. Am deschis imediat chiulasa şi am scos cartuşele, dar nu fără a-mi rupe o unghie.

— Daţi-mi puşca înapoi! îmi spuse.

I-am întins arma descărcată.

— Focurile de armă n-au rezolvat niciodată nimic. Războiul nu v-a convins încă de acest adevăr?

— Individul acesta mi-a lansat o acuzaţie nedemnă…

— Să înţeleg că vreţi să vedeţi în ziare titluri groase la fel de nedemne şi un proces lung şi mai nedemn?

— Cu cât mai nedemn, cu atât mai bine, interveni Damis.

— Tu să-ţi ţii gura! i-am poruncit.

Mă fixă cu o privire sumbră şi hotărâtă şi replică:

— N-o să mă faceţi dumneavoastră să tac, el cu atât mai puţin.

— Mai avea un pic şi-o făcea, băiete. Cartuşele de 12 nu iartă!

— Spuneţi-i lui asta! Mi-e nu-mi pasă niciun pic!

Nu vorbea doar ca să se afle-n treabă: părea într-adevăr că nu-l interesează nimeni şi nimic. Dar păru brusc jenat că mi-a dezvăluit astfel gândirea lui cea mai ascunsă. Îmi întoarse spatele şi se aşeză în maşina Harrietei, trântind portiera. În îndrăzneala acestui bărbat mi se părea că ghicesc o intenţie secretă.

Blackwell o apucă pe alee spre casă şi l-am urmat până pe veranda superb decorată cu fucsii.

— Spuneţi-mi, domnule colonel, am început eu, aţi fost la un pas de a comite o crimă mai devreme. Ar trebui să vă puneţi armele sub cheie, după ce v-aţi asigurat mai întâi că nu sunt încărcate.

— Aşa şi fac!

— Atunci ar trebui poate să aruncaţi şi cheia de la dulap.

Îşi privi buimăcit puşca, de parcă nu-şi amintea cum o scosese din colecţia lui de arme. Sub ochi avea pungi mari de la nesomn.

— Cum s-a ajuns la asta? am întrebat eu.

— Ştiţi bine! Tipul s-a insinuat la mine în casă şi mi-a furat bunul cel mai de preţ...

— Iertaţi-mă! i-am tăiat-o eu, dar o fată nu este tocmai un bun pe care îl posedăm.

— Am datoria de a veghea asupra ei. Or, ea tocmai m-a anunţat că o să se mărite cu individul ăsta. Am încercat să-i bag minţile-n cap şi ea m-a acuzat că sunt un fel de Hitler, cu un Gestapo plătit de mine. Dar vagabondul ăla şi-a permis ceva mult mai grav.

— Ce-a spus?

— Nu voi repeta nimănui ce a zis, atât e de abominabil. Fireşte, nu e adevărat niciun cuvinţel. În

viaţa mea, am acţionat întotdeauna corect faţă de ceilalţi, iar faţă de fiica mea, mai mult decât de oricine.

— Nu mă îndoiesc. Ceea ce încerc să înţeleg este ce se întâmplă în creierul lui Damis.

— Din punctul meu de vedere, e un dezaxat şi este periculos.

Mi-am zis în sinea mea că nu e singurul. Apoi, o uşă se deschise chiar lângă noi şi Harriet apăru dintr-odată dintre fucsii. Se schimbase şi purta un taior de vară şi o tocă decorată cu un voal gri uşor. Ţinea într-o mână o cutie pentru pălării şi în cealaltă, o valiză mare. Tatăl ei se îndreptă iute spre ea şi spuse:

— Lasă-mă pe mine să duc asta, micuţa mea!

— Nu, mulţumesc! făcu ea sec. N-are rost!

— Asta-i tot ce ai să-mi spui?

— Ne-am spus totul! Ştim ce gândeşti despre noi. Burke şi cu mine plecăm, iar acolo unde o să mergem nu ne mai poţi... tulbura, nici măcar nu poţi încerca s-o faci.

Privirea ei plină de răceală se oprea când la mine, când la puşca pe care tatăl ei o ţinea încă în mână şi adăugă:

— De altfel, nu mă mai simt în siguranţă aici.

— Nimeni n-a păţit şi nu va păţi nimic, i-am zis eu. Aş vrea să vă gândiţi puţin înainte de a pleca, domnişoară, fie şi numai douăzeci şi patru de ore...

Refuzând să mă bage în seamă, îi declară tatălui ei:

— Cheamă-ţi câinele! Eu şi Burke o să ne căsătorim şi nu ai niciun drept să ne împiedici.

— Chiar nu vrei să mă asculţi, Harriet? replică el. Nu am nici cea mai mică dorinţă să fac ceva...

— Atunci stai în banca ta şi lasă-ne în pace!

Începusem să mă minunez că Blackwell reuşea să se controleze, când demonul lui interior se trezi şi îl luă din nou în stăpânire:

— Aha! Deci aşa! strigă el. Atunci mă spăl pe mâini şi nu mă interesează ce o să se întâmple cu tine! Du-te

cu cerşetorul tău jegos şi tăvăleşte-te cu el în noroi! N-o să mişc niciun deget să te scot de-acolo!

Palidă de furie, Harriet ridică din umeri şi se îndreptă spre maşină cu paşi hotărâţi, bălăngănindu-şi bagajele. Damis îi ieşi în întâmpinare, îi luă greutăţile din mâini şi le aranjă în portbagaj, alături de propria valiză. Între timp, Isobel Blackwell ieşise din casă pe altă uşă şi cobora repede spre Buick. De pe verandă am auzit clar discuţia lor.

— Harriet, spuse ea, nu-i face asta tatălui tău, te rog! Ştii bine că te iubeşte!

— Ei bine, eu, una, nu-l iubesc!

— Sunt sigură că într-o bună zi o să-ţi pară rău de cuvintele acestea, Harriet. În ziua aceea, te implor, vino să mă vezi!

— Nu văd de ce mi-aş face griji pentru el, din moment ce vă are pe dumneavoastră!

Isobel replică fără falsă modestie:

— Ţine la tine mai mult decât la mine, Harriet. O să-i frângi inima dacă pleci aşa.

— Aş! Va trebui să se descurce. Dar îmi pare rău că vă fac să suferiţi.

Într-un elan brusc de afecţiune, Harriet îşi îmbrăţişă mama vitregă şi adăugă:

— Aţi fost foarte bună cu mine şi n-am meritat asta.

Isobel o sărută pe obraz şi o bătu uşor pe spate. Apoi se întoarse spre Damis, care le urmărea pe cele două femei ca un spectator la un meci de fotbal mediocru.

— Sper că veţi avea grijă de ea, domnule Damis. Unde o duceţi?

— Departe de aici.

— E o informaţie cam vagă.

— N-am nici cea mai mică intenţie să vă dau informaţii. Din fericire, ţara asta e mare şi e o ţară liberă! Hai să mergem, Harriet!

Tânăra se despărţi de Isobel şi se aşeză la volanul Buick-ului, în vreme ce Damis se instala lângă ea. Au demarat fără să se uite în urmă. Când notam în carneţel numărul de înmatriculare, pe terasa pe care ieşisem absolut întâmplător, Blackwell veni lângă mine cu paşi foarte nesiguri. Printr-un contrast curios, chipul lui părea să se fi umflat, în vreme ce trupul lui părea să se fi împuţinat.

— I-aţi lăsat să plece, îmi spuse pe un ton acuzator.

— Cum aş fi putut să-i împiedic?

— Ar fi trebuit măcar să-i urmăriţi!

— Şi de ce, mă rog? Tocmai aţi spus că vă spălaţi pe mâini de ce va păţi fiica dumneavoastră.

— Şi la urma urmei, Mark, interveni Isobel, care venise şi ea lângă noi, ar fi mai bine să accepţi inevitabilul. Nu poţi continua, totuşi, să trăieşti într-o asemenea atmosferă! O să înnebuneşti aşa.

— Refuz să accept drept inevitabil faptul că fata mea se nenoroceşte şi asta nu mă înnebuneşte deloc. Nu am fost niciodată mai sănătos fizic şi psihic şi mi se pare foarte deplasat că tu susţii contrariul, Isobel!

Furia îl cuprindea din nou, pe măsură ce se asculta vorbind. Soţia lui îi puse cu blândeţe mâna pe braţ şi îi spuse:

— Hai să intrăm, nu vrei? După tot ce ai îndurat, ai nevoie de calm.

— Lasă-mă în pace! făcu el, obligând-o cu un gest brusc să-i dea drumul. Archer, vreau să-l bag pe Damis la închisoare, pricepi?

— Pentru asta, am răspuns eu, trebuie să dovedim în faţa unui tribunal că Damis a comis un delict care se pedepseşte cu închisoarea.

— Nu este suficient că a trecut graniţa cu o fată în scopuri imorale?

— A, a făcut asta?

— Bineînţeles! A adus-o pe fata mea din Mexic…

— Dacă îmi permiteţi! Este majoră şi legea nu consideră căsătoria un scop imoral.

Isobel nu reuşi să se stăpânească şi pufni în râs, ceea ce-l făcu să sară ca ars:

— Ţi se pare amuzant acum? mormăi el.

— Nu prea, dar mai bine să râdem, decât să plângem, zise ea calmă. Şi îmi voi permite să-ţi amintesc ce spuneai tu însuţi înainte să ne căsătorim: „Mai bine ne căsătorim, decât să ardem de vii”. Nu mai ţii minte?

Această ironie liniştită îl făcu pe Blackwell să bată în retragere. Înhăţă în trecere puşca de pe verandă şi intră în casă, trântind uşa atât de tare încât porumbelul, speriat, zbură din cuibul lui de pe antenă. Isobel Blackwell ridică braţele spre cer.

— Ce mă fac cu el? mă întrebă ea.

— Daţi-i un calmant.

— Sunt deja opt zile de când mănâncă practic numai aşa ceva! În ritmul ăsta o să se distrugă.

— Eu mă tem mai ales să nu-i distrugă pe alţii.

— Să fim serioşi, spuse ea aşezând uşor mâna pe braţul meu stâng, doar nu credeţi că ar fi capabil să facă rău cuiva în mod intenţionat?

— Dumneavoastră îl cunoaşteţi mult mai bine decât mine, am replicat eu.

— Da, făcu ea, într-adevăr, aveam impresia că îl cunosc ca pe propriul buzunar, dar în ultimul an s-a schimbat. Era un bărbat blând din fire, atât de blând încât mi-a fost întotdeauna greu să mi-l închipui ca ofiţer de carieră. Probabil că şi armata a considerat la fel, judecând după decizia luată de superiorii lui, de a-l scoate la pensie înainte de termen, după terminarea războiului, împotriva dorinţei lui. În perioada aceea soţia lui a cerut divorţul.

— Pot să-mi permit să întreb de ce?

— Ei trebuie să-i puneţi întrebarea aceasta. Într-o bună zi, a plecat în Nevada, a obţinut divorţul şi s-a căsătorit cu alt bărbat, un dentist care s-a retras din

afaceri, pe nume Keith Hatchen. Locuiesc în Mexic de-atunci. Nu le contest lui Pauline şi soţului ei dentist dreptul la bucuria de a trăi împreună. Dar un lucru e sigur: abandonându-l pe Mark, l-a lăsat nefericit şi într-o izolare cumplită. Pentru a-şi ocupa timpul, s-a concentrat asupra armelor de foc, a făcut puţin sport şi încearcă de câţiva ani să scrie istoria familiei Blackwell.

— Şi o altă preocupare a fost Harriet, am adăugat eu. Bun! Încep să pricep mai bine situaţia. Spuneţi că s-a schimbat anul ăsta. În afară de legătura dintre Harriet şi Damis, s-a mai întâmplat altceva important în viaţa lui?

— Mark s-a căsătorit cu mine toamna trecută, răspunse ea, cu un zâmbet trist.

— Nu-mi daţi deloc impresia că aţi avea o influenţă nefastă asupra lui.

— Mulţumesc. Nu, nici eu nu cred asta.

— Scuzaţi-mi francheţea, dar am avut senzaţia că sunteţi căsătoriţi de mai multă vreme.

— Ah, serios? Ei bine, într-un fel nu v-aţi înşelat prea tare, căci am mai fost căsătorită o dată. Dar îl cunoşteam pe Mark de mult timp, iar pe Harriet de când era foarte mică. Trebuie să adaug că primul meu soţ era foarte bun prieten cu Mark. De fapt, Ronald era văr apropiat eu familia Blackwell.

— În acest caz ştiţi o grămadă de lucruri pe care nu mi le-aţi spus încă.

— Noi, femeile, ştim într-adevăr o mulţime de lucruri despre care nu vorbim. N-aţi avut şi dumneavoastră experienţa aceasta, domnule Archer?

Am făcut un gest larg, cuprinzând locuinţa imensă, grădina şi aleea pe care dispăruse maşina Harrietei.

— Credeţi că trebuie să mă ocup în continuare de afacerea asta?

— Fără îndoială, ar fi mai bine să continuaţi, răspunse ea fără să ezite. Mark are nevoie de cineva care să-l ghideze, să-l sfătuiască. Poate că n-o să folosească la nimic. Dar îmi place modul în care aţi

intervenit în criza de adineauri. S-ar fi putut sfârşi foarte prost.

— Mi-ar plăcea ca soţul dumneavoastră să fie şi el conştient de treaba asta.

— Este, credeţi-mă. Sunt sigură, chiar dacă el nu recunoaşte, spuse ea cu multă ardoare în privire. Ne-aţi ajutat pe toţi, domnule Archer şi ne veţi ajuta în continuare dacă vreţi să rămâneţi cu noi până când afacerea asta se limpezeşte complet. Încercaţi să descoperiţi tot ce puteţi despre trecutul lui Damis. Dacă ancheta dumneavoastră va duce la descoperirea unui fel de certificat de bună purtare, ar fi foarte bine, căci vom reuşi să-l facem pe Mark să accepte această căsătorie.

— Nu vreţi să-l scot îngeraş cu orice preţ?

— Nu, bineînţeles! Ceea ce doresc este să aflu adevărul, oricare ar fi el. Avem cu toţii interesul ăsta. Şi acum o să rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă ocup de soţul meu. De ceva vreme se pare că rolul meu constă mai ales în a-l ţine de mână…

Spunea asta fără să se plângă cu adevărat, dar avea o voce destul de resemnată. Când s-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat, foarte zveltă în rochia frumoasă din pânză, strâns mulată pe corp, am încercat să-i ghicesc vârsta. Dacă îl cunoştea pe Blackwell de când se născuse Harriet, însemna că trecuse de patruzeci de ani, ca şi mine.

Capitolul 4

Păstrasem cheia de la vilă. Am hotărât să mă întorc acolo pentru o inspecţie mai amănunţită, din moment ce Damis plecase. Şi într-adevăr, asta am constatat de când am intrat. Sufrageria rămăsese la fel ca la prima mea vizită, cu deosebirea că în şemineu erau resturi de hârtii arse; când am încercat să le recuperez, s-au împrăştiat în bucăţele. Damis nu considerase necesar să-şi ia cu el capodopera, a cărei vopsea proaspătă strălucea încă pe pânză. Am rămas o clipă în faţa şevaletului, pentru a încerca să înţeleg semnificaţia acestei picturi, apoi am coborât la parter.

Dulapurile, comoda, sala de baie şi camera alăturată erau goale. La fel şi coşul de gunoi şi, cu siguranţă, conţinutul lui fusese ars în marele şemineu din salon. Damis părea să aibă mare grijă să nu lase nicio urmă a trecerii sale.

Cu toate acestea, nu reuşise pe deplin, căci am descoperit o bucată de hârtie groasă, îngălbenită, împăturită în aşa fel încât să formeze un mic tampon cu care blocase uşa glisantă, ca să nu vibreze în ramă şi să se spargă în caz de furtună. Am despăturit-o şi am recunoscut unul din plicurile acelea în care companiile aeriene le oferă clienţilor lor biletele de avion. Provenea de la Mexicana Airlines şi avea o inscripţie pe interiorul părţii pliate: Dl Q.R. Simpson, plecare: Guadalajara, 10 iulie, orele 8.40; sosire: Los Angeles, aceeaşi zi, orele 13.30.

Am scotocit camera în detaliu, la fel şi baia, fără să mai descopăr altceva, apoi am urcat înapoi în salon, unde tabloul mi-a atras din nou atenţia. De fiecare dată când îl priveam îmi lăsa o altă impresie. Am avut impulsul de a lua pânza pentru a o arăta unui expert, dar

mi-am dat seama că era imposibil: vopseaua era prea proaspătă. M-am hotărât să-l fotografiez.

M-am întors la maşină ca să-mi iau aparatul. Bizarul dric vărgat era acolo, gol. Cerul se înseninase, iar pe nisip se lăfăiau la soare câţiva înotători răzleţi. La ceva distanţă de ţărm, cei şase amatori de surf aşteptau în apă valul potrivit pentru a se întoarce pe plajă. Se ivi un val mare şi cinci dintre tineri reuşiră să rămână în picioare pe creastă, dar una dintre fete se dovedi mai neîndemânatică şi dispăru în spumă. Am văzut-o apoi revenind la suprafaţă şi înotând spre placa de surf; o recuperă şi se întoarse pe plajă, cu placa pe cap. O aşeză pe nisip, mai departe de zona spălată de valuri şi urcă pe pământ unde erau parcate maşinile. Avea un bust şi umeri de tânără amazoană, dar tremura şi părea gata să izbucnească în plâns. Am recunoscut-o pe tânăra drăguţă care îmi zâmbise şi mi-am permis să-i spun:

— Aţi luat ceva apă la bord!

M-a privit ca şi cum nu mă vedea. Avea ochii umezi şi sălbatici, ca de focă. Luă din dric un mantou bărbătesc şi se îmbrăcă. Era un pardesiu frumos, din tweed maro, care părea foarte scump, dar mă frapă printr-un detaliu curios: pe material erau dâre lungi, albe, urme de sare care păreau să indice că mantoul căzuse în mare. Degetele tinerei tremurau când încheie nasturii mari, din piele maro. Lipsea unul, cel de sus.

— Dacă vă e frig, pot da drumul la încălzire în maşina mea.

— Dispari! făcu ea, întorcându-mi spatele.

Am introdus un film color în aparat şi m-am întors în casă, unde am făcut câteva fotografii cu tabloul lui Damis. Apoi m-am întors în oraş şi am dat la developat filmul în regim de urgenţă, la un fotograf cu care eram prieten. De acolo m-am dus la aeroport, unde am avut norocul să dau la ghişeul Mexicana Airlines peste un tânăr angajat, foarte amabil. După un scurt interogatoriu, acesta mi-a confirmat că Q.R. Simpson făcuse într-

adevăr pe 10 iulie călătoria între Guadalajara şi Los Angeles. Harriet Blackwell se afla şi ea la bordul aceluiaşi avion, dar nu exista niciun Burke Damis pe lista de pasageri.

Părea evident că Damis sosise în Statele Unite sub numele de Simpson. Intrând pe teritoriul ţării, avea obligaţia de a dovedi că este într-adevăr cetăţean american. Puteam trage concluzia, aşadar, că adevăratul nume al lui Damis era Q.R. Simpson. Amabilul meu informator a adăugat că echipajul avionului din 10 iulie se întorsese în Mexic la începutul după-amiezii. Piloţii erau încă acolo, dar ei nu vedeau niciodată pasagerii. Din nefericire, stewardul şi stewardesa părăsiseră deja aeroportul, dar trebuiau să plece din nou a doua zi dimineaţă. Aşadar, dacă puteam să vin a doua zi dimineaţă devreme, îi puteam întreba chiar pe ei despre prietenul meu, señor Simpson.

Revenindu-mi optimismul după această discuţie, m-am dus la biroul vameşilor şi la cel de imigrări, dar funcţionarii de serviciu au fost suspicioşi în privinţa mea şi s-au uitat la actele mele ca şi cum le-aş fi găsit la gunoi. Neputând să scot nimic de la ei, m-am resemnat să apelez la un reprezentant ceva mai amabil al puterii publice, vechiul meu prieten Peter Colton, inspector de poliţie ataşat cabinetului procurorului. Peter era conştiinţa în persoană. Văzându-mă intrând în biroul lui, a ridicat o clipă spre mine ochii triunghiulari, pe deasupra ochelarilor cu lentile semicirculare care alunecaseră pe vârful nasului său mare şi agresiv. Apoi termină de citit un raport bătut la maşină în mai multe exemplare, îl semnă, îl aşeză în cutia de corespondenţă şi îmi spuse, în sfârşit:

— Ia loc, Lew! Ce mai faci?

— Bine! Ţineam să-ţi mulţumesc că m-ai recomandat lui Blackwell.

— Nu pari prea încântat, făcu el scrutându-mă. Blackie îţi face cumva probleme?

— Ancheta cu care m-a însărcinat este bizară şi mă întreb dacă obiectul ei nu este cumva pur imaginar. Îl cunoşti de mult timp?

— l-am fost subordonat chiar după război, în Bavaria, şi nu pot să-l uit prea uşor. El reprezenta guvernul militar, iar eu conduceam o secţie de poliţişti militari în civil.

— Ce fel de şef era?

— Un hodorog. Îi plăcea să comande, chiar prea mult, după părerea mea. Simţea mai mult ca sigur nevoia să recupereze. Fusese ţinut în posturi din ariergardă tot timpul războiului, poate ca măsură de siguranţă pentru combatanţii pe care i-ar fi avut sub ordine. Fapt este că adunase multă amărăciune şi asta îl făcea dur faţă de oamenii lui. Aplica regulamentul nemilos şi cu meschinărie. Obsesia lui era să împiedice fraternizarea cu germanii. Oamenii mei aveau deja destul de lucru din cauza crimelor, violurilor şi a pieţei negre; dar Blackie ar fi vrut să-şi piardă nopţile făcând de gardă prin cabarete pentru ca tinerii americani inocenţi să nu cadă în mrejele vreunei „Fraulein" devoratoare...

— Nu cumva e vreun obsedat sexual?

— Pe cuvântul meu, răspunse Colton cu un zâmbet răutăcios, n-aş merge cu siguranţă până la a afirma una ca asta. Dar este un puritan de viţă veche şi ceea ce agrava starea lui de spirit era fraternizarea care avea loc sub propriul acoperiş: soţia lui era foarte interesată de alţi bărbaţi. De altfel, am aflat după aceea că l-a părăsit.

— Ce fel de femeie era ea?

— Extrem de frumoasă pe vremea aceea, dar o vedeam foarte rar. Are vreo importanţă?

— Poate. Fiica ei, Harriet, s-a dus s-o viziteze în Mexic acum câteva săptămâni şi acolo s-a combinat cu un tip care, dacă nu e cumva un băiat foarte rău, pare cel puţin dubios. Este un artist, un pictor, pe nume Burke Damis sau poate Q.R. Simpson. Fata l-a adus aici şi vrea să se mărite cu el. Blackwell crede că acest personaj nu

vrea decât averea Harrietei. M-a însărcinat să dovedesc că Damis este un vagabond.

— Simpson, ai spus? Damis se foloseşte din când în când de câte un pseudonim, după părerea ta?

— Deocamdată nu sunt sigur. În schimb, sunt aproape sigur că a intrat în Statele Unite săptămâna trecută sub numele de Q.R. Simpson. Este posibil ca acesta să fie numele lui real. Tu vei fi atât de amabil să lămureşti treaba asta. Trebuie doar să faci o simplă cerere la arhivele serviciului central de cercetări criminale, ceea ce nu ţi-ar lua prea mult timp, dar ne-ar putea scuti pe noi de multă bătaie de cap. Întotdeauna ai susţinut că preferi să împiedici o crimă, decât s-o pedepseşti.

— La ce fel de crimă te gândeşti?

— Nu trebuie să excludem din posibilităţile viitoare omorul comis în scopul de a acapara o avere. Nu afirm că va fi comis, dar ţin să scutesc de încercări dureroase o tânără naivă…

— Şi pe tine însuţi, de anchete neplăcute.

Colton bombănea, dar era interesat. A consimţit să noteze numele Simpson şi Damis în carneţel. Privind pendula, care arăta ora 4 după-amiază, îmi spuse:

— Pot întreba la Sacremento dacă liniile nu sunt ocupate şi am un răspuns până diseară. Vrei să aştepţi în biroul de alături? O să te chem.

Îmi omoram timpul citind de la cap la coadă ziarul poliţiei. La ora 5, Peter Colton deschise uşa şi mă pofti la el în birou. Ţinea în mână o hârtie subţire, de fax.

— Nimic de semnalat despre Burke Damis. Dar în ceea ce-l priveşte pe Quincy Ralph Simpson, e altă poveste: figurează pe lista persoanelor dispărute de cincisprezece zile şi, conform soţiei lui, a plecat de ceva vreme.

— Soţia lui? făcui eu, stupefiat.

— Da, ea a semnalat dispariţia. Locuieşte în nordul statului, în comitatul San Mateo.

I-am mulţumit lui Peter, m-am grăbit la maşină şi am pornit spre aeroport. Şansa era de partea mea; am găsit loc în primul avion spre San Francisco.

Se lăsa noaptea când a aterizat avionul. Am luat un taxi pentru a ajunge la Redwood City. Agentul de gardă de la comisariatul central de poliţie era un tânăr roşu în obraji, cu privire inteligentă, dar prea puţin cordial. I-am arătat actele mele şi i-am spus că mă interesau orice informaţii legate de Simpson.

— Parchetul din Los Angeles m-a informat că aţi semnalat dispariţia lui acum circa cincisprezece zile, am zis eu.

După ce cugetă o vreme în tăcere, mi-a răspuns:

— L-aţi reperat undeva?

— Este posibil.

— Unde?

— În zona Los Angeles. Aveţi o fotografie de-a lui?

— Aşteptaţi aici, mă duc să văd.

Începu să răsfoiască un clasor, dar se întoarse cu mâna goală.

— Îmi pare rău, zise el, nu găsesc. Dar pot să vă dau semnalmentele lui. Talie medie, între 1,72 şi 1,75; corpolenţă medie, de asemenea, între 75 şi 80 de kilograme; păr negru. Nu pot să vă precizez culoarea ochilor. Fără cicatrice sau semne distinctive. În jur de treizeci de ani. E omul dumneavoastră?

— Posibil, am replicat eu cu răceală. S-a emis cumva un mandat de arestare pe numele lui Simpson?

— Din câte ştiu eu, nu, doar că nu-şi mai îndeplineşte obligaţiile faţă de familie. Dar n-a depus nimeni plângere împotriva lui. De ce credeţi că este căutat?

— Pentru că ştiţi semnalmentele lui pe dinafară.

— Îl cunosc sau mai degrabă l-am întâlnit deja.

— În ce împrejurări?

— Amice, nu sunt obligat să povestesc altcuiva ce fac şi ce văd, în afară de şefii mei. Dacă doriţi informaţii

mai detaliate trebuie să mergeţi mai sus şi să discutaţi cu băieţii.

— Căpitanul Royal este la el în birou?

— Nu, nu e de serviciu şi n-aş vrea să-l deranjez acasă. Îl cunoaşteţi bine?

— Am lucrat cu el într-o anchetă.

— În care?

— N-am obiceiul să povestesc tot ce fac, amice, i-am întors-o, scurt. Îmi puteţi da adresa doamnei Simpson?

Luă o carte de telefon de pe masă şi mi-o înmână fără alte comentarii. Q.R. Simpson figura la adresa 2160, bulevardul Marvista. Şoferul meu m-a informat că asta era lângă Luna Bay: o cursă de cel puţin cinci dolari. M-a dus acolo peste dealurile cufundate în noapte şi am avut ceva probleme să găsim ţinta vizitei mele, căci în această periferie vastă toate străzile şi casele semănau şi toate erau la fel de părăginite şi prost întreţinute. Locuinţa familiei Simpson părea aproape părăsită. În lumina farurilor, gazonul din grădină arăta ca un maidan. O cabrioletă Ford veche era parcată în locul strâmt disponibil; capota era şifonată pe spate.

L-am rugat pe şofer să mă aştepte şi am sunat la uşă. Imediat răspunse o tânără şi deschise destul de greu uşa, pentru că lemnul se umflase. Era o femeie brunetă, subţirică, drăguţă, nervoasă, cu buze senzuale şi ochi foarte negri. Purta o rochie neagră scurtă şi strânsă pe trup, care lăsa la vedere picioarele fără cusur şi îi punea în evidenţă bustul.

— Asta nu e oră la care să deranjaţi lumea! spuse ea. Ce vreţi?

— Dacă sunteţi doamna Simpson, aş vrea să vă vorbesc despre soţul dumneavoastră. Aţi semnalat dispariţia lui, nu-i aşa?

— Da. Deja sunt două luni de când nu l-am mai văzut şi asta nu mă deranjează deloc. Nimeni n-are nevoie de el!

Vocea ei răguşită trăda nu numai furie, ci şi durere.

— Cine e acolo, la volanul maşinii dumneavoastră? adăugă ea încruntând sprâncenele.

— Şoferul taxiului, l-am rugat să mă aştepte.

— A! făcu ea schimbând tonul. Am crezut o clipă că e Ralph şi îi e frică să vină.

— Nu, nu e Ralph. Dar spuneţi-mi, dacă a plecat de două luni, de ce aţi semnalat dispariţia lui abia acum cincisprezece zile?

— Mai fugise şi altădată. Dar niciodată atâta timp. Atunci a trebuit să mă întorc la muncă, la hotel şi patronul, domnul Haley, mi-a zis că trebuie să-i previn pe copoi. De altfel, chiar şi cu ce câştig acum nu pot plăti în continuare singură toată casa. Doar că n-a folosit la nimic să alertez poliţia. Nu fac aproape nimic, decât dacă le dovedeşti că a avut loc o crimă.

Făcu o mutră expresivă şi mă întrebă:

— Dumneavoastră sunteţi de-acolo?

— Sunt detectiv particular şi mă numesc Archer. Am întâlnit astăzi un bărbat care ar putea fi soţul dumneavoastră. Îmi permiteţi să intru?

— La naiba, aşa ar trebui…

Mă conduse într-un salon micuţ, foarte curat şi mobilat cu zgârcenie. Mă invită să iau loc pe divan şi se aşeză la extremitatea cealaltă, aplecată în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Ei bine, întrebă ea, unde l-aţi văzut?

— La Malibu.

I-am răspuns distrat, căci atenţia mi-a fost atrasă imediat de o pânză agăţată pe perete, deasupra televizorului. Era un portret care semăna cu doamna Simpson, pictat în ulei, de un amator. M-am dus să-l examinez de aproape.

— Ar vrea să mă reprezinte pe mine, spuse ea din spatele meu.

— Vă seamănă destul de bine. Soţul dumneavoastră l-a pictat?

— Da. E una din maniile lui. S-a gândit chiar o vreme să facă asta ca meserie, dar un pictor adevărat pe care-l cunoştea l-a descurajat, zicându-i că nu are destul talent. Şi toată viaţa lui a fost la fel: se aruncă plin de speranţă într-o muncă şi în cele din urmă nu ajunge la nimic. Deci acum, din câte am înţeles, freacă menta la Malibu, în timp ce eu muncesc aici pe rupte. Ce Dumnezeu învârte pe-acolo?

În timp ce vorbea, am luat de pe televizor o cărticică. Cu colţurile îndoite, foarte uzată, această carte, singura vizibilă din cameră, era intitulată *Arta de a fi un bun detectiv*. Răsfoind-o, am văzut că numeroase pasaje fuseseră subliniate şi că unele erau marcate prin crochiuri proaste schiţate pe margine. Remarcând expresia mea surprinsă, doamna Simpson reluă:

— Şi asta a fost una din toanele lui Ralph: să devină un mare detectiv şi să se scalde în bani. Fireşte, a lăsat-o baltă. De altfel, un tip pe care-l cunoştea în poliţie i-a spus că din moment ce avea cazier judiciar…

Se opri şi duse mâna dreaptă la gură.

— Aha, am zis eu, lăsând cartea, deci a fost condamnat?

— Nu tocmai. Era un fel de a vorbi, făcu ea trecând în defensivă, cu o privire dură. Tot nu mi-aţi spus ce făcea la Malibu.

— Nici măcar nu sunt sigur că este vorba de soţul dumneavoastră.

— Descrie-mi-l!

În timp ce-i făceam portretul lui Damis, mi s-a părut că citesc în privirea ei un soi de încuviinţare, dar cu toate acestea declară pe un ton categoric:

— Nu, nu era el.

— Aş vrea să fiu sigur. Aveţi o fotografie de-a lui?

— Nu. Nu s-a lăsat fotografiat niciodată.

— Nici măcar în ziua nunţii?

— Ba da, au făcut o poză cu noi doi, dar Ralph n-a luat-o de la fotograf. Asta s-a întâmplat la Reno şi când

ajunge acolo îşi petrece timpul jucând: nu se poate abţine.

— Se duce des acolo?

— Ori de câte ori poate. La început, mergeam şi eu cu el şi mi se părea amuzant. După aceea mi-am schimbat părerea. Şi asta din cauză că pasiunea lui pentru jocurile de noroc nu ne-a lăsat niciodată să punem vreun bănuţ deoparte.

M-am aşezat din nou pe divan, ceva mai aproape de ea.

— Cum îşi câştigă Ralph traiul?

— Oh! Face orice găseşte. Nu şi-a terminat studiile. Fiind foarte priceput ca bucătar, a avut câteva ocazii bune să câştige bani frumoşi, dar nu-i convenea orarul de lucru. Acelaşi lucru pentru meseria de barman, pe care a practicat-o o vreme. A avut, de asemenea, câteva locuri bune ca valet de cameră, dar este prea mândru pentru genul ăsta de slujbă. Până la urmă cred că e prea mândru pentru orice gen de slujbă şi că din cauza asta m-a lăsat baltă, conchise ea cu amărăciune.

— Când a plecat, mai exact?

— Aşa cum v-am spus, acum două luni, în noaptea de 18 mai. Se întorsese dintr-o călătorie în Nevada şi a plecat imediat la Los Angeles. Cred că s-a întors acasă doar ca să-mi ceară maşina. Dar am refuzat să rămân aici, singură-singurică şi departe de lume, fără maşină. Până la urmă, a cedat şi l-am condus la staţia de autobuz.

— Ce voia să facă la Los Angeles?

— Când a încercat să-mi ia maşina, mi-a îndrugat o poveste pe care n-am crezut-o. Zicea că e însărcinat cu o misiune secretă, în „mediu”. Dar deja îmi mai trăsese ţeapa asta când a lucrat într-un bar de noapte: susţinea că poliţia îi dă bani ca să vândă ponturi despre traficanţii de droguri. A visat dintotdeauna să fie copoi, să ştiţi.

— Dar n-a putut din cauza cazierului judiciar.

— Nu are cazier judiciar.

— Să fim serioşi! Abia mi-aţi spus-o cu gura dumneavoastră.

— Vi s-a părut! În orice caz, m-am săturat şi sunt obosită. Mă duc să mă culc.

Spunând asta, se ridică şi se duse la uşă, apoi adăugă pe un ton ferm:

— Puteţi pleca. Cel pe care l-aţi văzut nu era Ralph!

— Nu sunt foarte convins, am replicat, fără să mă ridic. Dar să lăsăm asta. Pe mine, unul, mă interesează Ralph. Pe dumneavoastră nu?

— Bineînţeles că da! La urma urmei sunt căsătorită cu el sau cel puţin aşa aveam impresia... Dar am o senzaţie foarte ciudată aici, făcu ea, ducând mâna dreaptă la sânul stâng. Cred că m-a părăsit pentru alta şi că asta era vestita lui misiune secretă...

— Ştiţi cine este cealaltă femeie?

— Nu, e pur şi simplu o senzaţie de-a mea. Dacă nu pentru asta, atunci de ce ar dispărea un bărbat definitiv?

Aş fi putut să-i dau diverse motive, dar m-am abţinut şi m-am mulţumit doar să-i răspund:

— Atunci când a plecat, a pomenit ceva despre o călătorie în Mexic?

— Nu.

— A fost în Mexic în trecut?

— Nu cred, altfel mi-ar fi spus.

— Manifestase vreo intenţie de a părăsi ţara?

— Nu în ultimul timp. Păstrase o amintire frumoasă din Japonia, unde a stat în timpul războiului din Coreea şi i-ar fi plăcut să se întoarcă acolo. Dar staţi puţin! Mi-amintesc că şi-a luat cu el certificatul de naştere. Să fie o dovadă că avea intenţia de a ieşi din Statele Unite?

— Tot ce se poate. Aşadar, a luat acest act cu el la Los Angeles?

— Da, dar mă rugase să i-l aduc cu cincisprezece zile mai devreme, înainte de a pleca în Nevada, unde trebuia să-şi depună cererea pentru o slujbă.

— Ce fel de slujbă?

— Nu mi-a spus. Of! Probabil că m-a dus de nas şi de data asta… Credeţi că a părăsit ţara?

Dar în momentul acela ţârâitul unui telefon răsună din altă cameră. Tresări şi ieşi repede din salon.

Am auzit-o prezentându-se, apoi tăcere şi, în fine, bolborosi:

— Nu pot să cred… Nu, nu poate fi el… Nu se poate să fie mort!

M-am repezit în bucătărie. Stătea sprijinită cu coatele pe masă, aproape de aparat şi ţinea receptorul la o oarecare distanţă de ureche, ca şi cum ar fi fost un obiect periculos. Pupilele dilatate nu păreau să vadă nimic.

— Cine este, doamnă Simpson? am întrebat.

Cu foarte multă dificultate mi-a răspuns:

— Un poliţai… un poliţai din sud… Zice că Ralph a murit…

— Daţi-mi telefonul, vă rog! Lew Archer la telefon, am anunţat. Sunt detectiv particular şi lucrez cu acordul Parchetului din Los Angeles.

— Aha! Ne-au interogat telefonic în seara asta. Aveam un cadavru neidentificat când ne-a sunat inspectorul de la criminalistică, un anumit Colton… Nu ştiu dacă îl cunoaşteţi.

— Da, îl cunosc. Cu cine vorbesc?

— Cu sergent Wesley Leonard, de la comisariatul din comitatul Citrus. Am semnalat deja la Los Angeles descoperirea unui trup neidentificat şi domnul Colton a sunat ca să întrebe dacă nu cumva era vorba de un anumit Quincy Ralph Simpson, dat dispărut. Îmi cer scuze, dar raportul care semnala dispariţia lui Simpson e de negăsit aici. Ori n-a ajuns niciodată la noi, ori s-a pierdut… Cu toate acestea, am reuşit să identificăm cadavrul. Doamna Simpson poate veni aici?

— Cred că da. De ce a murit?

— Greu de spus, căci buldozerul l-a cam şifonat când l-a dezgropat.

— Cum aşa?

— Staţi să vă explic, făcu poliţistul. Se construieşte o şosea nouă la periferia din vestul oraşului şi statul a ordonat demolarea mai multor case vechi nelocuite. Or, nefericitul era îngropat şi nu foarte adânc, în spatele uneia dintre casele pe care le-au dărâmat.

— De cât timp este mort?

— Medicul legist a estimat că de vreo două luni. Pentru că solul era foarte uscat, corpul s-a păstrat în stare destul de bună. Important este să aflăm despre cine este vorba. Când poate veni doamna Simpson?

— Chiar în noaptea asta, dacă găsim avion.

— Perfect! Vă aştept la comisariatul din Citrus.

Imediat cum am pus receptorul în furcă, doamna Simpson a început să ţipe:

— Ah, nu, nici vorbă! Nici nu mă mişc de aici!

Se vârâse într-un colţ al bucătăriei, în spatele frigiderului, ca şi cum ar fi vrut să se ascundă.

— Trebuie să mergeţi. Ca să-l identificaţi.

— În primul rând, nu cred că e el, făcu ea şi-apoi, dacă totuşi este el, nu vreau să-l văd mort. N-am văzut niciun mort în viaţa mea…

— Morţii nu fac niciun rău, am spus. Doar cei în viaţă.

Când am vrut s-o apuc de braţ, am descoperit că era rece ca gheaţa. M-a respins cu violenţă.

— Luaţi o gură de ceva, am sfătuit-o. O să vă simţiţi mai bine după aia. N-aveţi nimic de băut aici?

— Nu beau niciodată alcool, mormăi ea.

Am deschis dulapul, am scos un pahar şi, după ce l-am umplut cu apă, i l-am întins. Tremura atât de tare că i-a curs puţin lichid pe bărbie şi pe gât.

În cele din urmă, am reuşit s-o conving şi am sunat la aeroport. Puteam lua un avion la ora 22.30, direct până în Los Angeles. Aşa am şi făcut. Mi-am recăpătat maşina pe aeroportul din Los Angeles şi spre miezul nopţii am ajuns la Citrus Junction. Era o aglomerare

curioasă şi recentă, situată în mijlocul plantaţiilor de portocali care se întindeau cât vedeai cu ochii. Se construiau drumuri noi, cu maşini imense care dormeau în noapte ca nişte enormi saurieni. Contrar obiceiurilor din Los Angeles, care nu era totuşi foarte departe, nu erau deschise decât două baruri şi întreg oraşul se afla deja cufundat în somn.

— Ce cătun infect! zise Vicky Simpson.

— N-o să staţi mult aici.

— Nici n-aş putea, de altfel. Sunt falită până la sfârşitul săptămânii.

— Nu vă faceţi griji. Poliţia se va ocupa de dumneavoastră. Haideţi! am spus coborând din maşină.

În comisariat mirosea a aer închis, ca un geamantan vechi ţinut mult timp în pod. Agentul de gardă mă informă că sergentul Leonard era la morgă, o clădire vecină cu primăria, în incinta căreia se afla comisariatul. Ţinând-o pe Vicky de braţ am traversat o grădină care mirosea plăcut a garoafe şi am intrat pe un hol unde domnea mirosul mai puţin plăcut de formol. Însoţitoarea mea se cramponă de braţul pe care i-l oferisem.

— Nu pot să merg acolo, suspină ea.

— Hai, curaj! am îndemnat-o eu. Trebuie. Închipuiţi-vă că nu este Ralph…

În fundul holului se afla o cameră luminată, a cărei uşă era deschisă. Am intrat, trăgând-o pe doamna Simpson după mine. Între cei patru pereţi goi ai încăperii, un coşciug gol era aşezat într-un colţ, pe un suport din lemn. Din lateral se deschise o uşă şi un ofiţer de poliţie se îndreptă spre noi. Era sergentul Leonard, un tip solid, de vreo patruzeci de ani, cu burta destul de proeminentă şi la fel de amabil cum se arătase la telefon. Am făcut prezentările. Se înclină aproape exagerat de mult şi declară:

— Foarte onorat, doamnă! Vă mulţumesc mult că aţi consimţit cu atâta amabilitate să faceţi această călătorie.

— N-am avut încotro, răspunse ea. Unde e?

— Medicul legist îl examinează.

— Poftim? Vreţi să spuneţi că trăieşte?

— Din păcate, nu, doamnă! E mort de multă vreme. Îmi cer scuze, dar doctorul e în mijlocul autopsiei, încearcă să depisteze cauza morţii.

Femeia se clătină şi abia am avut timp s-o prind de umeri, ca să nu se prăbuşească. Leonard mă ajută să o conduc într-o cameră alăturată, unde se ghemui pe un divan, cu picioarele sub ea. Cu o voce onctuoasă, dictată mai mult ca sigur de împrejurări, Leonard îi spuse, aplecat spre ea:

— Vă rog să aşteptaţi puţin, doamnă, domnul doctor White o să-l aranjeze ca să-l puteţi identifica. Dar poate vreţi să vă aduc ceva de băut?

— Plecaţi de-aici amândoi şi lăsaţi-mă în pace! răspunse ea mânioasă. N-am nevoie de nimic!

L-am urmat pe Leonard în sala de autopsie. Cadavrul zăcea pe o masă emailată, într-o stare de nedescris. După două luni în pământ şi o autopsie, nu mai avea formă umană; cu toate acestea, am constatat imediat că nu semăna deloc cu Burke Damis. Doctorul White tocmai cosea o ultimă incizie, iar mâinile lui acoperite cu mănuşi chirurgicale păreau artificiale. După ce termină, legistul acoperi cadavrul cu o pânză cernită, până la bărbie.

— Ce aţi găsit, domnule doctor? l-am întrebat.

— Perforaţie a inimii, în ventriculul stâng, cu o armă care seamănă cu un pumnal.

Îşi scoase mănuşile şi se duse să se spele pe mâini. În timp ce apa curgea cu zgomot în chiuvetă, adăugă:

— Contuziile vizibile de pe cap sunt, după părerea mea, recente şi au fost provocate de buldozerul care l-a dezgropat.

— În ce zi s-a întâmplat asta? l-am mai întrebat.

— Vineri după-amiază, răspunse Leonard.

— Şi în ziua aceea aţi examinat cadavrul, domnule doctor?

— Nu, făcu doctorul ştergându-se pe mâini. Nu mi s-a dat ordin să fac vreo autopsie atunci dintr-un motiv foarte simplu: procurorul şi şeriful erau amândoi la o reuniune politică importantă, la Sacramento.

— De altfel, adăugă repede Leonard, pentru a salva aparenţele, rana de-abia se vedea din exterior.

Rolul meu nu consta nicidecum în a le face morală, aşa că m-am mulţumit să spun, dornic să mă asigur de cooperarea lor:

— S-a găsit arma crimei, acest pumnal?

— Imposibil! răspunse Leonard făcând un gest de neputinţă. Buldozerele au răscolit totul. De altfel, probabil că le-aţi văzut când aţi venit.

— Da, aşa e. Pot să o aduc pe doamna Simpson?

Cu acordul lor, m-am întors în sala de aşteptare.

Vicky se liniştise şi s-a îndreptat foarte curajoasă spre scena macabră. Nu i-a luat decât o clipă să declare:

— Da, el este, e Ralph. Ce i s-a întâmplat?

— A primit o lovitură de pumnal în inimă, acum două luni, doamnă, răspunse Leonard.

— Aşadar, de atunci e mort?

Această revelaţie păru să o bulverseze chiar mai mult decât vederea sărmanului Simpson. S-a răsucit pe călcâie cu o mişcare bruscă şi am însoţit-o înapoi în sala de aşteptare.

— Ştiţi cine ar fi putut să-l ucidă? am întrebat-o.

— De unde să ştiu? Nici măcar n-am auzit de văgăuna asta până acum!

— Mi-aţi spus astăzi după-amiază că Ralph era plătit de poliţie ca să fie informator.

— Aşa mi-a zis el, în orice caz, dar n-am idee dacă era adevărat şi, oricum, asta s-a întâmplat mult mai demult.

— Ralph avea relaţii cu infractorii?

— Nu, nu era genul lui.

— Dar dumneavoastră mi-aţi spus că avea cazier judiciar!... Hai, nu mai negaţi. La ce bun? Acum nu mai riscaţi să-i faceţi rău.

— A! A fost o prostie de copii! La şcoală intrase într-un anturaj prost şi a fost prins fumând marijuana şi din cauza asta a petrecut o vreme într-o casă de corecţie. Asta-i tot.

— Nu v-a vorbit niciodată de un anume Burke Damis?

— Nu.

— Damis este tipul pe care l-am întâlnit la Malibu şi ale cărui semnalmente vi le-am dat. Este un pictor care, din câte se pare, s-a servit de numele soţului dumneavoastră.

— Dar de ce ar fi făcut asta?

— Poate pentru că îi este ruşine de propriul nume. Sunt aproape sigur că l-a folosit pentru a intra din Mexic în Statele Unite, săptămâna trecută. Aşadar, ziceţi că numele Burke Damis nu vă spune nimic?

— Absolut nimic.

— Iar descrierea pe care v-am făcut-o nu corespunde nici unei persoane pe care o cunoaşteţi?

— Nu. De altfel, în halul în care sunt nu mi-aş recunoaşte nici fratele dacă ar intra acum în cameră. Aveţi de gând să mă lăsaţi odată în pace?

Leonard veni la noi. Auzise, fără îndoială, discuţia noastră şi hotărâse că e momentul să intervină. Era un bărbat plin de bunătate şi declară imediat că soţia lui o să aibă grijă de Vicky pentru restul nopţii. I-am mulţumit şi m-am întors în viteză la mine acasă. După un duş foarte cald şi un whisky foarte rece am fost fericit să-mi regăsesc patul.

Capitolul 5

În noaptea aceea am avut un vis care mă bântuia de mulţi ani, sub o formă sau alta. Mă aflam la colegiu, în ultimul an, înaintea examenelor. O fată aşezată la pupitrul alăturat îmi zâmbea compătimitor şi-mi zicea: „Sărmanul meu Lew, o să pici”. Eram nevoit să recunosc în sinea mea că probabil avea dreptate. Examenele semănau cu supliciile acelea din purgatoriu, imposibil de depăşit pentru păcătos, iar îngerii care vegheau pe culmi ţineau în mâini toate cărţile pe care nu le citisem. „Ce-o să se întâmple cu tine?”, întreba tovarăşa mea. Nu aveam nici cea mai vagă idee şi întrucât nu răspundeam nimic, ea zicea, clătinând cu tristeţe din cap: „Va trebui să înveţi o meserie”. Cam ăsta era cadrul general al visului pe care îl aveam adesea. Dar de data aceasta se termina altfel. I-am răspuns fetei, pe acelaşi ton ironic: „Deja am o meserie, muiere. Sunt detectiv şi o să auzi de mine”. M-am trezit foarte bine dispus. Visul meu nu se terminase niciodată aşa. Oare trebuia să înţeleg de-aici că reuşisem să-mi fac un nume? Nu eram prea convins. Toată viaţa se scurgea în acest scop, de a escalada imposibilele pante ale purgatoriului, pe diverse itinerare şi acest urcuş nu se termina niciodată…

Pe măsură ce mă dezmeticeam, gândurile mele se îndreptară încet-încet spre afacerea Blackwell şi dintr-odată euforia mea s-a risipit. În realitate, aveam deja două afaceri Blackwell, legate, desigur, dar distincte, căci una mă privea personal, iar cealaltă era treaba autorităţilor. Tratatul de uniune care le lega nu era lipsit de claritate, în pofida dimensiunilor sale minuscule: era plicul pe care scria numele Q.R. Simpson, uitat de Burke Damis sau de altcineva în vila lui Blackwell de pe malul mării. Ţineam morţiş să descopăr explicaţia acestui tratat de uniune şi, dacă se putea, fără amestecul

poliţiei. Era posibil ca Damis să fi ajuns întâmplător şi fără nicio vină în posesia plicului pe care îl folosise ca să blocheze uşa. M-am gândit îndelung la anchetă şi m-am sculat prea târziu ca să mai ajung să-i dau raportul lui Peter Colton despre rezultatul călătoriei mele.

Înainte de a ieşi, m-am gândit dintr-odată că afacerea Blackwell mă făcea să utilizez avionul mai mult decât orice alt mijloc de transport. Absolut la întâmplare mi-am luat din valiză certificatul de naştere, dar fără a şti prea bine de ce şi m-am îndreptat spre aeroport. Prietenul meu, angajatul de la Mexicana Airlines, mă întâmpină ca pe un frate mai mare dispărut de multă vreme. Echipajul care mă interesa, mi-a spus el, se afla la restaurant şi bea o cafea înainte de îmbarcare; i-am recunoscut cu uşurinţă pe steward, mare şi brunet şi pe stewardesă, mică, drăguţă şi roşcată.

Într-adevăr, i-am găsit fără nicio problemă la una din tejghelele lungi din sala ticsită de clienţi. M-am cocoţat pe un taburet lângă tânăra stewardesă; aceasta discuta în spaniolă cu stewardul şi am aşteptat un moment propice pentru a mă prezenta fermecătoarei domnişoare Gomez, care mi-a răspuns cu un accent plăcut:

— Încântată, domnule! Cu ce vă pot ajuta?

— Aş avea nevoie de o mică informaţie, i-am spus. Acum opt zile, un bărbat şi o femeie pe care îi cunosc au venit de la Guadalajara la Los Angeles la bordul avionului dumneavoastră. Asta se întâmpla pe 10 iulie. Poate că vă mai amintiţi de ei, măcar de unul dintre ei. Femeia este înaltă şi blondă, cam de vârsta dumneavoastră; în general este elegantă, poartă de multe ori ochelari negri şi o cheamă Harriet Blackwell.

— Mi-o amintesc foarte bine pe domnişoara Blackwell, făcu stewardesa înclinând capul. O persoană foarte plăcută. Sper că e bine, sau are probleme?

— Cred că e bine. De ce întrebaţi?

— Pentru că m-am gândit la ea de mai multe ori după călătoria aceea.

— Aveţi vreun motiv anume?

— Ei bine, după aterizare am văzut-o din nou la vamă şi avea un aer atât de emoţionat încât am crezut că o să se prăbuşească. M-am apropiat de ea şi am întrebat-o dacă o pot ajuta cu ceva. Însoţitorul ei mi-a răspuns sec că era totul în regulă. Am priceput că nu voia să pun întrebări şi mi-am văzut de treabă.

— Puteţi să mi-l descrieţi pe bărbatul acela?

— Foarte uşor. Era un bărbat foarte frumos.

Semnalmentele pe care mi le dădu corespundeau perfect cu cele ale lui Damis.

— Cum îl chema? am întrebat în continuare.

Nu-şi mai amintea, iar stewardul nici atât.

— Cine mi-ar putea spune? am întrebat eu.

— Dumneavoastră, replică ea rece, din moment ce sunteţi prieten cu ei.

— Nu, am spus pur şi simplu că îi cunosc.

— Aha! Au necazuri?

— Iată o întrebare interesantă. Ce v-a făcut să-mi puneţi întrebarea aceasta, domnişoară?

— Dumneavoastră. Păreţi că vreţi să-i prindeţi cu ceva.

— Da, poate pe el, dar pe ea în niciun caz. Au călătorit împreună, pe locuri alăturate?

— Da. S-au îmbarcat la Guadalajara. Iniţial, am crezut că sunt proaspăt căsătoriţi, în luna de miere, dar nu aveau acelaşi nume.

— Pe el cum îl chema?

— V-am spus deja că nu mai ţin minte. Dacă găsesc lista cu pasageri de la călătoria respectivă…

— Fiţi vă rog drăguţă şi căutaţi-o, vreţi?

— Sunteţi cumva de la poliţie?

— Nu. Fac o anchetă privată.

— Aha, bine… Şi unde v-aş putea da un răspuns?

— La bordul avionului, dacă mai aveţi un loc pentru mine.

M-am uitat la ceas: avionul nu pleca decât peste o jumătate de oră.

— În timpul săptămânii, ca acum, răspunse ea, nu sunt niciodată toate locurile ocupate.

Am constatat la ghişeu că avea dreptate şi am luat un bilet dus-întors pentru Guadalajara, fără a-i preciza amabilului mexican data întoarcerii. De la un ghişeu alăturat mi-am procurat un card de turist, pe care funcţionarul mi-l înmână aproape fără să se uite la certificatul meu de naştere. În fine, am profitat de ultimele minute disponibile pentru a-i da un telefon lui Blackwell. A răspuns de la primul ţârâit, ca şi cum ar fi stat la pândă lângă aparat. L-am întrebat dacă avea veşti de la Harriet.

— Nu şi nici nu prea am speranţe, îmi răspunse el cu o voce răguşită şi disperată. Nici dumneavoastră, nu-i aşa?

— Nu, dar m-am ocupat mult de afacere şi ieri seară ancheta mea m-a dus în împrejurimile San Francisco. Pe scurt, am descoperit că s-ar putea ca Damis să fie amestecat într-o crimă acolo.

— O crimă? repetă el cu o voce atât de şoptită că abia îl auzeam. Doar nu vreţi să spuneţi… că Harriet a fost asasinată?

— Nu. Este vorba de un anumit Simpson, care a fost ucis cu o lovitură de pumnal în inimă, acum două luni, la Citrus Junction. Încerc să aflu care era relaţia dintre Damis şi Simpson. Pentru asta ar trebui să cunosc trecutul şi identitatea exactă a lui Damis. Cred că cea mai bună metodă de a afla ce mă interesează este să ajung cu ancheta până la întâlnirea dintre el şi Harriet. Aşadar, dacă sunteţi de acord, o să plec în Mexic. Asta o să vă coste cu două sute de dolari mai mult.

— Banii nu contează. Mergeţi acolo, bineînţeles, dacă vă ajută să vă atingeţi scopul.

— Nu pot să garantez rezultatul, am replicat eu, dar cred că e bine să încercăm. Îmi puteţi da adresa soţiei dumneavoastră, de la Ajijic?

— N-o ştiu, dar orice membru al coloniei americane vă poate spune unde stă. Pauline n-a trecut niciodată neobservată.

— Acum se numeşte doamna Hatchen?

— Da, exact. Noroc!

Auzindu-l, am avut impresia clară că nici el nu mai credea în noroc. Fără a mă lăsa influenţat de pesimismul lui, am alergat la avion. Nu era decât pe jumătate plin şi aveam un loc bun lângă hublou, deasupra aripii stângi. Când simpatica roşcată m-a condus la locul meu, am remarcat că mă privea ciudat. Los Angeles a dispărut foarte repede în depărtare, în vreme ce avionul prindea viteză. Imediat, stewardesa a venit lângă mine şi s-a aşezat în fotoliul liber de alături. Ţinea în mână un ziar. Nu arăta deloc bine, deşi era machiată frumos.

— Am găsit fişa de zbor din 10 iulie, mă anunţă ea. Însoţitorul domnişoarei Blackwell se numeşte Q.R. Simpson.

— Exact aşa credeam şi eu, am zis.

— A, chiar aşa? făcu ea, cu un aer acuzator. Atunci de ce nu mi-aţi spus că señor Simpson a murit?

— Pentru că n-am ştiut.

Era doar pe jumătate adevărat, dacă mă gândeam la personajul pe care-l numeam Simpson.

— De unde ştiţi, domnişoară? am adăugat eu.

Mi-a întins ziarul şi mi-a arătat cu unghia ei strălucitoare un mic articol de ultimă oră, în josul primei pagini.

Era conceput astfel:

„Identificare tardivă a victimei unui omor.

Cadavrul lui Quincy R. Simpson, care a fost descoperit vinerea trecută îngropat la Citrus Junction,

asasinat cu o lovitură de pumnal în inimă, a fost identificat oficial ieri noapte de către văduva sa. Victima, dispărută de două luni, locuia în comitatul San Mateo. Poliţia crede că este vorba de o reglare de conturi între gangsteri; aceasta este, în orice caz, opinia sergentului Wesley Leonard, de la comisariatul din Citrus...”

— Mi-aţi zis că faceţi o anchetă privată. Este pe subiectul acestei crime? mă întrebă domnişoara Gomez.

— Aşa se pare, nu?

— Şi suspectaţi un mexican? protestă ea cu patriotism.

— Nu. Un nord-american.

Răspunsul meu o uşură, dar nu pentru mult timp, căci reluă:

— Săraca domnişoara Blackwell! Era atât de topită după el! Tot drumul s-a uitat la el ca la un... ca şi cum ar fi fost un sfânt! Şi nu era decât un gangster!

— Tare mă îndoiesc!

— Bine, dar în ziar scrie de o reglare de conturi.

Se încruntă şi rămase pe gânduri. Cât despre mine, ambiguitatea situaţiei începea să mă agaseze. În ciuda dovezilor care se acumulau împotriva lui Damis, ţineam să rămân complet imparţial şi obiectiv până la sfârşitul anchetei. Aşa că m-am simţit uşurat când tânăra însoţitoare de zbor mă părăsi pentru a-şi îndeplini obligaţiile.

Avionul survola marea, dar ţărmul era încă vizibil. Aerul era de o transparenţă perfectă. Imensitatea pustie din California de Jos, fără cel mai mic semn de viaţă umană, vegetală sau animală, mă făcu să mă gândesc la malurile interminabile şi cumplite din *Infernul* lui Dante. În soarele care apunea, umbra dealurilor gălbui se alungea în văile uscate. Peisajul rămase acelaşi vreme de zeci de kilometri, dar, din fericire, totul are un sfârşit şi am regăsit în fine desenul verde maroniu al câmpurilor

cultivate. Domnişoara Gomez îmi aduse cina şi se destinse puţin.

— Vă place călătoria, domnule?

M-am limitat să-i mulţumesc scurt. Am ajuns la Mazatlan când soarele apunea într-o îmbrăţişare feerică. În lumina purpurie a apusului reflectat de valuri n-am văzut decât un cargo ancorat în port, în mijlocul unei flote de vase pescăreşti. La celălalt capăt al oraşului şi dincolo de aerodrom clădirile noi se întindeau de-a lungul coastei, evocându-mi un soi de Copacabana în miniatură.

Toţi pasagerii au fost rugaţi să debarce şi să meargă la biroul administraţiei pentru a-şi viza actele. Pe hol, un tânăr mexican vindea marionete şi am fost frapat de braţele sale slabe: erau aproape la fel de subţiri ca acelea ale păpuşilor. Şirul lung de pasageri înainta lent în căldura sufocantă şi umedă şi mi-a venit rândul să trec şi eu prin faţa biroului uzat, la care stătea un funcţionar în cămaşă cu mânecă scurtă, descheiată la gât. Faţa lui, foarte ciupită de vărsat, făcea ca întrebarea pe care mi-a pus-o să pară şi mai pertinentă:

— *Certificado de vacunacion, señor?*

Nu ştiam că era nevoie de aşa ceva. Nu mă avertizase nimeni. Fără îndoială, era destul de stupid să-i spun asta, dar am făcut-o şi s-a aplecat spre mine pentru a răspunde, cu un aer mai degrabă dezolat, decât iritat:

— Va trebuie un certificat de vaccinare, domnule, altfel nu vă pot lăsa să intraţi în Mexic.

— De unde pot face rost de unul?

— Vă vaccinăm *ahora*, chiar aici, pe loc.

Un tânăr în uniformă verde-oliv mă conduse într-un birou situat în celălalt capăt al clădirii. Acolo, o femeie masivă, cu tenul foarte închis şi cu un zâmbet matern, mă întâmpină într-o cameră ai cărei pereţi văruiţi erau foarte scorojiţi. Notă numele şi adresa mea pe o fişă şi îmi spuse:

— Nu vă speriaţi, n-o să vă doară deloc. Scoateţi-vă haina, vă rog, şi suflecaţi-vă mâneca stângă.

Mă înţepă cu o mână fermă şi expertă.

— Perfect, declară ea. Aţi fost foarte cuminte. Se mai întâmplă că unora dintre călători să li se facă rău. Puteţi să vă îmbrăcaţi la loc. Mâine veţi avea o reacţie uşoară.

Încheindu-mă la haină, am întrebat-o:

— Vaccinaţi mulţi pasageri?

— Cel puţin doi sau trei pe zi.

Absolut la întâmplare am riscat o întrebare:

— Un bărbat pe care îl cunosc a trecut pe aici acum o lună sau două, venind din Los Angeles şi mă întrebam dacă l-aţi vaccinat. Îl cheamă Quincy Ralph Simpson.

În timp ce scotocea în fişier, i-am dat semnalmentele lui Burke Damis şi mi-a răspuns:

— Da, într-adevăr, îmi amintesc de dânsul. Avea bicepşii mari, ca ai dumneavoastră, dar nu-i plăceau injecţiile şi a încercat să mă mituiască să-i dau un certificat fără să-l înţep. Uite şi fişa lui: a fost vaccinat la 20 mai.

Asta însemna că Damis intrase în Mexic la două zile după ce adevăratul Simpson şi-a părăsit căminul pentru ultima dată. Asta însemna, de asemenea, că Simpson fusese asasinat probabil între 18 şi 20 mai şi, fără îndoială, de către bărbatul care se folosea de numele lui.

— Un bărbat foarte frumos, foarte simpatic, continuă infirmiera. După injecţie am stat puţin de vorbă.

Am cedat locul unui cuplu tânăr, căruia i se spusese că trebuia să fie vaccinat la sosirea în Mexic.

Infirmiera îi linişti pe cei doi pe un ton matern; în scurt timp, aceste formalităţi au luat sfârşit şi avionul a putut pleca din nou. Drumul de la Mazatlan la Guadalajara a fost scurt, dar am ajuns la destinaţie pe o ploaie torenţială. Până am fugit de la avion la aerogară m-am udat până la piele. Am schimbat câţiva dolari uzi fleaşcă pe pesos uscaţi şi am rugat funcţionara de la ghişeu să-mi cheme un taxi al cărui şofer să ştie engleză.

După câteva clipe, băiatul pe care-l trimisese să caute se întoarse însoţit de un bărbat cu mustaţa şi impermeabilul pline de apă.

— Unde vreţi să mergeţi, domnule? mă întrebă el.

— La Ajijic, dacă există vreun hotel acolo.

— Da, domnule, există o *posada* foarte bună acolo.

L-am urmat prin băltoace până la o maşină Simca aproape nouă şi am urcat în faţă, alături de el. Timp de o jumătate de oră am mers prin ploaie şi curajosul meu şofer mi-a povestit cum a reuşit să facă destule economii, după mai mulţi ani de muncă în Statele Unite, ca să se poată întoarce în ţara de baştină şi să-şi cumpere un taxi. După serpentinele printre dealurile înalte şi abrupte, drumul se continuă pe malul unui lac a cărui apă scânteia din când în când în lumina farurilor. În scurt timp, am zărit clopotniţele bisericilor şi acoperişurile altor clădiri, iar când am intrat în oraş ploaia a încetat.

Deşi era vreo 10 seara, cete de copii se jucau în stradă, în vreme ce adulţii se plimbau prin preajma lor. Într-un colţ al pieţei largi, o bătrână drapată într-un şal scosese afară o masă, pe care aşezase o supieră din care ieşeau aburi. Le vindea trecătorilor porţii de mâncare de peşte care mirosea de-ţi muta nasul; era o aromă bizară, pe care n-am reuşit s-o identific. Nu-mi stârnea nicio amintire şi eram tentat să gust acest fel de mâncare, dar mă temeam că n-o să-mi placă. Acesta este, de fapt, amestecul care caracterizează întreg Mexicul pentru orice turist american.

Ambianţa din *posada* m-a adus înapoi în Statele Unite, căci am fost întâmpinat de un compatriot, un tip masiv de vreo patruzeci de ani, pe nume Stacy, care păru încântat de sosirea mea. Holul cu coloane al hotelului era pustiu şi extrem de silenţios. Stacy îmi făcu turul locului şi mă lăsă să aleg dintre mai multe pavilioane izolate. L-am prevenit că nu voi sta decât douăzeci şi patru de ore şi că nu aveam bagaje.

— Să fiu al naibii! Dar sunteţi ud leoarcă! strigă el.

— Din fericire, costumul ăsta nu se şifonează.

— Dar nu-l puteţi lăsa să se usuce pe dumneavoastră! Aşteptaţi aici, uite ce vă propun. Avem aproximativ aceeaşi talie, aşa că o să vă împrumut o pereche de pantaloni din pânză şi un tricou, asta dacă nu cumva aveţi de gând să vă culcaţi chiar acum.

— Nu, trebuie să ies, am răspuns eu. Accept cu multă plăcere, mulţumesc!

Mă conduse prin grădina udată de ploaie spre un bungalou încântător. Camera era mare şi curată, cu un şemineu mare, îmbrăcat în lemn. Stacy mă sfătui să folosesc apă minerală chiar şi când mă spăl pe dinţi, aprinse focul, apoi mă lăsă singur. M-am dezbrăcat şi mi-am întins hainele la uscat în faţa şemineului.

Tocmai terminam să-mi fac o toaletă sumară, când amabilul meu compatriot se întoarse cu haine uscate şi cu un whisky. Pantalonii erau prea largi, iar tricoul cu guler întors era decorat cu un mare „S”, brodat ca o ţintă în dreptul inimii.

— Vă vin nemaipomenit de bine! îmi spuse Stacy cu un aer admirativ.

Poate că, privindu-mă, se vedea pe el însuşi cu zece ani şi zece kilograme mai puţin. I-am pus câteva întrebări despre familia Hatchen. Ştia unde locuiesc şi i-a explicat în spaniolă şoferului meu.

Acesta m-a dus întins până la o stradă fără plăcuţă indicatoare, care se deosebea de celelalte străzi prin faptul că avea biserică. Singura inscripţie, aflată pe un zid, pictată stângaci cu miniu, suna aşa: *Cristianismo si, Comunismo no.* Cât despre portalul proprietăţii familiei Hatchen, era închis peste noapte; am bătut de mai multe ori în panoul din tablă fără a obţine vreun răspuns. Este adevărat că strada nu era tocmai liniştită: dintr-o casă vecină, un post de radio urla la volum maxim, un cal trăgea la căruţă peste pietre, un măgar scotea răgete absolut groteşti, în fine, un porc guiţa de parcă îi tăia

cineva beregata. În pofida acestui vacarm, până la urmă am fost auzit şi cineva deschise ferestruica, fasciculul unei lanterne se îndreptă spre mine şi o voce de bărbat mă întrebă:

— *Quien es?* Sunteţi american?

— Da. Mă numesc Archer. Sunteţi domnul Hatchen?

— Doctorul Hatchen, da. Nu cred că ne cunoaştem. Ce s-a întâmplat?

— Este vorba de fiica soţiei dumneavoastră, Harriet, i-am explicat. A plecat cu un anumit Burke Damis, pe care poate îl cunoaşteţi. Colonelul Blackwell m-a însărcinat să fac o anchetă despre el. Doamna Hatchen şi dumneavoastră sunteţi amabili să mă primiţi?

— Nu cred că vă putem refuza. Veniţi mâine dimineaţă, bine?

— Este posibil ca mâine dimineaţă să nu mai fiu aici, am replicat eu. Vă promit să fiu foarte concis.

— Bine, în cazul ăsta intraţi, vă rog!

Am plătit taxiul, în timp ce Hatchen deschidea portalul. Era un bărbat grizonat, foarte slab şi cu mişcări foarte iuţi. Mă conduse cu paşi mari printr-o mică grădină cu solul plin de pietre, dar înainte de a mă pofti în casă se opri sub lampadar şi mă întrebă:

— Ce aţi vrut să spuneţi mai exact despre Harriet?

— Are intenţia să se mărite cu Damis.

— Şi nu e o idee bună?

— Nu prea cred. Am descoperit deja câteva lucruri foarte neplăcute.

— De exemplu? făcu el, scrutându-mă cu ochii sclipitori de inteligenţă.

— Se pare că a venit aici sub un nume fals.

— Aici asta nu e ceva ieşit din comun. O grămadă de oameni trăiesc incognito. Dar intraţi, vă rog!

După ce aprinse lumina mă invită să traversez o antecameră, apoi mă pofti în salon. Acolo, colţul divanului era ocupat de o femeie aşezată într-o atitudine

de eleganţă căutată. O rochie de interior neagră, foarte decoltată, scotea în evidenţă albeaţa umerilor frumoşi şi fermi. Doar bărbia şi gâtul cu desen foarte clasic trădau un pic semnele vârstei.

— Pauline, ţi-l prezint pe domnul Archer. Soţia mea, anunţă mândru, Hatchen.

Femeia îmi apucă mâna şi o strânse cu o fermitate surprinzătoare, pentru a mă invita să iau loc alături de ea.

— Şi pentru ce anume avem plăcerea de a primi vizita dumneavoastră?

— Domnul Archer vine din partea dragului de Mark.

— Oh! Ce interesant. Şi ce învârte dragul de Mark? A! Staţi puţin! Lăsaţi-mă să ghicesc, făcu ea, punând vârful degetului arătător pe nas. Îşi face griji din cauza Harrietei!

— Bravo, doamnă! Aţi ghicit.

— Nici nu e greu, zâmbi ea, căci nu e ceva nou. Dintotdeauna a fost tracasat pe acest subiect, ca un tată-găină, ca să zic aşa.

— În orice caz, interveni Hatchen, iată ultima noutate: Harriet a şters-o de-acasă ca să se mărite cu tipul ăla, Damis.

— Nu mă surprinde şi sunt mulţumită că a avut curaj să facă asta. Tot ce-i lipsea până acum Harrietei era un pic din energia şi din caracterul mamei ei. Apropo de energie, domnule Archer, Keith şi cu mine tocmai voiam să bem un mic întăritor. V-ar plăcea să ne ţineţi companie?

În picioare, în mijlocul camerei, Hatchen o dojeni:

— Ascultă, scumpa mea, ţi-ai luat porţia şi ştii ce a zis doctorul.

— Doctorul e la Guad, iar eu sunt aici. Aşa că te rog, fii drăguţ şi adu-ne ceva de băut.

Ridică din umeri şi, întorcându-se spre mine, mă întrebă:

— Ce vreţi să beţi? Whisky-ul nu e cine ştie ce, dar ginul e foarte bun.

— Ei bine, o limonadă cu gin, am zis eu.

Hatchen ieşi din cameră, nu fără a arunca o privire neliniştită spre soţia lui, ca şi cum ar fi bănuit-o că vrea să evadeze. Ea se întoarse spre mine, folosindu-şi tot farmecul de care era capabilă şi declară:

— Probabil vă gândiţi că sunt o mamă denaturată, îmi dau seama. De fapt sunt un fel de refugiată aici. A trecut deja foarte multă vreme de când am reuşit să scap de Mark şi uite că se împlinesc treisprezece ani de când nu l-am mai văzut. Am încheiat capitolul acela şi am început unul nou, dedicat iubirii şi libertăţii.

În vocea ei se simţea un uşor freamăt romanesc, care parcă îmi aducea aminte de vibraţia unei coarde de harpă.

— Nu ştiu, am replicat eu, de ce aţi divorţat.

— Pur şi simplu pentru că mariajul nostru a fost o greşeală. Nu aveam decât foarte puţine în comun, să ştiţi. Mie îmi place viaţa agitată, palpitantă, în compania oamenilor interesanţi, a celor cu vitalitate, cu simţul acţiunii. Păreţi să faceţi parte dintre aceştia şi prietenia dumneavoastră cu Mark mă surprinde. Lui i se părea interesant să-şi petreacă timpul liber făcând cercetări despre genealogia familiei Blackwell.

— N-am spus că suntem prieteni.

— Totuşi mi s-a părut că aţi zis că el v-a trimis…

— Sunt detectiv particular, doamnă, însărcinat de el să anchetez trecutul lui Damis. Din cauza aceasta am solicitat ajutorul dumneavoastră.

— Nu-l cunosc aproape deloc pe băiatul ăsta, dar încă de la început am simţit că Harriet era moartă după el.

— Când a început totul?

— La câteva zile după sosirea Harrietei, acum vreo lună. Eram într-adevăr fericită s-o văd din nou, în pofida unei anumite dezamăgiri.

— Îmi puteţi spune care era cauza acestei dezamăgiri?

— Erau mai multe. Speram că va ajunge să se debaraseze de aerul ei de răţuşcă ratată. Oh! Recunosc că a reuşit parţial, bineînţeles! La urma urmei, este fiica mea! Am fost dezamăgită mai ales când mi-am dat seama că nu avem, într-adevăr, nimic în comun. Nu a gustat absolut deloc felul nostru de a trăi, nu i-au plăcut prietenii noştri. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri pentru a-i face sejurul cât mai plăcut, dar înainte de sfârşitul primei săptămâni ne-a părăsit.

— S-a dus să stea cu Damis?

— Nici vorbă! Harriet e mult prea cabrată pe principiile ei pentru a acţiona astfel. A închiriat un atelier pe malul lacului. Cred că şi el avea unul prin împrejurimi. Sunt convinsă că s-au văzut foarte des.

— Îl cunoşteaţi pe Damis înainte de asta?

— Nu, şi nu l-a cunoscut la noi. Noi îl văzusem pe ici pe colo şi Harriet a fost cea care ni l-a prezentat.

— Unde l-aţi văzut?

— În special, pe la *Cantina* şi cred că de-acolo l-a… agăţat Harriet. E un bar foarte frecventat de tinerii artişti.

— Atunci folosea tot numele de Burke Damis?

— Aşa cred, dar puteţi întreba personalul de la cabaret. E în capul străzii noastre.

— Aşa am să fac. Dar înainte de venirea Harrietei, Damis nu intrase niciodată în relaţii cu dumneavoastră?

— Niciodată, nici nu ştiam de existenţa lui. Sper din tot sufletul că Mark nu încearcă să mă facă pe mine responsabilă pentru această legătură!

— Nu. Dar mă întrebam dacă nu cumva Damis aflase, înainte ca ea să ajungă la dumneavoastră, că era bogată.

— În niciun caz nu de la noi a aflat.

— Şi nu ştiţi nimic care să indice că seducerea ei ar fi fost premeditată?

— Absolut nimic. El a remarcat-o la *Cantina*, iar Harriet a fost topită de recunoştinţă, săraca de ea.

— De ce spuneţi „săraca de ea”?

— Pentru că am compătimit-o dintotdeauna. Nu a avut o viaţă prea fericită, nici din cauza tatălui ei, nici din cauza mea. S-ar părea că am fost egoistă, ştiu, căci am abandonat-o când era puştoaică. Dar n-am avut de ales, dacă voiam să-mi salvez sufletul!

Am rămas tăcut, întrebându-mă dacă şi-a salvat într-adevăr sufletul. În aşteptarea altor explicaţii, am remarcat faptul că privirea ei era dură: fără îndoială, contemplase prea multe schimbări, fără ca acestea să fi reuşit să-i schimbe propria fire. Iată ce mi-a povestit:

— Voi rezuma o poveste lungă şi sordidă spunându-vă că datorită unui sejur la cabana noastră de pe malul lacului Tahoe m-am dus la Reno, care este foarte aproape şi acolo am obţinut divorţul. Aş fi vrut să pot proceda altfel, să n-o las pe Harriet, pentru că numai la ideea asta mi se frângea inima. Dar ea semăna mult cu tatăl ei şi, fără a comite o crimă, nu puteam lupta împotriva acestei influenţe. Să ştiţi că m-am gândit chiar şi la soluţia aceasta… Divorţul mi s-a părut o metodă mai civilizată. Keith a călătorit în Nevada cu mine… Dar ce tot face acolo?

— Poate că vrea să ne lase să discutăm liniştiţi.

— Da, este delicateţea întruchipată. Am fost foarte fericită cu el, pot să spun, reluă ea cu o nuanţă sfidătoare în voce. Dar, pe de altă parte, să nu credeţi că nu m-am simţit vinovată pentru ce i-am făcut fetei mele. Când a venit să ne vadă, luna trecută, am avut din nou sentimentul acela de culpabilitate. Era evident că voia ceva ce eu nu-i puteam dărui şi, chiar dacă aş fi putut, ea n-ar fi acceptat. Mi-a reproşat în mod foarte violent că am abandonat-o. Am încercat să-i explic comportamentul meu, dar n-a vrut să asculte nici cea mai măruntă critică la adresa tatălui ei. A făcut o criză de nervi, iar eu la fel,

bineînţeles. Pe scurt, ne-am certat şi ea a plecat. De data asta, ea a fost cea care m-a lăsat…

— Şi iată, zic eu, de ce a fost o pradă uşoara pentru Damis. Am mai cunoscut bărbaţi ca el: pun gheara pe femei şi fete care renunţă de bunăvoie la protecţia familiei lor.

— Ascultându-vă, s-ar zice că e un personaj foarte dubios.

— Aşa şi este, cu siguranţă. Numele Simpson vă spune ceva? Quincy Ralph Simpson.

Clătină din cap, ceea ce-i deranjă aranjamentul destul de fragil al coafurii.

— Ar trebui să-mi fie cunoscut acest nume?

— La drept vorbind, nu m-aş fi aşteptat.

— Despre ce nume este vorba? întrebă Hatchen, care intră în încăpere, aducând paharele pe o tavă din aramă.

— Quincy Ralph Simpson, am răspuns eu. Este numele sub care Burke Damis a trecut graniţa în ambele sensuri.

— N-am auzit niciodată numele ăsta.

— Îl puteţi citi în ziarele din California.

— Nu le citim niciodată, declară gazda mea, servindu-mă cu băutură. Suntem nişte refugiaţi fericiţi, care au fugit de presa din California, de bombele atomice, de impozitul pe venit…

— … precum şi de alcoolul mult prea scump, adăugă soţia lui, ca o actriţă de vodevil, dând replica.

— Da, aici ginul este la un preţ imbatabil. *Salud!*

Mi-am golit paharul. Ginul era bun, dar n-a reuşit să mă încălzească. Exista un nu ştiu ce rece şi de pierzanie în camera aceea şi la ocupanţii ei. Se cuplaseră la întâmplare, ca păsările migratoare care şi-au pierdut instinctul şi parcurg în mod obligatoriu un perpetuu zbor static şi imaginar. Cel puţin asta era impresia mea. Am lăsat paharul din mână, m-am ridicat şi Hatchen mă imită, întrebând:

— De ce vorbeaţi de ziare apropo de acest Simpson?

— A fost asasinat acum două luni cu o lovitură de cuţit şi cadavrul lui tocmai a fost găsit.

— Şi Damis, care s-a folosit de numele lui, este suspectat de crimă?

— Da, de către mine.

— Sărmana Harriet! zise doamna Hatchen cu nasul în pahar.

Capitolul 6

Cabaretul cu firma *Cantina* era alcătuit dintr-o succesiune de încăperi care comunicau între ele, ca într-o locuinţă particulară, ceea ce fusese fără îndoială pe vremuri. Când am intrat, puţin după miezul nopţii, înăuntru domnea un aer de casă particulară şi nu de stabiliment public. Într-adevăr, n-am găsit ca ocupant decât un client singuratic, aşezat într-un colţ, lângă estrada abandonată de orchestră. Era mare, corpolent şi avea părul blond, atât de lung încât îi acoperea ceafa până la gulerul vestonului.

Mai multe pânze mici în ulei decorau pereţii şi aceste tablouri mi-au amintit, dacă mai era nevoie, de numitul Burke Damis. Le-am examinat unul după altul, cu atenţie, căutând să recunosc stilul şi mai ales semnătura însoţitorului lui Harriet. Deodată, o voce anunţă în spatele meu:

— *Las pinturas* sunt de vânzare, señor.

M-am întors. Era un servitor mexican tânăr, cu un halat de om de serviciu pe el. I-am răspuns:

— Îmi pare rău, dar nu sunt cumpărător.

— Ah! Nimeni nu vrea să cumpere. Merge prost!

— Ce bine vorbiţi engleza! Complimentele mele!

— Am studiat ca să ajung profesor, însă între timp tatăl meu a pierdut tot ce avea şi am fost nevoit să renunţ. Dar n-am noroc nici ca băiat la toate. Vara asta n-am avut turişti aproape deloc.

— De ce?

— Cine poate înţelege migraţia păsărilor? replică el ridicând din umeri. Ştiu doar că e foarte greu să-ţi câştigi traiul în mod cinstit. Ceva de băut, señor? adăugă el.

— O bere, vă rog!

Se duse în încăperea alăturată şi veni cu o sticlă pe care o goli parţial într-un pahar mare.

— Pe cinstea mea, am zis eu, vă pricepeţi să serviţi bere.

— Mulţumesc, domnule. Ştiu să fac ce cocteil vreţi şi, întrucât vorbesc engleza, lucrez de multe ori ca barman la reuniunile particulare. Dacă sunteţi amabil, să le spuneţi prietenilor dumneavoastră: José Perez, *cantinero* de prima mână, este la dispoziţia lor.

— Din nefericire, nu am prieteni aici, am replicat eu.

— Domnul este turist, fără îndoială, un artist *por ventura*? Am avut aici mulţi artişti multă vreme şi de altfel patronul meu este şi el artist...

Spunând asta, îşi îndreptă privirea spre băutorul solitar care nu-şi părăsise scaunul.

— Aş vrea să vorbesc cu dânsul, i-am spus.

— Bine, señor, mă duc să-l anunţ.

După ce a schimbat câteva cuvinte în spaniolă cu José, patronul se ridică, luă paharul în mână şi traversă încăperea şi veni lângă mine. Mergea ca şi cum ar fi înaintat prin apă. O centură latră, cu cataramă din argint, împodobită cu ametiste îi împărţea burta enormă în două emisfere.

— Aha! făcu el. Am ochiul format când e vorba să-mi recunosc compatrioţii!

— Nu v-aţi înşelat! Lew Archer.

Cum rămăsese în picioare, dar destul de pieziş, ca un turn din Pisa făcut din grăsime, am adăugat:

— Faceţi-mi plăcerea de a lua loc la masa mea!

— Mulţumesc, făcu el prăbuşindu-se pe un scaun. Eu mă numesc Chauncey Reynolds şi sunt pictor în timpul liber. Sunteţi cumva artist?

— Din păcate, nu! am răspuns.

— Ah? Mi se păruse că vă văd uitându-vă la pânzele mele. Dar nu contează. E o plăcere să primesc un client.

— Dar unde au dispărut ceilalţi clienţi?

— Unde-s zăpezile de altădată, domnule Archer? Când am preluat afacerea asta, se călcau în picioare: mi-am zis că am pus mâna pe o mină din aur... dar iată că oamenii nu mai vin. Dacă mai ţine mult aşa, o să închid barul şi mă apuc din nou de muncă.

Era un fel de ultimatum pe care şi-l lansa lui însuşi.

— Vă câştigaţi viaţa pictând? l-am întrebat.

— Pictez şi, din fericire, obţin ceva venituri modeste. Pentru că nimeni nu poate trăi din pictură. Trebuie să mori înainte de a ajunge să câştigi suficient pentru a trăi, ca să zic aşa. Van Gogh, Modigliani, toţi marii maeştri au fost nevoiţi să moară mai întâi... Şi dumneavoastră, domnule Archer, din ce trăiţi?

— Sunt detectiv.

Puse brusc paharul pe masă şi mă privi cu neîncredere, cu ochii injectaţi. Mă întrebă:

— Gladys v-a trimis să mă căutaţi? Nu ştie unde sunt acum.

— Nu cunosc nicio Gladys, i-am răspuns. Cine este?

— Fosta mea soţie. Am obţinut divorţul la Juarez, dar tribunalul din New York nu recunoaşte sentinţa. Şi de aceea mă aflu aici, prietene, pentru totdeauna...

Nu părea să fie prea încântat de situaţie. Am replicat:

— Persoana care mă interesează este un anume Burke Damis.

— De ce este căutat?

— Nu este căutat.

— Nu încercaţi să mă duceţi cu zăhărelul! În timpul lungilor mele insomnii citesc foarte multe romane poliţiste şi fizionomia dumneavoastră nu mă înşală. Aveţi mutra unuia care se pregăteşte să bage la zdup un ticălos.

— Mulţumesc pentru pronostic. Îl cunoaşteţi pe Damis, cred?

— Da, dar superficial. Venea des pe-aici înainte să preiau afacerea pe cont propriu. Se aplecă brusc spre mine peste masă şi mă întrebă:

— Dar în fine, până la urmă de ce nu a mai venit la mine, după părerea dumneavoastră? Dumneavoastră, care sunteţi obiectiv şi antrenat profesional să observaţi oamenii, spuneţi-mi, am un aer… agresiv?

— José tocmai îmi spunea, adineauri, am răspuns eu prudent, că afacerile au fost foarte liniştite în zonă vara asta. De ce? E la fel de puţin explicabil ca şi migraţia păsărilor.

Reynolds se întoarse spre José, care stătea sprijinit de un perete nu foarte departe de noi şi mai comandă un pahar. Băiatul luă sticla cu *tequila* a patronului şi veni să-l servească, în vreme ce eu îmi continuam ancheta, întrebând:

— Vorbeaţi mult cu Damis?

— Nu, niciodată nu am avut conversaţii intime. Este seducător, simpatic, dar întâmplarea a făcut să nu ne împrietenim. Era întotdeauna cu alţi oameni. Ştiţi dacă mai este la Ajijic?

— Nu. Puteţi să-mi spuneţi numele persoanelor pe care le frecventa?

— Prietenul lui cel mai bun se numeşte Bill Wilkinson.

— Unde aş putea să dau de acest Wilkinson?

— Ar trebui să-l găsiţi la cabaretul de pe plajă. Am auzit că se duce des acolo, după mica noastră ciondăneală.

— A! am exclamat eu. V-aţi bătut?

— Nu, ne-am certat; de fapt, cu soţia lui nu m-am înţeles. Ea este din sudul Californiei, are pretenţii ridicole şi pentru că e bogată îşi închipuie că se pricepe la artă. I-am spus că poate să se… înţepenească cu banii ei cu tot şi că Bill ar fi mult mai fericit dacă ar da-o dracului. Nu că aş avea pică pe femei, să ştiţi…

— Nici Damis nu are pică pe ele, nu-i aşa? i-am tăiat-o eu, ca să mă întorc la subiectul care mă interesa.

— Nu l-am văzut practic niciodată fără vreo femeie după el, răspunse Reynolds. S-a întâlnit mult cu Anne Castle, care ţine un mic magazin de ţesături dincolo de *plaza*. Damis are sau avea atelierul în aceeaşi clădire şi, fireşte, această învecinare i-a apropiat şi mai mult, pentru că Annie este o fată într-adevăr drăgălaşă pentru cine le preferă serioase şi foarte brunete. Dar a lăsat-o baltă când a apărut mica blondă mare.

— Ce înţelegeţi prin „mica blondă mare”?

— *Quien sabe*? O femeie mare, dar o natură mică, poate? Încă n-a ieşit din crisalida ei pentru a accede la feminitate. Înţelegeţi ce vreau să spun? Îşi găsea în pahar un izvor de perspicacitate. Dacă va reuşi vreodată, ar putea deveni absolut remarcabilă. Frumuseţea nu rezidă atât în trăsăturile unei persoane, cât în spirit, care se exprimă prin privire.

— Sunteţi un observator foarte pertinent, am spus eu, ca să-l încurajez.

— Îmi petrec viaţa observându-i pe alţii cum trăiesc, dragul meu. Ca detectiv, procedaţi la fel, îmi închipui?

— Mai mult sau mai puţin. În orice caz, mi se pare că aţi observat-o pe blonda cu pricina foarte atent.

— Pe legea mea, e adevărat. Ah! Oare cum o chema?... Ceva gen Blackstone, cred. Mama ei mi-a prezentat-o acum ceva timp, dar n-am mai văzut-o de câteva săptămâni. Am tendinţa de a remarca fetele mai înalte din cauza taliei mele. Gladys are 1,80 m, dragule! *Mirabile dictu*! Era pe vremuri o regină a revistelor burleşti. Iar eu, sărman imbecil, am scos-o de acolo ca s-o fac model. Dar la capăt de linie, eu am ajuns burlesc...

Aruncă o privire nefericită prin încăperile pustii ale casei. M-am ridicat, spunându-i:

— Vă mulţumesc pentru informaţiile acestea preţioase, domnule Reynolds. Acum trebuie să plec.

— Mai aveţi încă timp! Aş vrea cel puţin să gustaţi una dintre specialităţile lui José! José! Vino încoace!

— Nu-l mai deranjaţi, vă asigur că nu mai doresc nimic. Trebuie să-l văd pe Wilkinson. Cât vă datorez?

— Absolut nimic, răspunse el cu un gest de olimpian din cauza căruia era gata să-şi piardă echilibrul. Nu pot accepta bani de la un străin care mi-a făcut onoarea de a mă vizita.

Mi-a explicat care era drumul cel mai scurt şi am pornit pe străzile părăsite acum de copii. Ici-colo mai apăreau câteva grupuri; femeile era înfăşurate în şaluri imense, iar bărbaţii aveau un aer conspirativ, sub pălăriile lor cu boruri largi. Dar când i-am salutat în trecere cu *Buenas noches*! Mi-au răspuns în cor cu aceeaşi urare.

Cabaretul de care îmi vorbise Reynolds era închis când am ajuns acolo, după miezul nopţii. Atunci am făcut turul locului la întâmplare, pentru a căuta magazinul domnişoarei Castle. Pe drum, am trecut pe lângă închisoarea locală, un fel de cuşcă de animale, în care era închis un bărbat. Privirea lui de indian mă scrută, în vreme ce eu îmi continuam drumul şi cercetările. Acestea au fost în scurt timp încununate de succes, căci în lumina unui felinar prăpădit am citit pe o firmă următoarele cuvinte: „La Anne – Curiozităţi locale”. Storurile casei erau trase, dar prin ele se filtra lumina şi am auzit zgomotul înfundat al unei maşini de ţesut. Ţăcănitul s-a oprit imediat ce am bătut la uşă, s-au auzit paşi pe pardoseală, uşa scârţâi din încheieturi şi în prag apăru o femeie micuţă.

— Ce doriţi de la mine? făcu ea. Este foarte târziu.

— Îmi dau seama foarte bine, domnişoară, am răspuns eu, şi îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta. Dar aş vrea să plec mâine dimineaţă, dacă se poate şi când am văzut lumina am crezut că…

— Ştiu cine sunteţi! mi-o tăie ea pe un ton acuzator.

— Ah! Veştile circulă repede la Ajijic…

— Nu-i aşa? Pot să vă spun, de asemenea, că vizita aceasta nu are obiect. Burke Damis a plecat din Ajijic de ceva vreme. Îi închiriasem un atelier pentru o perioadă scurtă de timp, dar nu pot să vă spun absolut nimic despre el.

— Ce ciudat! Despre mine ştiţi totul, fără să mă fi văzut vreodată…

— Nu-i nimic neobişnuit în asta. Barmanul de la *Cantina* este prieten cu mine; am învăţat să ţes de la sora lui! Dacă sunteţi amabil să vă luaţi piciorul din uşa mea, aş putea să mă întorc la treabă.

— Lucraţi foarte tare, am zis eu fără să-mi iau piciorul! Exact ca mine când fac o anchetă. Este un lucru pe care îl avem în comun. Cred că mai avem unul.

— Nu văd deloc care ar fi acela.

— Sunteţi interesată de Damis, şi eu la fel.

— Interesată? repetă ea cu o voce mai ascuţită. Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Nu ştiu mai mult de-atât, domnişoară Castle şi mă bazez pe dumneavoastră ca să mă lămuriţi. Sunteţi îndrăgostită de Burke Damis?

— Nu, bineînţeles! strigă ea cu o violenţă care spunea multe. Asta e cea mai absurdă declaraţie… sau mai degrabă întrebarea cea mai ridicolă pe care şi-a permis cineva să mi-o adreseze!

— Vă rog, am insistat eu. Lăsaţi-mă să intru! Sunteţi o femeie serioasă şi se întâmplă lucruri serioase. Nu am venit aici ca să mă distrez.

— Ce se întâmplă?

— Printre altele, Damis a dispărut împreună cu o tânără care nu are nici cea mai vagă idee ce o aşteaptă.

Se gândi puţin, apoi replică:

— O cunosc pe Harriet Blackwell şi sunt de aceeaşi părere cu dumneavoastră în ceea ce o priveşte. Este tot atât de impulsivă pe cât e de neştiutoare şi de neexperimentată şi s-a aruncat cu capul înainte în

braţele lui Burke. Dar nu pot face nimic şi nu vreau absolut deloc să mă amestec.

— Nici dacă e în pericol?

— În pericol cu Burke? E imposibil.

— Ba e mai mult ca posibil, după părerea mea, domnişoară; credeţi-mă, m-am gândit mult la asta.

Se apropie de mine, cu ochii strălucitori:

— Să vedem, întrebă ea cu gravitate, aţi făcut într-adevăr călătoria de la Los Angeles până aici ca să mă interogaţi despre Burke?

— Da.

— I-a… i-a făcut ceva lui Harriet Blackwell?

— Nu ştiu. Au dispărut. O să vă împărtăşesc bănuielile mele, dacă acceptaţi să-mi spuneţi ceea ce ştiţi. Mi se pare că avem amândoi aceeaşi idee.

— Poate că, în fond, ar fi mai bine să vorbesc cu dumneavoastră, într-adevăr, spuse ea nu doar către mine, ci şi către conştiinţa ei. Intraţi, domnule Archer!

Aşadar, ştia până şi numele meu. Am urmat-o prin magazin şi m-a invitat într-o încăpere mare, pe jumătate salon, pe jumătate atelier. Un război de ţesut ocupa în mare parte camera şi am remarcat cât de multicoloră era ţesătura şi ce desen complicat avea. Pereţii şi mobilierul erau tapisate cu stofe strălucitoare, concepute după modele asemănătoare. Cât despre Anne Castle, nu mi s-a părut mai puţin strălucitoare, în felul ei. Purta o bluză brodată, o fustă mexicană la fel de multicoloră şi de urechi îi atârnau două inele mari din aur. Părul negru, tuns scurt, îi accentua parcă statura mignonă, punându-i totodată în valoare fineţea trăsăturilor. În ochii negri, inteligenţi, mi s-a părut că disting mai multă căldură decât lăsa să se înţeleagă din tonul vocii. Mă invită să mă aşez lângă ea pe divan şi mă întrebă:

— Aşadar, ce a făcut Burke?

— Aş prefera să-mi vorbiţi mai întâi dumneavoastră despre el, am replicat eu, şi asta din motive psihologice.

— Vă este teamă că o să-mi fie frică să vorbesc după ce ascult ce aveţi de spus? făcu ea. Să înţeleg că este chiar atât de grav?

— Este posibil să fie într-adevăr groaznic. Nu ştiu.

— Groaznic ca o… crimă?

Spunând asta, mă făcu să mă gândesc la un copil care numeşte ceea ce îl sperie – fantoma din pod sau scheletul care sare din dulap – ca să-l liniştească părinţii şi să-l asigure că aşa ceva nu există. Am răspuns:

— Este posibil. Dar pot să ştiu de ce aţi menţionat o asemenea eventualitate?

Se scutură şi spuse, ferindu-şi privirea:

— Chiar dumneavoastră aţi spus că Harriet Blackwell e în pericol…

— E singurul şi unicul motiv?

— Da, bineînţeles!

Scheletul din dulap o speriase din nou şi renunţă la francheţea pe care părea dornică să o adopte. Încercă să-şi mascheze retragerea prin proteste:

— Sunt sigură că vă înşelaţi. Par că se iubesc mult, iar Burke nu are un temperament violent.

— Îl cunoaşteţi bine, domnişoară?

Ezită o clipă, apoi răspunse:

— Mai devreme m-aţi întrebat dacă sunt îndrăgostită de el…

— Îmi cer scuze pentru brutalitatea de care am dat dovadă.

— Ei, nu contează! E adevărat că se vede aşa de clar? Sau a fost Chauncey Reynolds vorbăreţ?

— Mi-a zis că v-aţi văzut mult înainte ca Harriet Blackwell să intre în scenă.

— Este adevărat. Şi de atunci am făcut totul ca să mi-l scot din minte, dar fără prea mare succes, recunosc.

— Aţi putea să-mi povestiţi de la început cum a fost cu relaţia voastră?

— Da, dacă ţineţi neapărat, dar nu văd la ce-ar folosi.

— Cum aţi făcut cunoştinţă cu el?

— În modul cel mai firesc cu putinţă. A doua zi după ce a sosit în Ajijic, a venit aici. Camera lui din *posada* nu-i plăcea pentru că nu avea lumină bună. Căuta un loc în care să picteze. Întâmplător, aveam atelierul disponibil în momentul acela şi am acceptat să i-l închiriez pentru o lună.

— El a fixat perioada aceasta de o lună?

— O lună sau două, n-a precizat cât.

— Şi a venit aici acum două luni?

— Da, aproape două luni. Când mă gândesc la tot ce s-a schimbat în aceste două luni! făcu ea; la gândul acesta ochii îi străluciră şi mai puternic. Oricum, în ziua în care s-a instalat aici am fost nevoită să plec de urgenţă la Guad: una dintre angajatele mele făcuse o criză de reumatism cardiac şi necesita un tratament de urgenţă. Burke a venit cu mine şi am fost impresionată de bunătatea de care a dat dovadă faţă de fata aceea, care este una dintre cele mai bune eleve ale mele. Am lăsat-o pe mâini bune la spital şi ne-am dus să mâncăm la *Copa de Leche*. Acolo ne-am cunoscut cu adevărat. Mi-a împărtăşit proiectele lui în materie de artă. Este încă foarte prins de pictura abstractă, dar a încercat să folosească această metodă pentru a pătrunde mai adânc în esenţa vieţii. După părerea lui, poporul american este pe cale de a trăi o tragedie fără să-şi dea seama şi suferă inconştient sau fără a fi în stare să determine cauza. Burke estimează că totul se leagă de raporturile noastre sexuale, spuse ea, înroşindu-se brusc. Burke este un pictor care se analizează mult.

— A, da? am zis eu. Nu observasem. Cine a plătit masa?

Se înroşi şi mai mult şi răspunse:

— Ştiţi deja multe despre el, nu-i aşa? Ei bine, da, eu am plătit. El n-avea niciun chior. Am mers după aceea la un magazin cu articole de pictură şi l-am lăsat să

cumpere culori de 400 de pesos, din banii mei. De altfel, mi i-a dat înapoi.

— Înainte sau după ce s-a combinat cu Harriet Blackwell?

— Înainte. Cu mai mult de o săptămână înainte de venirea ei.

— Din ce trăia?

— I-a vândut un tablou lui Bill Wilkinson sau mai degrabă soţiei lui, căci ea este cea care are bani. Am încercat să-l conving să nu-l vândă sau mai bine să mi-l vândă mie. Dar el s-a hotărât să i-l lase ei, din moment ce şi-l dorea atât de tare. I-a dat 3.500 de pesos, ceea ce, de altfel, depăşea posibilităţile mele. După aceea i-a părut tău că l-a vândut şi a încercat să-şi cumpere tabloul înapoi de la Wilkinson. Mi s-a povestit că s-au certat pe tema asta.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo cincisprezece zile, cred. N-am aflat decât din gura lumii, pentru că nu mai vorbim, eu cu Burke. Cât despre familia Wilkinson, nu vreau să-i cunosc. Bill Wilkinson este un beţiv însurat cu o femeie mult mai bătrână decât el şi trăieşte din banii ei. Sunt oameni periculoşi, adăugă ea, cântărind cuvintele.

— Credeam că Wilkinson era cel mai bun prieten al lui Damis…

— A fost, o vreme. E un şmecher, care ştie să descopere slăbiciunile altora şi să profite de ele, iar Burke s-a lăsat dus de nas…

— Poate că a fost invers.

— Nu. Ce avea de câştigat Burke de la Wilkinson?

— 3.500 de pesos pe un tablou…

— Era o lucrare excelentă, făcu ea cu ardoare, şi valorează mult mai mult. Burke are întotdeauna tendinţa să se subestimeze şi totuşi a recunoscut şi el că în tabloul acela îşi atinsese un prim scop, un gen de factură cu adevărat dramatică, diferit de tot ce făcuse până atunci, cu excepţia câtorva crochiuri. Asta se datorează,

fără îndoială, faptului că, de data aceasta, lucrarea nu era abstractă, ci descriptivă: era un portret, al unei tinere încântătoare. Se numea „Portretul unei necunoscute”. L-am întrebat dacă o cunoscuse şi mi-a declarat: „Poate că da, dacă nu cumva mi-o fi apărut în vis”.

— Dar dumneavoastră ce credeţi?

— După părerea mea, a cunoscut-o în realitate şi apoi a pictat-o din memorie. N-am văzut niciodată pe nimeni să lucreze cu atâta încrâncenare, câte douăsprezece, chiar paisprezece ore pe zi, parcă ar fi fost posedat. Eram obligată să-l forţez să se oprească să mănânce. Muncea până la epuizare, apoi ieşea, bea prin cabarete şi se întorcea beat mort. De multe ori eram nevoită să-l ajut să se culce, dar asta nu-l împiedica să fie la şevalet a doua zi dimineaţă.

— Ce lună încântătoare aţi petrecut cu el!

— Mi-a plăcut la nebunie, răspunse ea pe un ton pasional. Îl iubeam şi îl iubesc încă.

Era mărturisirea unei pasiuni, iar dacă această mărturisire implica o oarecare exaltare, Anne Castle ştia perfect să şi-o domine. Stăpânirea ei de sine era absolută. Am rămas o vreme tăcuţi, zâmbindu-ne ca doi vechi prieteni. Din femeia aceasta emana un farmec de rară calitate, cel al unei figuri cu trăsături cizelate de o puritate extraordinară, prin simplul fapt că era onestă până în măduva oaselor. Îmi amintea de aprecierea atât de judicioasă a grăsanului de Reynolds la adresa Harrietei, incapabilă să acceadă la feminitate. Anne Castle o făcuse deja. Dar, fără îndoială, îi contemplasem prea mult timp chipul emoţionat, pentru că se ridică brusc şi traversă camera cu o uşurinţă de pasăre. Deschizând un mic bar mobil, mascat în perete, mă întrebă:

— Pot să vă ofer ceva de băut, domnule Archer?

— Nu, mulţumesc, mai am multe de făcut în noaptea asta. Aş vrea să arunc o privire la acest tablou vestit pe care l-au cumpărat de la Damis. Dar în

continuare nu-l înţeleg pe Damis, comportamentul şi antecedentele sale. V-a vorbit vreodată de trecutul lui?

— Puţin. Este originar din Middle West şi a urmat cursurile mai multor şcoli de artă. Am uitat care. Mi se pare totuşi că una dintre ele era la Chicago, pentru că ştia colecţiile expuse la muzeu.

— Unde locuia înainte de a veni în Mexic?

— Oh! Un pic cam peste tot, cred, precum cei mai mulţi dintre noi. Vreau să zic, ca majoritatea americanilor instalaţi aici. Mexicul este într-un fel al cincizeci şi unulea stat al Statelor Unite. Venim aici când am epuizat resursele celorlalte cincizeci de state.

— Ştim sigur că Damis venea din California. V-a povestit vreodată de San Mateo şi de Baie?

— A petrecut mai mult ca sigur ceva timp în San Francisco, pentru că ştie pe de rost tablourile lui El Greco din muzeu.

— Aşadar, nu vorbea niciodată despre altceva în afară de pictură?

— Vorbea despre orice, mai puţin despre trecutul lui. Recunosc că era într-adevăr foarte reticent în tot ceea ce îl privea. Ceea ce mi-a zis, totuşi, este faptul că a fost nefericit de-a lungul anilor şi că eu îi ofeream singura fericire pe care a cunoscut-o de când era copil.

— Atunci de ce naiba v-a întors spatele atât de brusc?

— Este o întrebare extrem de dureroasă, domnule Archer.

— Ştiu şi îmi pare sincer rău, credeţi-mă. Dar trebuie să înţeleg cum a putut Harriet Blackwell să intre în viaţa lui atât de repede în aceste condiţii.

— Eu una, replică ea suspinând, nu pot să-mi explic. Într-o bună zi, era acolo, proţăpită în mijlocul scenei şi ocupând tot locul.

— A făcut vreodată vreo aluzie la ea înainte de sosirea ei?

— Nu. S-au cunoscut la Ajijic.

— Şi după părerea dumneavoastră, nu ştia nimic despre existenţa ei până atunci?

— Da. Încercaţi să insinuaţi că stătea aici la pândă, aşteptând-o, sau aveţi în cap altă ipoteză, la fel de melodramatică?

— Nu insinuez nimic. Pun doar întrebări simple, ca să încerc să explic fapte exacte. Unde s-au cunoscut?

— La o recepţie dată de Helen Wilkinson. N-am fost invitată, aşa că nu vă pot spune cine a făcut prezentările, nici cine a fost agresorul, ca să mă exprim aşa. Dar ştiu că a fost dragoste la prima vedere… pentru Harriet, adăugă ea, cu o voce destul de seacă.

— Dar ce puteţi spune despre rolul lui?

Îşi încruntă sprâncenele atât de tare încât era aproape hidoasă.

— Este foarte dificil, răspunse ea. Un lucru e sigur: din momentul în care a apărut ea, m-a lăsat baltă ca pe o şosetă găurită şi, în acelaşi timp, n-a mai manifestat niciun interes faţă de arta lui. A petrecut săptămâni întregi cu ea, de dimineaţă până seara şi, în cele din urmă, au plecat împreună. Locuia în continuare aici, dar am făcut în aşa fel încât să nu-l văd niciodată. În rarele dăţi când, în ciuda dorinţei mele, m-am întâlnit cu ei, mi-a lăsat impresia foarte clară că nu era foarte îndrăgostit de ea.

— Pe ce se întemeiază această impresie?

— Pe nimic precis, privirea lui, absenţa anumitor atitudini… Avea aerul unui bărbat care îşi îndeplineşte o sarcină, cu conştiinciozitate, dar şi cu răceală. Dar poate că m-am lăsat influenţată de dorinţele mele.

Mă îndoiam puternic de acest lucru, căci eu însumi citisem aceeaşi lipsă de interes pe figura pictorului, atunci când Harriet se aruncase de gâtul lui, la vilă. Aşa i-am şi spus:

— Nu cred că v-aţi lăsat influenţată de dorinţele dumneavoastră, domnişoară.

— A, serios? În orice caz, nu-şi vorbeau cu siguranţă ca doi îndrăgostiţi, aşa cum vorbeam eu cu Burke atunci când eram... împreună. Vorbeau despre averea colonelului, despre superba proprietate pe care o are pe malul lacului Tahoe, în fine, numai despre chestii din astea, făcu ea dispreţuitoare.

— Vă mai amintiţi ce a spus ea despre proprietatea respectivă?

— O descria în detaliu, ca un agent imobiliar care face o prezentare unui client! Ştiu că sunt dură la adresa ei, dar vă asigur că era penibil să asculţi aşa ceva. Mai dureros era interesul pe care îl manifesta Burke pentru acest expozeu strict material.

— Ea şi-a exprimat dorinţa de a-l duce acolo?

— Da. După părerea ei, era un loc de vis pentru luna lor de miere.

— Este posibil, am replicat eu, ca această informaţie să fie cea mai utilă din tot ce aţi avut bunăvoinţa să-mi spuneţi, domnişoară. Dar cum se face că aţi asistat la această conversaţie?

Se jucă jenată cu cercelul din aur.

— A! făcu ea în cele din urmă. Nu voiam să vă zic, dar, după toate aceste confidenţe, nu mai are rost să vă ascund nimic. Am ascultat la uşa lor. A adus-o la el în atelier mai multe seri la rând. Ea nu făcea decât să vorbească despre averea tatălui ei, despre cele trei case, iar lui Burke îi plăcea la nebunie. Poate din cauză că a avut o copilărie mizeră... Cine ştie?

— Mie, unul, mi se pare remarcabilă, am zis eu, uşurinţa cu care specialiştii abuzului de încredere reuşesc să se insinueze în mediile cele mai bune.

— Burke nu comite abuzuri de încredere. Este un pictor excelent şi autentic.

— Mă văd nevoit să mă abţin pentru moment şi aţi face bine să luaţi exemplu de la mine. Aş vrea să văd atelierul pe care i l-aţi închiriat.

Mă conduse printr-o curte în care era parcat un Volkswagen şi se îndreptă spre o construcţie independentă, lipită de zidul magazinului. Deschise uşa şi aprinse lumina. Încăperea, foarte mare, avea o fereastră de dimensiuni excepţionale iar pereţii erau liberi. Mirosea a insecticid. Ca mobilier nu avea decât un pat mic, o masă şi câteva scaune neconfortabile.

Singurul semn de confort consta în draperiile drăguţe, ţesute manual.

— Nu este decât un fel de chilie mai mare de călugăr, făcu ea cu amărăciune. Duminică se împlinesc opt zile de când a plecat.

— Da? Totuşi, n-a plecat decât a doua zi spre Los Angeles.

— Probabil că a petrecut ultima noapte la ea.

— Petreceau împreună nopţi întregi?

— Da şi nu vă pot spune ce făcea în nopţile acelea, pentru că nu i-am spionat. Asta nu mi s-a întâmplat decât o singură dată. Mă arăt în faţa dumneavoastră despuiată de orice meschinărie, domnule Archer. Cazul meu este de o banalitate enervantă: sunt proprietăreasa care, după ce s-a îndrăgostit de frumosul ei chiriaş, se trezeşte în cele din urmă părăsită…

— Nu vă văd deloc în lumina asta. Aţi fost căsătorită vreodată?

— Da, o dată, şi cu un poet, imaginaţi-vă! N-a mers.

— După care v-aţi exilat în Mexic?

— Nu e chiar atât de simplu. Nici eu nu sunt simplă, să ştiţi. Nu cred că aţi putea înţelege dragostea pe care o simt pentru această ţară. Este la fel de veche ca dealurile ei şi la fel de nouă ca grădina Raiului; aici se află adevărata şi reala Lume Nouă şi sunt fericită că fac parte din ea.

Adăugă cu tristeţe, obsedată de acest gând unic:

— Crezusem că şi Burke începea să simtă acelaşi lucru.

După o scurtă vizită la baie m-am întors în cameră şi am întrebat-o pe Anne Castle:

— Damis a lăsat ceva în urma lui?

— Nimic. A venit cu mâna goală şi a plecat la fel; nu avea decât trusa de toaletă şi hainele de pe el. Întrucât erau uzate, l-am convins să-şi comande un costum la Guad… Da, eu l-am plătit.

— Nu v-a dat nimic în schimb?

— Nu voiam să primesc nimic de la el.

— Nici cel mai neînsemnat obiect, cea mai mică amintire?

— Ba da, făcu ea, după o uşoară ezitare. La cererea mea, mi-a lăsat o schiţă cu portretul lui. Haideţi s-o vedeţi!

Încuie uşa şi mă conduse în camera ei. Micul crochiu alb-negru, într-o ramă din bambus, era agăţat deasupra patului ei drăguţ. Mi s-a părut prea stilizat pentru a putea semăna cu personajul pe care-l reprezenta, dar cu toate acestea l-am recunoscut pe Burke Damis. Unul din ochii lui părea mai mare decât celălalt, ne privea sumbru, pe un fond haşurat cu negru.

— Trebuie să vă cer o mare, foarte mare favoare, am zis eu. Pot să iau cu mine desenul acesta? Va promit că vi-l aduc înapoi.

— Dar nu înţeleg: îl cunoaşteţi?

— L-am văzut, dar nu ştiu pe cine am văzut.

— Credeţi că foloseşte un nume fals?

— Sunt convins că foloseşte cel puţin două pseudonime: Burke Damis este unul dintre ele, iar Quincy Ralph Simpson este celălalt. A folosit numele Simpson în prezenţa dumneavoastră?

Clătină din cap că nu, cu un aer grav şi intrigat.

— Sub numele de Simpson a intrat în Mexic şi apoi a ieşit. Or, numele acesta are ceva foarte interesant: proprietarul său legitim este mort.

— Cum a murit? făcu ea lungindu-şi gâtul.

— O lovitură de pumnal în inimă, acum două luni, într-un orăşel din împrejurimile Los Angelesului, numit Citrus Junction. Burke n-a pronunţat niciodată numele acesta în faţa dumneavoastră?

— Niciodată, răspunse ea, lăsând braţele să-i cadă pe lângă corp şi aşezându-se pe marginea patului. Credeţi că Burke l-a ucis pe acest Simpson?

— Burke, oricare ar fi numele lui real, este în prezent suspectul meu principal, unicul meu suspect. A părăsit Statele Unite la puţin timp după dispariţia lui Simpson şi este, practic, sigur că a folosit actele lui Simpson.

— Cine era acest Simpson?

— Un tip nesemnificativ, care voia să devină detectiv.

— Îl căuta pe Burke pentru… crimă?

— Aţi mai făcut odată aluzie la crimă mai devreme, am replicat eu. La crima aceasta vă gândiţi acum?

Privirea ei nefericită se desprinse de pe schiţă şi se opri la mine.

— Burke a ucis o femeie? întrebă ea.

— Nu este imposibil, am răspuns cu o voce ternă.

— Ştiţi cine era?

— Nu. Dumneavoastră ştiţi?

— Nu mi-a zis cum o chema şi de altfel, nimic în legătură cu ea. Mi-a spus doar…

Se ridică şi făcu efortul vizibil de a-şi pune gândurile în ordine. După o vreme reluă:

— O să încerc să-mi amintesc exact cuvintele lui. Era în timpul primei noastre nopţi… Băuse mult şi era foarte prost dispus.

Se întrerupse din nou. Parcă îi făcea plăcere să-şi facă rău singură. Nici nu se mai uita la mine şi părea pierdută în propriile gânduri.

— N-ar fi trebuit niciodată să vă primesc, nici să vorbesc cu dumneavoastră! spuse ea. Proprietăreasa

înşelată îşi trădează amantul fugit... Nu m-aş fi crezut capabilă de o asemenea josnicie. Sunt incorigibilă!

Se lăsă pe-o parte pe pat şi îşi înfundă chipul micuţ în pernă. Corpul ei armonios era scuturat de sughiţuri convulsive şi tăcute. Avea picioare foarte frumoase, între alte calităţi. Mi-am stăpânit greu dorinţa bruscă de a o strânge în braţe. Mă ajută şi ea, hotărându-se brusc să evoce, nu fără greutate, şi ca şi cum totul ar fi fost prea mult pentru ea, amintirea care mă interesa. Cu o voce slabă reluă:

— A spus că poartă ghinion femeilor. Dacă voiam să-mi păstrez beregata întreagă trebuia să evit orice legătură cu el. Îl măcina ceea ce se întâmplase cu ultima lui femeie...

— Ce i s-a întâmplat?

— A murit sufocată. Din cauza asta a fost obligat să plece din Statele Unite.

— Asta înseamnă că era responsabil de această moarte. V-a mărturisit că el a ucis-o?

— N-a zis-o în mod direct. Era mai degrabă un fel de ameninţare sau un avertisment pe care mi-l dădea. Voia să mă sperie, cred, dar nu mi-a făcut niciodată niciun rău. Or, e foarte puternic din punct de vedere fizic şi ar fi putut...

— Această mărturisire sau ameninţare a repetat-o vreodată?

— Nu. Dar eu m-am gândit deseori la asta după aceea, dar nu l-am întrebat niciodată. Mi-a fost tot timpul frică de el după aceea, fără a înceta totuşi să-l iubesc.

Ridică faţa din pernă, se îndreptă şi îşi aranjă părul. Era palidă şi tulburată, ca şi cum tocmai ar fi simţit o adevărată greaţă morală.

— Nu pot să cred că Burke este un criminal, spuse ea.

— O femeie nu poate să creadă asta niciodată despre bărbatul pe care îl iubeşte.

— Bine, dar până la urmă ce dovezi există împotriva lui?

— Ceea ce v-am spus eu şi ceea ce mi-aţi spus dumneavoastră.

— Adică nimic, pentru că toate sunt numai vorbe.

— Nu gândeaţi aşa când aţi făcut toate aceste mărturisiri. Dovadă că l-aţi bănuit este faptul că m-aţi întrebat spontan dacă era vorba de o crimă. Şi sunt nevoit să vă răspund afirmativ, pentru că acum douăzeci şi patru de ore am văzut cadavrul lui Simpson.

— Dar nu ştiţi cine era femeia de care mi-a povestit?

— Nu. Nu ştiu nimic despre trecutul lui Damis. Din cauza asta am venit aici şi doresc să-mi împrumutaţi schiţa aceasta.

— La ce vreţi s-o folosiţi?

— Am un prieten care este un critic de artă excelent, care cunoaşte foarte bine pictura contemporană şi ţine legătura cu foarte mulţi artişti tineri. Vreau să-i arăt această lucrare şi să-l întreb dacă ştie cum se numeşte autorul ei.

— De ce credeţi că nu-l cheamă Damis?

— Dacă este urmărit, după cum se pare, şi-a schimbat, cu siguranţă, numele. V-am spus că a intrat în Mexic cu numele de Simpson. Există un alt indiciu: trusa lui de toaletă poartă iniţialele „B.C.”.

— Bine. Luaţi crochiul ăsta şi păstraţi-l. N-ar fi trebuit să-l agăţ aici. Asta e autoflagelare.

În pofida protestelor mele, îşi scoase maşina din curte şi mă conduse la familia Wilkinson, pe malul lacului. Deşi era foarte târziu – ora 1 noaptea – acest cuplu de noctambuli permanent însetaţi nu părea să se fi culcat. Anne mă lăsă în faţa grilajului de la grădină, mă salută cu un claxon scurt şi plecă. M-am gândit că n-o să o revăd niciodată şi gândul acesta mă întristă.

Capitolul 7

Imediat ce maşina Annei Castle se îndepărtă am auzit muzică în casă. Am recunoscut vechile arii romantice ale anilor 1920 şi 1930, dulci şi învăluitoare ca mireasma iasomiei care plutea în parcul minunat. L-am traversat, lovindu-mă cu fruntea de câteva ori de fructele tari care atârnau pe ramurile joase ale arborilor de mango. Ridicând capul, am zărit printre crengi stelele, care mă făceau să mă gândesc la ciorchini de fructe mai mici şi strălucitoare, dar prea departe pentru a putea fi culese. Casa, un palat, se înălţa pe malul lacului scânteietor. Am bătut la o uşă grea; fără a opri pick-up-ul, o femeie strigă:

— Tu eşti, Bill?

N-am răspuns nimic şi am aşteptat un minut sau două, apoi uşa se deschise. Helen Wilkinson apăru în prag, subţire, blondă şi îmbrăcată, ca să mă exprim aşa, într-un dezabie diafan. Ţinea în mână un revolver mititel şi strălucitor pe care mi-l înfipse în burtă.

— Ce vreţi? mă întrebă cu duritate.

— Să vă spun două cuvinte. Mă numesc Archer, nu stau aici decât câteva ore şi îmi dau seama foarte bine că nu se cuvinte să deranjez lumea în toiul nopţii…

— Tot nu mi-aţi spus ce vreţi.

— Sunt detectiv particular şi anchetez o crimă.

Se dădu un pas înapoi şi îmi porunci, sub ameninţarea armei:

— Veniţi sub lampă, să vă văd bine!

Uşa se deschidea direct într-o cameră atât de spaţioasă încât colţurile se pierdeau în umbră Muzica nostalgică a lui Gershwin se revărsa în valuri dintr-o combină impozantă de înaltă fidelitate, aşezată lângă un perete. Machiajul gros al femeii era atât de demodat încât m-am întrebat ironic dacă nu cumva îşi petrecuse

seara întreţinându-se cu fantomele. Mă examina din cap până în picioare. Stilul ei de a scruta oamenii nu-mi era străin; îl remarcasem pe vremuri în numeroase filme şi, mai recent, la Long Beach, unde această actriţă, specializată în westernuri, frecventa cu asiduitate cursele de cai şi cabaretele. Dar oricât mi-am stors creierii, n-am reuşit să-mi amintesc numele ei de stea a ecranului.

— Nu vă stă deloc rău în tricoul lui Stacy, zise ea.

— A avut amabilitatea să mi-l împrumute, pentru că hainele mele erau ude leoarcă.

— Închipuiţi-vă că eu i l-am dăruit. Sunteţi prieten cu el? Sper că nu, pentru că… De altfel, nu sunteţi genul lui. Vă plac femeile?

— Lăsaţi revolverul acela şi vă fac o demonstraţie, am răspuns eu, zâmbind cum se cuvenea.

Îmi întoarse zâmbetul în stilul 1929 şi declam:

— Nu vă faceţi probleme din cauza jucăriei ăsteia. Am învăţat să folosesc aşa ceva când jucam în westernuri.

Puse arma pe o masă de lângă uşă, apoi se întoarse spre mine şi reluă:

— Încă nu mi-aţi zis dacă iubiţi femeile.

— Le iubesc individual, i-am răspuns. Şi pe dumneavoastră vă iubesc demult timp, dar ar fi lipsit de galanterie să vă precizez de câţi ani. Sunteţi Helen Holmes, nu-i aşa?

Numele ei îmi revenise în minte. Păru extrem de fericită să fie recunoscută şi strigă:

— Deci mă mai ţineţi minte! Credeam că m-a uitat toată lumea.

— Oh! Am fost un mare fan al dumneavoastră!

Sări de bucurie fără a depărta picioarele, păstrându-şi zâmbetul stereotip şi strângându-şi umerii cu mâinile încrucişate.

— Vai, ce drăguţ! zise ea. Ei bine! pentru cuvintele acestea puteţi lua loc, o să vă ofer un pahar şi o să vă

spun tot ce vreţi să ştiţi, cu condiţia să nu fie vorba de mine. Ce culoare să fie?

— O limonadă cu gin, dacă sunteţi amabilă.

— Veniţi la bar, e mai intim! spuse gazda mea, îndreptându-se spre un colţ al încăperii.

M-am supus şi, urcându-mă pe unul din taburete, am urmărit-o preparând băuturile cu o mână expertă; pentru ea şi-a pus un amestec de tequila şi grenadină foarte condimentat. După ce m-a servit, a rămas în spatele tejghelei, s-a rezemat în coate şi s-a aplecat spre mine, oferindu-mi un bust generos, ca o barmaniţă dornică să agaţe un client.

— Nu am timp să mă învârt pe după deget, i-am spus eu, şi vă rog să mă scuzaţi că sunt atât de direct la subiect, doamnă. Mă interesează Burke Damis. Îl cunoaşteţi, nu-i aşa?

— Puţin. A fost prieten cu soţul meu, dar s-au certat.

— Din ce cauză?

— Din cauza mea, dragule! făcu ea bătând din gene. Ei da! Sărmana de mine! Am avut impresia că o să se omoare unul pe altul, zău aşa! Dar Bill s-a mulţumit să ardă tabloul şi în felul acesta s-a răzbunat pe amândoi. Însă, jur pe ce am mai sfânt, între domnul Damis şi mine nu se întâmplase absolut nimic. Dar Bill e de o gelozie feroce.

— Aşadar, a ars „Portretul unei necunoscute”?

— Da, şi nu l-am iertat nici până acum, afirmă ea cu tărie.

Bău o gură din pahar şi-şi trecu peste buza de sus o limbă palidă şi ascuţită. Buzele ei stacojii păreau să savureze amintirea acestui act de violenţă. Am întrebat-o:

— Damis a aflat că tabloul lui a fost distrus?

— I-am spus. A fost terminat, aproape că a izbucnit în plâns. Vă puteţi închipui una ca asta? Este adevărat că îl considera cea mai bună lucrare a lui, totuşi!…

— Am aflat că a încercat să răscumpere tabloul de la dumneavoastră.

— Da, dar n-am vrut să renunţ la el, replică ea, studiindu-mă pe sub pleoapele pe jumătate închise. Cu cine aţi mai vorbit pe-aici? Cu Claude Stacy?

— Da, dar n-am avut încă timp să-l interoghez.

— Când aţi intrat, aţi pomenit ceva despre o crimă. Aţi putea fi un pic mai explicit? Eu, una, am fost!

I-am povestit ce i se întâmplase lui Simpson şi mi s-a părut decepţionată; fără îndoială, se aştepta la ceva mult mai sinistru.

— E prima dată când aud de asta. Nu ştiu nimic despre acest Simpson.

— Bun. Hai să revenim la tablou. Damis îl numise portret. V-a spus vreodată cine a fost modelul?

— Nu, răspunse ea sec.

— Dar dumneavoastră aveţi vreo idee în legătură cu asta?

În loc de orice răspuns, ridică din umeri şi făcu o mutră stupidă, care îi deformă gura. Am insistat:

— Trebuie să fi avut un motiv anume pentru care aţi cumpărat această lucrare şi aţi vrut cu atâta încăpăţânare să o păstraţi. Cât despre soţul dumneavoastră, el i-a acordat suficientă importanţă pentru a-i da foc…

— Nu am idee cine era femeia aceea, declară ea cu prea multă emfază.

— Ba eu cred că, din contră, ştiţi despre cine e vorba.

— Înseamnă că sunteţi un idiot. Şi insolent. Şi începeţi să mă deranjaţi. Este târziu şi mă doare capul, făcu ea, trecându-şi vârfurile degetelor peste frunte. Terminaţi-vă paharul şi ştergeţi-o de aici, bine?

Am lăsat paharul jos, între mine şi ea.

— Dacă am fost prea insistent, îmi cer scuze, am replicat eu. Nu am avut nicio intenţie de a…

— Serios? mi-o tăie ea, punându-şi pe bar paharul gol. Hai, veniţi! Vă conduc la uşă.

A plecat de la bar cu paşi hotărâţi şi am urmat-o cu o strângere de inimă, supărat că discuţia se terminase aşa de repede.

— Aş fi vrut să vorbim despre Harriet Blackwell, am riscat încă o dată. Cred că la dumneavoastră acasă a făcut cunoştinţă cu Damis, nu-i aşa?

— Ei şi, ce-i cu asta? făcu ea, deschizând uşa. Afară!

Trânti uşa cu putere în urma mea. Am fost nevoit să merg multă vreme pentru a ajunge înapoi în oraş, dar nu m-a deranjat prea tare, căci am avut timp să reflectez, în special la comportamentul lui Helen Holmes Wilkinson. Relaţiile noastre, iniţial cordiale, datorită tricoului lui Stacy şi mai ales memoriei mele bune, s-au stricat brusc în momentul în care am întrebat-o despre identitatea femeii din portretul distrus. Puteam să pun pariu pe orice că ştia despre cine e vorba şi că era la curent cu relaţiile dintre Damis şi respectivul model. Mă mai întrebam care fuseseră relaţiile dintre Damis şi această Helen Wilkinson.

Cum mergeam pe mijlocul drumului, o maşină apăru brusc dintr-un viraj şi acceleră spre mine în zigzaguri pe toată lăţimea şoselei. M-am aruncat în tufişurile de pe margine, ca să nu fiu strivit. Am avut timp să observ că şoferul avea părul negru; era o decapotabilă sport, marca Porsche.

Era ora două şi jumătate noaptea când am ajuns la *posada*. În camera de lângă birou, Claude Stacy dormea pe o canapea, îmbrăcat în hainele de zi; era aşezat pe partea dreaptă şi ghemuit ca un fetus gigantic. Când l-am zgâlţâit, s-a trezit, s-a strâmbat şi a scos un mormăit.

— Ce se întâmplă? zise el recunoscându-mă.

— Am văzut-o pe una dintre prietenele dumneavoastră, mai devreme. Helen Wilkinson! Mi-a vorbit despre dumneavoastră.

— Serios? Sper că de bine.

— Foarte, am răspuns, în vreme ce el îşi trecea un pieptene prin părul rar.

Acest compliment inofensiv şi mincinos îl umplu de încântare.

— Oh! făcu el. Ne înţelegem foarte bine, eu şi Helen, şi dacă nu mi-ar fi luat-o înainte Bill Wilkinson, aş fi putut să mă însor eu însumi cu ea. A făcut cinema pe vremuri, şi eu la fel. Dar ea a pus bani deoparte, în timp ce eu n-am fost niciodată în stare să păstrez vreun sfanţ.

— Din ce trăieşte Wilkinson?

— Nu munceşte. Are vreo douăzeci de ani mai puţin decât ea, adăugă el, în chip de explicaţie. Nici nu s-ar zice, atât de bine se ţine ea. Bill, din contră, nu se îngrijeşte deloc şi este tare păcat, pentru că era frumos ca un zeu, pe cuvânt! Cel mai caraghios este când face ca toţi dracii ori de câte ori Helen acordă vreun pic de atenţie altui bărbat.

— Ah! Deci i se mai întâmplă să facă asta?

— Nu se abţine. Au fost vremuri când şi eu o interesam, făcu el roşind puţin. Dar nu sunt genul care să-i sufle femeia unui amic. Bill ştie că poate avea încredere în mine.

— L-aţi văzut în seara asta?

— Nu. Cred că a plecat pentru o seară la Guad. Are multe relaţii excelente. Familia lui este renumită în Texas.

— Are o Porsche decapotabilă?

— Da, şi conduce ca un nebun. Este unul dintre motivele pentru care a fost obligat să plece din Texas.

— Mi-e foarte uşor să cred asta. Era să mă strivească adineauri.

— Săracul şi bătrânul Bill! Într-una din nopţile astea o să-l găsească într-un şanţ, făcut bucăţele! Şi cine ştie? Pe urmă, poate o să ajung să mă însor cu Helen... Această perspectivă nu păru să-l entuziasmeze prea

tare, căci adăugă: Ah! am nevoie de ceva de băut! Vă ofer şi dumneavoastră un pahar?

— Merge un păhărel! am zis eu. Am impresia că se bea nonstop în ţara asta minunată.

Luă un aer ofensat, ca şi cum l-aş fi acuzat de alcoolism. Dar văzând că zâmbesc, ridică din umeri în stil mexican şi scoase de sub divan o sticlă cu rom; apoi luă două pahare de unică folosinţă din automatul fixat în perete, lângă micul rezervor de apă şi turnă puţin alcool în fiecare. Pe al meu m-am grăbit să-l lungesc cu apă.

— *Salud!* exclamă el. Dacă îmi pot permite această întrebare, cum aţi făcut s-o întâlniţi pe Helen Wilkinson?

— Nimic mai simplu: m-am dus la ea acasă.

— Cum aşa?

— Uite aşa! Aflaţi că sunt detectiv particular.

Tresări atât de tare că îşi vărsă paharul. La rândul meu, m-am întrebat imediat ce scandal vechi îi putea tulbura într-atât conştiinţa. Afişă un aer supărat.

— Şi eu care v-am luat drept turist! zise el.

— Ei bine, nu, sunt detectiv, dragul meu, şi am venit să mă interesez despre un tip care pretinde că îl cheamă Burke Damis. Cred că a petrecut o noapte sau două sub acoperişul dumneavoastră.

— O singură noapte, replică el. Aşadar, este totuşi adevărat ce se spune? Refuzam să cred... Este atât de simpatic, un tip bine!

— Ce refuzaţi să credeţi?

— Că şi-a asasinat soţia. Din cauza asta faceţi o anchetă despre el, nu-i aşa?

O înghiţitură de rom mă făcu să câştig un timp minim de gândire.

— Veştile circulă repede, am răspuns. De unde aţi auzit asta?

— Păi, cam de peste tot. Cred că Bill a deschis prima dată gura, când a declarat într-o seară, la cabaret, că se duce să-l denunţe pe Damis la autorităţi ca să fie expulzat din ţară. Pentru că nu ştiu dacă sunteţi la

curent, dar de câtva timp guvernul mexican s-a săturat să fie coşul de gunoi al Statelor Unite şi caută indivizii care au încălcat legea, pentru a-i expulza fără menajamente.

— Deci Wilkinson a profitat de treaba asta ca să-l denunţe pe Damis?

— Nu cred că a făcut-o cu adevărat, dar l-a ameninţat public; probabil că din cauza asta a dispărut Damis atât de rapid. Aşadar, e într-adevăr urmărit?

— Şi încă cum! Dar zvonul ăsta care circulă pe-aici care este, mai exact?

— A, se zice pur şi simplu că Damis – care în realitate nu se numeşte aşa – este căutat pentru omorârea soţiei lui.

— De unde ştiţi că nu îl cheamă Damis?

— Eu nu ştiu nimic! Aşa zice lumea. Am încercat să obţin amănunte de la Bill şi de la soţia lui, dar n-au vrut să spună nimic.

— Aha! Deci, după părerea dumneavoastră, ştiu multe despre el?

— Sunt convins.

— Păi de unde ar fi putut afla toate astea?

— Este o întrebare pe care mi-am pus-o de multe ori, îmi mărturisi Stacy. Au plecat în luna mai în California pentru o săptămână şi în perioada aceea a fost comisă crima, nu-i aşa? Poate că au citit în ziare articole pe acest subiect. Dar dacă erau la curent cu tot ce făcuse, nu pot să pricep de ce s-au împrietenit imediat la cataramă cu el! Nu se mai despărţeau ei trei, până în ziua în care Bill s-a certat cu el, pentru că Helen îl plăcea prea mult pe Damis.

— Şi totuşi, Damis era deja acaparat de o fată!

— Oh! făcu el zâmbind cu indulgenţă. Asta nu o poate opri pe Helen când e hotărâtă.

— O cunoaşteţi pe fata cu care a plecat de-aici, pe Harriet Blackwell?

— Da, am cunoscut-o la o reuniune.

— Unde a făcut Damis cunoştinţă cu ea?

— Chiar la aceeaşi serată, la familia Wilkinson. Helen mi-a spus că o rugase să o invite pe fata aceea.

— Poftim? am strigat eu. Damis a rugat-o pe Helen să o invite pe Harriet?

— Aşa mi-a zis Helen. Mai multe nu ştiu.

Toate aceste bârfe pe care Stacy părea să le savureze ca pe nişte delicatese începeau să mă deprime. Am refuzat al doilea pahar cu rom pe care mi l-a oferit. Eram hotărât să plec mai devreme, dar înainte trebuia să mai fac ceva.

— Spuneţi-mi, domnule Stacy, l-am întrebat, există vreun taxi aici? Trebuie să mă întorc la familia Wilkinson.

— Vă conduc eu. Dar cu condiţia să nu le spuneţi că am fost şoferul dumneavoastră.

Scoase vechiul Ford din garaj şi mă conduse până la intrarea în grădină. Apropiindu-mă singur, pe jos, de casă, am văzut că luminile erau aprinse şi am auzit cuplul certându-se violent. În picioare, în faţa uşii, auzeam invectivele pe care şi le aruncau: ea îl făcea alcoolic, iar el o acuza de destrăbălare. Ea îl sfătui să-şi ţină gura, îl ameninţă că bagă divorţ şi îl lasă pe străzi; la care el răspunse că i-ar face un mare serviciu, dat fiind că viaţa conjugală cu ea era un coşmar.

Disputa scăzu în intensitate: fără îndoială, obosiseră să ţipe. Am profitat ca să bat la uşă şi de data asta Wilkinson a venit să-mi deschidă. Era mare şi trecuse demult de treizeci de ani; hainele şi tunsoarea mexicană îi dădeau un aer de străin. Era alcoolic fără nicio umbră de îndoială, judecând după ochii înroşiţi, respiraţia fetidă şi vocea guturală.

— Nu vă cunosc! spuse el. Marş de-aici!

— Nu vă cer decât o clipă, am replicat eu. Sunt detectiv particular şi am venit din Los Angeles special ca să fac o anchetă despre Burke Damis. Sunteţi unul dintre prietenii lui, cred?

— Greşit! A petrecut ceva timp aici, bând pe banii tuturor. Eu, unul, când am înţeles ce voia, l-am dat afară! Şi n-am fost delicat cu el!

Wilkinson avea într-adevăr un aer periculos, nu atât prin modul de a se exprima, cât şi prin privirea în care am citit mai mult decât alcoolism, o licărire aproape dementă…

— Şi după părerea dumneavoastră, ce voia?

— Derbedeul a profitat de amabilitatea mea ca să-i facă neveste-mii curte. Nu sunt genul care să înghită aşa ceva!

Făcu un gest violent atât de brusc încât se lovi cu mâna de tocul uşii. O duse iute la gură şi începu să-şi sugă degetul îndurerat.

— Se zice că şi-a ucis soţia.

— Aşa este. Ne-am dus la Frisco în primăvară şi am citit cu ochii mei în ziare. Era totul acolo, fotografia victimei, povestea crimei… Dar n-am ştiut cine era când a venit aici. N-am descoperit decât când am văzut portretul pe care l-a pictat.

— Era portretul soţiei lui?

— Exact. Helen a recunoscut-o imediat, sărmana nefericită. Ticălosul ăsta fără suflet a sugrumat-o cu mâinile lui!

Mâinile lui Wilkinson se crispară, ca şi cum şi-ar fi închipuit că sugrumă el însuşi pe cineva sau că era sugrumat de cineva. Deodată, soţia lui strigă din camera de alături:

— Cine e acolo, Bill? Cu cine vorbeşti?

— Cu un tip din Los Angeles, răspunse el. Zice că e detectiv!

Femeia veni în fugă din fundul salonului şi îi porunci:

— Nu vorbi cu el!

El reacţionă ca un copil răsfăţat şi încăpăţânat, declarând:

— Ba o să vorbesc cu el cât vreau şi o să-l înfund pe Damis pentru totdeauna, de data asta.

— Nu te amesteca! insistă ea.

— Hai că asta-i bună! De parcă nu tu ai fi fost prima care m-a obligat să mă amestec, când ai încercat să-l şantajezi...

— Taci din gură, tâmpitule!

Stăteau faţă în faţă, amândoi pradă unei furii atât de violente încât parcă între ei se crease un zid.

— Ascultă-mă, Bill, reluă ea. Bărbatul acesta a mai venit o dată aici, acum vreo două ore. Am fost nevoită să-l dau afară, pentru că a încercat să mă violeze, declară ea cu răceală, trecându-şi peste sâni degetele răsfirate.

El îmi aruncă o privire scrutătoare şi mă întrebă:

— E adevărat ce spune?

— Absolut deloc. Nu credeţi nimic.

— Şi acum uite că mă face mincinoasă! strigă ea, lipindu-se de el. O să suporţi asta?

Îmi lansă în figură un pumn de care m-am ferit şi am ripostat imediat cu o directă puternică în stomac. Se sufocă, se încovoie de durere, ţinându-se de burtă şi vomită. N-ar fi trebuit să-l lovesc atât de tare.

— Aha, deci aşa, copoi împuţit ce eşti! urlă Helen.

Înşfăcă un revolver de pe masă şi trase spre mine. Glonţul îmi şterse pieptul, găurind tricoul lui Stacy. Am fugit cât m-au ţinut picioarele.

Capitolul 8

Soarele răsări destul de brusc când Stacy, la fel de amabil, mă conduse la aeroport. N-a vrut să accepte niciun fel de retribuţie pentru această nouă favoare, nici despăgubiri pentru găurile din tricou; m-a asigurat că acestea vor face obiectul nenumăratelor discuţii pasionante. În schimb, m-a rugat să-i dau telefon unuia dintre prietenii lui, director la un mic hotel din Laguna Beach, pentru a-i transmite mesajul: „Claude este bine şi nu-i poartă pică.”.

Am urcat în avion abia ţinându-mă pe picioare de oboseală, am adormit imediat după ce m-am aşezat şi nu m-am mai trezit decât la ora unu după-amiază, la sosirea în Los Angeles. Prima mea grijă a fost să intru într-o cabină telefonică.

L-am sunat mai întâi pe Blackwell. Încă nu avea veşti de la fiica lui şi considera că era foarte posibil să se fi dus la vila de lângă lacul Tahoe. Mi-a precizat că aceasta se găsea la State Line, în partea care aparţinea de statul Nevada. Am retezat scurt avalanşa întrebărilor lui şi i-am promis că o să-i fac o vizită.

Apoi am telefonat la Reno. Unul dintre confraţii şi prietenii mei cei mai buni, Arnie Walters, avea acolo o agenţie particulară de informaţii. Phyllis Walters, soţia şi asociata lui Arnie, mi-a răspuns mai întâi cu vocea ei un pic severă de fost agent feminin al poliţiei, dar am descoperit în scurt timp, cu plăcere, că nu-şi pierduse nimic din exuberanţa obişnuită.

— Oh, Lew! strigă ea. Cum îţi mai merge şi unde naiba ai dispărut atâta timp? Despre ce este vorba, Lew? Afaceri sau pur şi simplu un mic salut amical? Arnie este plecat.

— Afaceri urgente, Phyllis. Ascultă-mă cu atenţie!

I-am dat semnalmentele Harrietei şi ale lui Damis şi am rugat-o să-i caute în zona Reno şi pe în preajma lacului Tahoe, în particular la proprietatea familiei Blackwell şi în bisericile în care cei doi s-ar fi putut căsători. Am adăugat:

— Dacă Arnie sau unul dintre băieţi dă peste Damis, cu sau fără Harriet, vreau să-l aresteze.

— Păi bine, Lew, doar nu putem să-l ţinem cu forţa!

— Aveţi autorizare să arestaţi un criminal şi să-l daţi pe mâna poliţiei. Este căutat pentru omor.

— Pe cine a omorât?

— Se pare că pe soţia lui. O să am mai multe detalii după-amiază. Arnie să fie atent: tipul este periculos. Pe curând!

După un telefon la fotograf, ca să mă asigur că instantaneele cu tabloul lui Damis erau gata, mi-am dat întâlnire cu prietenul meu Manny Meyer, criticul de artă. Era acasă şi mă putea primi oricând. Până atunci mi-am recuperat maşina, am trecut să iau fotografiile şi am ajuns la Westwood, unde locuia Manny, la ultimul etaj al unui imobil nou, cocoţat la rândul lui în vârful unui deal.

Manny mă invită să iau loc, dar am rămas în picioare, rezemat de pianul pe care îmi pusesem servieta.

— Dacă am înţeles bine ce mi-ai zis adineauri la telefon, declară el, vrei să identific o lucrare după stil. Nu e deloc uşor, Lew, mai ales când e vorba de pictura contemporană din zona asta. Ştii câţi pictori avem pe o rază de câţiva kilometri? Este aproape incredibil: între cinci sute şi o mie, dragul meu! Şi toţi se consideră geniali, bineînţeles!

— Geniul care mă interesează pe mine, am replicat eu, s-a pictat pe el însuşi, ceea ce ar trebui să-ţi uşureze puţin treaba.

I-am înmânat crochiul, pe care îl examină îndelung.

— Cred că, într-adevăr, l-am văzut pe bărbatul acesta, spuse el în cele din urmă. Arată-mi fotografiile pe care le-ai făcut cu tabloul lui.

I le-am dat şi se duse să le privească la lumină, în faţa ferestrei.

— Ei bine, da! declară el după o lungă tăcere, îl cunosc. Are un stil caracteristic, deşi se poate constata o oarecare schimbare, poate chiar o uşoară deteriorare, ceea ce n-ar fi deloc surprinzător. Se numeşte Bruce Campion. Am văzut mai multe pânze de-ale lui anul trecut, la o expoziţie contemporană, la San Francisco. Am avut o scurtă conversaţie cu el cu această ocazie. De atunci am auzit că a avut necazuri şi că este căutat de poliţie pentru uciderea soţiei sale. Ziarele din Frisco au vorbit mult timp despre asta. Presupun că îl urmăreşti şi tu.

— Da, dacă se poate spune aşa, pentru că i s-a pierdut urma.

— Mă bucur mult. Campion este un pictor bun. Atât de bun, încât la urma urmei nici nu mă interesează ce i-a făcut soţiei lui. Să nu mă înţelegi greşit, Lew. Tu trăieşti într-o lume în care culorile trebuie să fie vii şi total opuse, în care negrul este dens, iar albul strălucitor. Lumea mea, în schimb, este alcătuită din nuanţe şi umbre şi eu consider mecanismul pedepselor sociale un blestem. „Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte”, asta era legea triburilor primitive. Dacă în ziua de astăzi am aplica-o cu sfinţenie, fiecare dintre noi şi-ar fi pierdut deja ochii şi dinţii. Sper să nu-l găseşti niciodată, iar el să picteze în continuare.

— Mai periculos este că va continua să şi ucidă…

— Mă îndoiesc. Din câte am citit eu, asasinii sunt, dintre toţi criminalii, cei care recidivează cel mai rar. Şi acum, dacă îmi permiţi, trebuie să plec: am de văzut o expoziţie.

Mă părăsi cu un zâmbet bun şi sincer. Manny nu credea în puterea răului. Tatăl lui murise la Buchenwald şi, cu toate acestea, el nu credea în rău…

De la el, m-am dus direct la Blackwell. Mi-a deschis uşa chiar el.

— Ei, cum e, făcu îngrijorat, aţi găsit ceva?

— Veştile nu sunt tocmai bune, am replicat eu.

Mă înşfăcă de braţ şi începu să mă zgâlţâie. Am fost nevoit să fac un efort pentru a mă descleşta din strânsoarea lui.

— Liniştiţi-vă! i-am spus eu, vă povestesc totul.

— Cum vreţi să fiu calm? Se fac deja patruzeci şi opt de ore de când fiica mea a plecat. Ar fi trebuit s-o reţin cu forţa! Iar pe el ar fi trebuit să-l împuşc fără milă, ca pe un câine turbat!

Mă conduse într-un vast salon Empire, care semăna cu un muzeu. Un număr considerabil de Blackwelli năsoşi ne priveau de pe pereţi. Unul dintre ei, în uniforma strălucitoare din 1812, avea statură şi prestanţă. Blackwell luă loc într-un fotoliu sub acest strămoş, ca pentru a sublinia legătura lor de rudenie, în vreme ce eu m-am orientat spre o canapea confortabilă. Apoi i-am făcut colonelului un scurt rezumat al călătoriei mele în Mexic. Am conchis:

— Ceea ce am descoperit acolo, împreună cu ceea ce ştiu de aici, îmi permit să afirm că Damis este urmărit de poliţie şi circulă sub diverse pseudonime. În realitate, îl cheamă Bruce Campion şi este suspect de crimă.

Blackwell rămase o clipă cu gura căscată, apoi bolborosi:

— Ce… ce spuneţi?

— Spun că Damis se numeşte în realitate Bruce Campion şi că este dat în urmărire în comitatul San Mateo, pentru că şi-a sugrumat soţia astă-primăvară.

Figura lui Blackwell se făcu albă ca hârtia, dădu ochii peste cap, cu o privire goală, se clătină, căzu din fotoliu în genunchi, apoi se prăbuşi greoi pe partea

dreaptă; părul lui mi se păru şi mai alb pe frumosul covor roşu şi vechi care îi amortizase căderea. M-am dus să deschid uşa şi am chemat-o pe cameristă. Aceasta veni în goană pe hol, gâfâind atât de tare încât sânii ei mici tresăltau pe sub bluza subţire. Când îşi văzu stăpânul zăcând pe covor scoase un ţipăt, apoi întrebă:

— Este… e mort?

— Nu, drăguţo, a leşinat. Adu-mi, te rog, nişte apă şi un prosop!

Apăru în mai puţin de un minut cu un castron cu apă. L-am stropit pe colonel pe faţă, apoi i-am tamponat fruntea lată cu prosopul umed. Deschise ochii, mă recunoscu şi îşi aminti ce îi spusesem. Scoţând un geamăt surd, păru să-şi piardă din nou cunoştinţa şi, pentru a-l ţine treaz, l-am lovit uşor peste obraz cu prosopul ud. Micuţa cameristă mă urmărea înmărmurită, cu ochii larg deschişi, ca şi cum aş fi comis o crimă de lezmajestate.

— Cum te cheamă? am întrebat-o eu.

— Letty.

— Unde este doamna Blackwell, Letty?

— La spital. Vizitează bolnavii în fiecare săptămână.

— Bine, încearcă să o anunţi.

— Trebuie să chem şi doctorul?

— Nu este nevoie, dacă nu cumva este bolnav de inimă. A mai avut crize asemănătoare?

Îmi răspunse Blackwell, cu un aer ruşinat:

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să leşin până acum.

Se ridică cu greu şi rămase în şezut, sprijinit de fotoliu.

— Ah! reluă el, nu mai sunt tânăr… Ceea ce mi-aţi zis m-a dat complet peste cap.

— Asta nu înseamnă că Harriet este moartă, să ştiţi!

— Nu? Dar aşa am înţeles de la dumneavoastră… Dându-şi seama că îl observa camerista, îşi trecu mâinile prin păr, pentru a-şi pune puţin în ordine frizura, apoi, străduindu-se să-şi recapete atitudinea normală, porunci:

— Mulţumesc, Letty, poţi să pleci! Şi ia castronul cu tine. Locul lui nu e aici.

— Da, domnule! făcu ea conformându-se. Blackwell se urcă în fotoliu, apoi îmi spuse cu o voce foarte nesigură:

— Trebuie să facem ceva.

— Mă bucur să vă aud spunând asta. Am alertat deja o agenţie de detectivi din regiunea Reno, dar cred că trebuie să ne extindem cercetările în tot sud-vestul şi chiar în toată ţara. O să coste foarte mult.

— N-are importanţă, făcu el, desfăcând degetele.

— De asemenea, ar fi momentul să anunţăm poliţia. Trebuie să le spunem ce ştim şi să-i punem să-i caute pe amândoi. Aţi putea începe luând legătura cu Peter Colton.

— Da, am înţeles. Dar mai lăsaţi-mă o clipă. Încă nu mi-am revenit complet.

Se ridică în picioare şi se clătină, ca şi cum greutatea anilor s-ar fi abătut dintr-odată pe umerii lui. I-am cerut voie să dau un telefon. Mi-a arătat un salonaş, care îi aparţinea lui Isobel. M-am aşezat la birou şi, ridicând receptorul, am cerut la comisariatul central din Redwood City să mi se facă legătura cu căpitanul Royal, şeful poliţiei criminalistice din comitatul San Mateo, pe care îl cunoşteam.

— Bună ziua, dragul meu, îmi zise el cordial. Cu ce vă pot ajuta?

— Uite care-i treaba. Trebuie să vă comunic informaţii importante despre Bruce Campion, care este suspectat că şi-a sugrumat soţia în luna mai, pe teritoriul dumneavoastră, nu-i aşa?

— E adevărat, pe 5 mai. Ce ştiţi despre acest subiect?

Atunci am auzit un declic şi mi-am dat seama că Royal conectase magnetofonul ca să înregistreze convorbirea. Se mai auzi un alt declic, asemănător mai degrabă cu branşarea unui alt ascultător.

— Am dat parţial de urma lui Campion, am spus eu. Pe 20 mai a călătorit cu avionul de la Los Angeles la Guadalajara.

— Cum aşa? făcu Royal nervos. Poliţia aeroportului fusese totuşi alertată şi ar fi trebuit să-l aresteze.

— S-a folosit de acte false şi de un pseudonim, cel al lui Quincy Ralph Simpson. Numele acesta nu vă spune nimic?

— Ba da, bineînţeles! Ştiu de ieri că Simpson a fost ucis cu o lovitura de pumnal în inimă, la Citrus Junction, acum două luni. Vreţi să spuneţi că l-a omorât Campion?

— În cel mai rău caz, s-ar zice că eventualitatea aceasta sare-n ochi, pentru că e aproape sigur că a fugit în Mexic sub numele de Simpson, imediat după moartea lui Simpson.

— Campion este şi acum în Mexic?

— Nu. A stat acolo două luni, sub numele de Burke Damis, la Ajijic, pe malul lacului Chapala, unde a fost recunoscut până la urmă drept criminal căutat de poliţie. Între timp, a cucerit o tânără americancă aflată în vizită acolo, pe nume Harriet Blackwell. Exact acum nouă zile, s-a întors împreună cu ea la Los Angeles, folosind din nou pseudonimul de Simpson. Apoi l-a utilizat iar pe cel de Burke Damis şi a petrecut o săptămână ca oaspete în vila de pe malul mării a familiei Blackwell, aproape de Malibu. Este posibil ca tânăra Blackwell să ştie ceva despre trecutul lui Campion şi să-l protejeze. A reuşit s-o hipnotizeze într-un fel, dar nu văd cum ar fi putut să nu ştie de schimbările de identitate ale iubitului ei.

— Ea se află cu el în momentul de faţă?

— Sper că nu, dar mă tem că da. Au părăsit împreună locuinţa colonelului Blackwell acum patruzeci

şi opt de ore, după o altercaţie gravă. Au plecat cu maşina fetei, un Buick verde nou-nouţ.

După ce i-am dat numărul de înmatriculare al maşinii, Royal m-a întrebat:

— Colonelul Blackwell este clientul dumneavoastră?

— Da. Misiunea mea cea mai urgentă este să o găsesc pe fiica lui şi să mă asigur că e în afara oricărui pericol. Poate fi recunoscută cu uşurinţă: înaltă, blondă, părul scurt, douăzeci şi patru de ani, în jur de 1,80 m, dar puţin adusă de spate. Este foarte elegantă şi are o siluetă frumoasă, dar figura ei are un mic defect: osul frontal este prea pronunţat deasupra ochilor. Este o caracteristică ereditară. Toţi au fruntea aşa în familie. Din cauza asta, tânăra Harriet poartă aproape tot timpul ochelari de soare. Cât despre Campion, îl ştiţi.

— Am, într-adevăr, semnalmentele lui, dar, din păcate, nu am nicio fotografie. Din cauza asta a reuşit să fugă.

— Am eu una, de fapt, o schiţă. O să încerc să vă trimit chiar astăzi o copie. Dar este posibil ca perechea să se fi întors în Mexic. S-ar mai putea să fi plecat în Nevada, pentru că acolo se pot căsători mai uşor. Poate că sunt deja căsătoriţi în momentul acesta sau se prezintă ca atare.

— Fata asta trebuie să fie nebună, spuse Royal, dacă vrea să se mărite cu un asemenea individ, ştiind ce i-a făcut soţiei lui.

— Nu pretind că e la curent cu amănuntul acesta. După părerea mea, el a inventat o poveste ca să justifice folosirea pseudonimelor, iar ea a înghiţit-o. Da, este nebună, în sensul că e nebună după el. Şi la asta se adaugă faptul că este în conflict deschis cu tatăl ei, din următorul motiv: are douăzeci şi patru de ani, iar el o tratează ca şi cum ar avea patru.

— Nu e o rebeliune cam tardivă?

— Harriet nu putea să mişte în front. Trăia într-un fel sub dictatură militară.

— Şi a fugit, legându-şi soarta de cea a unui suspect căutat de poliţie! Se mai întâmplă. Spune-mi, bătrâne, crezi că este într-adevăr în pericol?

— La întrebarea aceasta dumneavoastră sunteţi mai în măsură decât mine să daţi un răspuns, domnule căpitan, am zis eu. Totul depinde de ce urmăreşte Campion. Harriet trebuie să intre în posesia unei moşteniri substanţiale în ziua în care împlineşte douăzeci şi cinci de ani; în consecinţă, dacă îl interesează averea ei, nu există niciun risc vreme de cel puţin şase luni. Campion şi-a omorât soţia pentru bani?

— N-aveau nicio leţcaie, din câte ştim noi, şi trebuie să mărturisesc că, până în momentul de faţă, n-am găsit nici cel mai mic motiv. Mulţi dintre sărăntocii ăştia care se autointitulează artişti sunt ţicniţi, se ştie, mormăi Royal cu dispreţ. Asta trăia într-un garaj amenajat, de bine de rău, lângă Luna Bay, cu toate catrafusele într-o singură încăpere.

— A mai fost arestat, în trecut, pentru comportament anormal?

— Nu am idee. Ştiu doar că a fost condamnat la un an de muncă silnică şi degradat pentru că a agresat un ofiţer în timpul războiului din Coreea. Este tot ce avem despre el, dar asta arată că omul este violent; şi cum nu se înţelegea cu soţia lui, mobilul nu e greu de imaginat. S-o dovedim e altă poveste.

— Povestiţi-mi un pic cum era soţia lui, vă rog.

— Asta mai poate aştepta, nu crezi, Archer? Aş vrea să le transmit băieţilor prin radio informaţiile pe care mi le-ai dat.

— De acord, dar fiţi, vă rog, amabil şi rezumaţi-mi esenţialul.

— Bine, atunci foarte pe scurt! replică el sec. Dolly Stone Campion, douăzeci de ani, o blondă mignonă foarte drăguţă, dar nu foarte frumoasă, când am găsit-o

noi. Campion o cunoscuse cu o vară în urmă, pe malul sudic al lacului Tahoe şi s-a căsătorit cu ea în septembrie, la Reno. Nu putea proceda altfel, se pare, pentru că ea era deja însărcinată în trei luni. În orice caz, copilul lor s-a născut în martie, deci la şase luni după ce s-au căsătorit şi după încă două luni, ea a fost asasinată.

— Ca să vezi! am exclamat eu. Hotărât lucru, lacul Tahoe apare de prea multe ori în afacerea asta. Familia Blackwell are acolo o vilă, iar Simpson a petrecut o vreme pe malul lacului, în mai, cu puţin timp înainte de a fi şi el asasinat.

— Ce făcea acolo?

— Am impresia că ancheta pe cont propriu moartea lui Dolly Campion. Ce s-a întâmplat cu bebeluşul?

— L-a luat mama lui Dolly. Ascultă, Archer, acum trebuie să mă laşi să-mi văd de treabă, pentru că am foarte multe de făcut. Vii pe la mine?

— Imediat ce îmi stă în putinţă.

Dar îşi dădu şi el seama că asta nu avea să se întâmple mai devreme de a doua zi. Într-adevăr, un al doilea telefon la Reno mi-a permis să aflu de la Phyllis Walters că Harriet Blackwell şi Campion fuseseră văzuţi la lăsarea întunericului în State Line. Pentru moment, Phyllis nu ştia mai multe. Am pus receptorul în furcă, dar l-am ridicat imediat din nou pentru a reţine un loc în următorul avion spre Reno. Colonelul avea să fie din nou obligat să-şi deschidă portofelul.

Când m-am ridicat ca să ies din biroul doamnei Blackwell, am remarcat un ziar aşezat pe colţul mesei, cu un titlu mare pe prima pagină: „Bărbat omorât la San Mateo”. Era un mic cotidian local, apărut dimineaţa la Citrus Junction, prost tipărit şi chiar mai prost redactat. Articolul, care făcea referire la „suspiciunile poliţiei că ar fi o reglare de conturi între gangsteri”, nu mi-a spus nimic nou. Ţineam încă ziarul în mână când Blackwell apăru în cameră.

— Ce faceţi cu ziarul ăla? mă întrebă el.

— Mă miram cum se face că a ajuns la dumneavoastră.

— Asta nu vă priveşte absolut deloc!

Spunând asta, îmi smulse cotidianul din mână şi îl rulă într-un sul pe care îl strânse în pumn.

— Mai sunt şi alte lucruri care nu vă privesc, reluă el. De exemplu, nu am intenţia să-mi cheltui banii pentru ca fiica mea sau eu însumi să fim calomniaţi şi ridiculizaţi în faţa poliţiei!

— Mi se păruse mie că a ridicat cineva receptorul mai devreme, în timp ce vorbeam. Este un obicei al tuturor celor care locuiesc în casa asta să asculte conversaţiile telefonice ale altor persoane?

— Consider aceste cuvinte jignitoare şi vreau să vi le retrageţi imediat!

Era în toiul unei crize de furie care îl făcea să tremure. Ziarul, rulat ca un baston, îi vibra în mână şi se pocni cu el peste coapsă ca şi cum ar fi fost o cravaşă. Am replicat pe tonul cel mai calm de care eram capabil:

— Nu pot schimba nicicum faptele care sunt, după cum ştiţi şi dumneavoastră, incontestabile. Dacă nu vă convine, n-aveţi decât să nu mai ascultaţi.

— Doar n-aveţi pretenţia că îmi puteţi spune ce trebuie să fac în propria mea casă, nu? Vă rog să plecaţi! Ieşiţi afară, aţi auzit? Afară!

— N-are rost să zbieraţi aşa, nu sunt surd. Deci nu mai vreţi să vă găsiţi fiica?

— O s-o găsesc fără dumneavoastră. Vă concediez!

— Bine. Atunci ar fi momentul să-mi plătiţi ceea ce mi se cuvine, salariul şi cheltuielile de deplasare, adică 350 de dolari.

— O să vă dau un cec.

— Nici vorbă! Vreau bani lichizi!

Încercam să trag de timp, în speranţa că îşi va recăpăta bunul-simţ, aşa cum făcuse în crizele

precedente. Ţineam mult să duc la bun sfârşit ancheta despre Campion.

— Nu am suma asta aici, declară el. Trebuie să mă duc să schimb un cec la hotelul de lângă noi.

— Foarte bine. Duceţi-vă. Vă aştept aici.

— Afară! porunci el. Nu vreau să vă mai văd în casa asta! N-aveţi decât să mă aşteptaţi în maşină.

Mă lăsă să trec înaintea lui, apoi scoase Cadillacul din garaj şi plecă. Mi-am omorât timpul plimbându-mă pe terasă şi gândindu-mă la ce trebuia să fac mai departe. Era necesară o excursie la Tahoe, dar n-aveam niciun chef s-o fac pe banii mei. În acel moment, pe alee apăru o maşină mică: era Isobel Blackwell. Paloarea ei mă impresionă. Se strădui totuşi să-mi zâmbească pentru a-mi zice:

— Domnule Archer! Ce surpriză plăcută!

— Letty nu v-a anunţat?

— Nu. Am plecat mai devreme de la spital. Eram îngrijorată din cauza lui Mark.

— Aveţi şi de ce. Mai întâi şi-a pierdut cunoştinţa, apoi l-a apucat o criză de furie, cu urletele de rigoare.

— Nu mai spuneţi?! Mark a leşinat?

— Da. I-am dat o veste care l-a tulburat.

Coborî din maşină şi mă întrebă repede:

— Harriet a păţit ceva?

— Nu se ştie, dar este foarte posibil. Circulă prin Nevada cu aşa-numitul Burke Damis, pe care, în realitate, îl cheamă Bruce Campion şi este căutat de poliţia din Redwood City pentru că şi-a asasinat soţia.

I-a trebuit ceva vreme ca să digere noutăţile. Apoi, văzând garajul gol, mă întrebă unde a plecat Mark.

— Să schimbe nişte bani la hotel ca să-mi plătească ceea ce-mi datorează, am răspuns eu. M-a dat afară din casă şi m-a concediat.

— Dar de ce, Dumnezeule?!

— Mă tem că în relaţiile dintre mine şi colonel nu mai există cale de întoarcere. Am purtat fără îndoială

prea mult – şi unul şi celălalt – uniformă, dar din păcate, nu aceeaşi. El a păstrat mentalitatea de şef, iar eu pe cea de soldat.

— Bine, dar… nu înţeleg. Nu mai vreţi să-l ajutaţi?

— Pentru asta ar trebui să mi-o ceară el, ceea ce este puţin probabil.

— A! făcu ea cu ardoare. Ştiu cât de dificilă poate fi uneori viaţa cu el. Ce s-a petrecut mai exact?

— A ascultat la celălalt telefon o conversaţie personală pe care am avut-o cu şeful poliţiei din Redwood City. Am exprimat o judecată severă asupra comportamentului lui faţă de Harriet şi asta l-a exasperat. În plus, este clar că dezvăluirea adevăratei personalităţi a lui Campion l-a dat peste cap. Întrucât nu poate face nimic, s-a luat de mine, închipuindu-şi că eu sunt cel care i-a făcut rău. Este omenesc.

— Oh! Ştiu asta, dar starea lui s-a agravat foarte mult de la începutul acestei afaceri. Sunt foarte îngrijorată în privinţa lui, domnule Archer. Nu ştiu dacă va avea forţă să supravieţuiască unei asemenea lovituri.

— Pentru moment, am replicat, nu vă ascund faptul că Harriet este cea care mă îngrijorează. Ea şi Campion au fost văzuţi ieri seară la State Line şi am pus pe urmele lor câţiva detectivi din Reno. Dacă putem să-i urmărim în continuare avem mari şanse să punem mâna pe el şi să o salvăm pe ea.

Femeia avu o reacţie puternică, strânse la piept poşeta cu un gest convulsiv, se apropie de mine, mă apucă de încheietura mâinii şi îmi spuse:

— Dacă vă rog să ne ajutaţi în continuare, aţi accepta să fiu clienta dumneavoastră?

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare.

— Atunci ne-am înţeles, făcu ea, luându-mi de data aceasta mâna şi strângând-o cu putere. Dar lăsaţi-mă pe mine să-i spun lui Mark, în felul meu şi când voi considera eu că e momentul.

Se duse la ea în birou să caute bani şi se întoarse să mi-i dea, apoi intră înapoi în casă. Blackwell sosi şi el la scurt timp după aceea şi mă plăti. Arăta ceva mai bine şi mirosea a alcool: luase, mai mult ca sigur, un întăritor zdravăn la hotel. Am avut impresia că voia să-mi spună ceva, dar nu scoase un cuvânt şi mă lăsă să plec.

Capitolul 9

Arnie Walters mă aştepta la aeroportul din Reno. Era un bărbat scund şi îndesat, de vreo cincizeci de ani, care părea mai degrabă anticar. Onestitatea, imaginaţia, curiozitatea şi dragostea faţă de aproape îl caracterizau. În pofida a doisprezece ani de muncă intensă într-o regiune ca Reno, rămăsese sărac.

Conducând spre State Line, îmi expuse situaţia. Un ziarist pe nume Sholto, care lucra ca paznic în mai multe vile de pe malul lacului, vorbise cu Harriet în seara precedentă. Ea venise la Sholto să-i ceară cheile de la proprietatea tatălui său şi l-a rugat imediat să nu-i spună colonelului că era acolo. Campion era cu ea, dar n-a coborât din Buick-ul verde al fetei.

— Se pare, spuse Arme, că au petrecut o parte din noapte la vilă. Sunt vase murdare în chiuvetă. Există indicii că vor să se întoarcă. De exemplu, el şi-a lăsat valiza pe hol.

— Şi valiza ei unde e?

— A dispărut, la fel şi maşina.

— Nu-mi place deloc asta, Arnie, am zis eu. Este posibil ca el s-o fi însoţit aici ca să o elimine.

Fără a-şi desprinde ochii de la drum, mă privi cu coada ochiului.

— În ce circumstanţe şi-a omorât soţia?

— A sugrumat-o, dar nu ştiu alte detalii.

— Moartea ei i-a adus ceva?

— Poliţia din San Mateo susţine că nu. Singurul mobil pe care l-au găsit până în prezent este o nepotrivire de caracter. Căsătoria a intervenit din motive de forţă majoră: ea era gravidă în trei luni când s-a măritat cu el, în septembrie, ceea ce mă face să mă tem foarte tare că el va recidiva. S-au căsătorit la Reno, în septembrie; deci este posibil să cunoască zona. Tipul

ăsta mă deconcertează. Nu îl înţeleg. Este adevărat, nu pot susţine că mă pricep la mentalitatea artiştilor. Iar Campion este un pictor bun, dacă e să mă iau după opinia unui critic de artă care ştie despre ce vorbeşte.

— Crezi că nu e zdravăn la cap? Sunt şocat de faptul că din ce în ce mai multe fete se lasă mai mult sau mai puţin cucerite, de la o vreme, de nebuni.

— În general, asta se întâmplă pentru că şi ele sunt la fel, am replicat eu. Mi-e greu să mă pronunţ asupra lui Campion. L-am întâlnit de două ori şi de fiecare dată a fost foarte stăpân pe sine. A doua oară chiar l-am admirat cât de bine a reuşit să se stăpânească, pentru că tatăl lui Harriet îl ameninţa cu o ditamai puşca de vânătoare. Nici n-a clipit. O să-mi spui că nebunii pot fi actori foarte buni.

— Mai degrabă proşti decât buni, Lew. Este într-adevăr un bărbat atât de frumos cum scrie în semnalmente?

— Din păcate, da. Ţi-am adus o schiţă de autoportret destul de asemănătoare. Te rog să mi-o dai înapoi după ce o fotografiezi pentru oamenii tăi.

— Perfect. O să fac cât mai multe copii. Dacă acest Campion se ascunde în zonă, până la urmă va apărea undeva. Vila este, bineînţeles, sub supraveghere. Dar este posibil ca el să fi plecat deja, şi fata la fel…

Am traversat în tăcere o pădure de pini, pentru a ieşi, în sfârşit, la lac. Proprietatea familiei Blackwell era ascunsă într-o pădurice deasă de pini şi se ajungea acolo pe o alee al cărei asfalt purta urmele îngheţurilor din iarnă. Era o clădire impozantă, construită pe jumătate din piatră de râu, apoi din lemn, ca majoritatea cabanelor de munte. Se putea ajunge la lac pe o scară din ciment cu dublă balustradă din fier, care cobora în zigzag până pe mal. La venirea noastră, din spatele unui copac apăru un bărbat. Arnie mi-l prezentă; era un fost agent de poliţie, încă robust, în ciuda vârstei, pe care îl

chema Jim Hanna. Am intrat toţi trei în casă şi, arătându-mi valiza lui Campion, Arnie îmi spuse:

— Nimic interesant înăuntru: materiale de pictură, un necesar de toaletă şi câteva haine uzate.

Am vizitat toată casa, care avea nu mai puţin de şase dormitoare. Niciunul dintre paturi nu fusese folosit recent.

Lăsându-i pe Arnie şi pe Hanna la pândă în casă, am coborât spre lac. În anul acela apa era foarte scăzută şi se putea face înconjurul lacului pe un mal îngust din piatră. Căutam maşinal orice urmă a trecerii lui Harriet, dar fără prea mari speranţe de a găsi într-adevăr ceva; astfel, parcă m-a lovit ceva în cap când am făcut o descoperire capitală. La vreo cincisprezece metri de ţărm am zărit deodată o bucată de stofă gri care plutea printre bucăţile de lemn din lac.

M-am dezbrăcat fără nicio ezitare şi m-am aruncat în apă, în chiloţi. Era rece ca gheaţa, iar ceea ce am scos dintre bucăţile de lemn nu m-a încălzit deloc: era pălăria lui Harriet, al cărei voal flutura în vânt când plecase din casa tatălui ei, din Bel Air. Am curăţat-o de algele încurcate în ea şi am ţinut-o deasupra apei până am înotat cu un singur braţ înapoi la mal. Dar odată ajuns pe pământ, am mai avut o revelaţie. Căptuşeala din mătase era pătată de sânge închegat, cam cât unghia de la degetul mare, iar în sângele acesta era încleiată o şuviţă de păr de vreo cincisprezece centimetri; părul era blond şi drept, ca acela al lui Harriet şi fusese smuls din rădăcină. M-am frecat de bine de rău cu mâinile pe tot corpul, ca să mă usuc, apoi, după ce m-am îmbrăcat, am urcat în grabă la cabană, unde i-am arătat lui Arnie descoperirea mea.

— Oho! făcu el fluierând printre dinţi. S-ar zice că am ajuns prea târziu.

— Mai trebuie s-o şi dovedim. Cum e poliţia pe-aici?

— Merge, e destul de capabilă, dar mai dificil e că lacul este foarte mare şi malurile sunt împărţite în şase jurisdicţii diferite. Chestia asta complică lucrurile destul de mult.

— Ai putea convinge departamentul din Reno să intervină? Pălăria asta trebuie dusă la laborator…

— Şi ar trebui să dragăm lacul. Nu este teritoriul lor, dar o să încerc. Te întorci cu mine în oraş?

— Nu. Trebuie să vorbesc cu Sholto. Unde locuieşte?

— La trei kilometri de-aici. Te duc eu cu maşina.

Căbănuţă pazniculuisemăna cu o cutie şi era situată într-un luminiş, foarte departe de şoseaua State Line. Tânăra care ne-a ieşit în întâmpinare ţinea pe braţul stâng un bebeluş, în vreme ce alt copilaş, care de-abia mergea în picioare, se agăţa de fusta ei. Îşi dădu pe spate o şuviţă de păr negru şi îi zâmbi lui Arnie.

— Hank e acolo, în spatele casei, domnule Walters, zise ea. Construieşte un coteţ. Veniţi pe-aici.

În bucătăria prin care am trecut, o fetiţă de opt sau nouă ani citea o revistă cu benzi desenate, în timp ce sugea printr-un pai lapte cu ciocolată. Am remarcat că avea părul asemănător cu cel al lui Harriet. În fine, un al patrulea copil, un băiat de vreo doisprezece ani, îşi ajuta tatăl să taie scândurile cu ferăstrăul. Cât despre Sholto, era un individ uscat, nervos, ridat şi bronzat, căruia nu-i puteai ghici vârsta.

— Vă salut, domnule Walters, făcu el. Aţi găsit-o?

— Încă nu, din păcate! Dânsul este colegul meu, Lew Archer. Vrea să vă pună câteva întrebări.

Sholto lăsă ferăstrăul pe bancul de lucru şi îmi strânse puternic mâna.

— Dar înainte de a pleca, aş vrea să-ţi arăt schiţa asta, Henry. Acesta e tipul pe care l-ai văzut cu Harriet?

— Seamănă bine, sunt foarte sigur, declară el. Dar de ce are un ochi mai mare decât celălalt?

— Aşa s-a văzut el însuşi, am răspuns eu.

— Ah! Deci s-a desenat singur? Ce idee curioasă să se schimonosească aşa! Aici parcă e mutilat, dar în realitate arată foarte bine.

— Mulţumesc, Henry, făcu Arnie, băgând crochiul în servietă. Voiam să mă asigur de identitatea omului.

— E un tip dubios?

— A mai fost condamnat, am zis eu.

— Sper că domnişoara Harriet nu e în pericol? Fiindcă era îngrozitor de nervoasă şi ar putea să-şi piardă capul imediat la o lovitură mai dură.

— Era nervoasă ieri seară, când ai vorbit cu ea?

— Sincer să vă spun, da, şi mai ales din cauza tatălui ei… înţelegeţi, trebuia să folosească vila împreună cu bărbatul acela… I-am promis că nu-i pomenesc niciun cuvânt tatălui ei. De altfel, nu era prima dată când venea aici fără el.

— A mai adus aici şi alţi bărbaţi?

— Nu, niciodată. Asta a fost primul cu care am văzut-o vreodată. Ce intenţii au, după părerea dumneavoastră?

— Şi-au anunţat intenţia de a se căsători.

— Aha! Şi dumneavoastră ce credeţi? Eu, unul, m-aş cam mira. Ea nu mi-a dat niciodată impresia că se va mărita. Am o soră, învăţătoare, care este exact ca ea. N-a plecat niciodată din casa părinţilor mei.

— Care erau relaţiile dintre ei când i-aţi văzut?

— Nu i-am văzut împreună, îmi răspunse Sholto. Ea a venit singură la mine, ca să ceară cheile de la vilă, iar el a rămas în maşină.

Îşi dădu şapca pe spate şi se scărpină pe frunte.

— Dar cred, reluă el, că au rămas pe urmă destul de mult timp să discute în maşină, înainte de a pleca. Soţia mea a avut impresia că se certau.

— Aţi auzit despre ce vorbeau?

— Nu. În primul rând, nu-mi place să trag cu urechea la conversaţiile care nu mă privesc şi, în plus, mergea radioul lângă mine.

— Dar soţia dumneavoastră a auzit despre ce era vorba?

— N-aveţi decât s-o întrebaţi. Molly!... Molly!... strigă el.

Soţia lui apăru cu bebeluşul în braţe.

— Ce este, Henry? făcu ea apropiindu-se.

— Aseară, când domnişoara Blackwell şi prietenul ei au rămas să discute în maşină, ai înţeles ce ziceau?

— El a lovit-o, cumva? am adăugat eu.

— Nu, în orice caz, nu în faţa mea. Doar au vorbit, au vorbit mult. Ea nu voia să meargă la vilă, dar el ţinea morţiş să se ducă. Ea i-a reproşat că s-a folosit de ea, că a profitat de dragostea ei... El a protestat, zicând că îşi pregătea destinul... Chiar n-am înţeles ce voia să spună cu asta... Vorbeau foarte ciudat.

— El părea furios? O ameninţa?

— O, nu! Din contră, era foarte rece. Mai degrabă ea părea furioasă. Chiar dacă el a calmat-o şi erau din nou liniştiţi când au plecat.

— Cine conducea maşina?

— La venire, ea, dar când au plecat, el.

— La ce oră au plecat?

— Nu pot să vă spun, domnule, pentru că s-a stricat pendula. Când o duci la reparat, Hank?

— Sâmbătă.

— Bine! făcu ea cu seninătate, apoi se întoarse în casă.

— Au plecat pe la opt, zise atunci soţul ei, pentru că începuse să se întunece. Mie nu mi s-a părut nimic dubios, altfel l-aş fi sunat pe tatăl ei. Credeţi că i-a făcut ceva rău?

— Există indicii în acest sens, am spus eu. Domnişoara Blackwell purta o pălărie ieri-seară, când a venit?

— Da, o pălărioară cu voal. Am remarcat-o, pentru că pe-aici fetele nu mai poartă de mult aşa ceva.

— Ei, bine, am găsit-o ceva mai devreme, plutind pe lac, cu sânge şi o şuviţă de păr lipite pe căptuşeală.

Se încruntă atât de tare încât ochii aproape nu i se mai vedeau dintre riduri. Am reluat:

— Bărbatul cu care era, un anume Bruce Campion, este grav implicat în două crime. Una dintre victime era soţia lui. O chema pe numele de fată Dolly Stone şi a locuit o vreme aici, se pare, vara trecută. Aţi mai auzit vorbindu-se despre Dolly Stone sau despre Campion?

— Nu, domnule, niciodată.

— Ah… încă ceva, domnule Sholto. Aţi cunoscut un anume Quincy Ralph Simpson? Soţia lui mi-a zis că a fost aici acum vreo două luni.

— Aşa este, răspunse paznicul cu naturaleţe. L-am cunoscut bine pe Ralph. A lucrat o vreme, chiar la familia Blackwell, am impresia, în luna mai. Anul ăsta colonelul a venit devreme la cabană, încă din aprilie. Mi-a spus că voia să-i arate noii lui soţii explozia primăverii aici… Dar… Simpson a păţit ceva?

— A fost şi el asasinat, am răspuns eu, dar nu suntem siguri că vinovatul este Campion. Cu toate acestea, există mari şanse să fie. Dar în ce calitate a fost angajat Simpson?

— Bucătar şi valet de cameră, dar n-a durat prea mult. Nu vreau să vorbesc de rău morţii, dar se zice că ar fi furat ceva. Eu n-am crezut. Ralph putea face o grămadă de prostii din cauza pasiunii lui pentru jocurile de noroc, dar ăsta nu e un motiv să-l acuzi de furt.

— Deci era un împătimit?

— Da. Nu se putea abţine să nu intre în cazinouri imediat ce avea bani. După părerea mea, a pierdut totul la jocuri şi, întrucât s-a trezit aici fără niciun sfanţ, a fost nevoit să accepte prima slujbă care i s-a oferit. Cu toate acestea, cred că a avut un motiv anume să aleagă funcţia de servitor, pentru că la vârsta şi la studiile lui ar fi putut face şi altceva.

— L-aţi cunoscut bine, domnule Sholto?

— Destul de bine, da. Eu am avut de reparat linoleumul din bucătărie, la cabană şi Ralph m-a ajutat. În timp ce munceam, vorbeam vrute şi nevrute. Ralph era un tip foarte simpatic şi plin de idei.

— Ce fel de idei?

— Oh! De toate felurile. Îl interesa totul, de la cucerirea spaţiului şi energia atomică până la reîncarnare şi vieţile viitoare... Ce ştiu eu? Ştia multe. Credea, de asemenea, că a descoperit un sistem de a câştiga la joc şi încerca să găsească bani ca să-şi folosească schema.

— Ce a furat de la familia Blackwell?

— N-am reuşit niciodată să aflu exact.

— Cine v-a spus asta?

— Kito, valetul japonez de la o vilă vecină. Dar nu prea poţi avea încredere în gălbejiţii ăştia.

— Aş vrea să vorbesc cu el, am zis eu.

— Imposibil. Stăpânii lui s-au întors la Frisco.

— Aveţi adresa lor de-acolo?

— Da, o am în casă. Mă duc să o caut.

Când mi-a adus-o, am copiat-o în agendă.

— Asta-i tot ce-mi puteţi spune despre Simpson? Mai este cineva aici care ştie mai multe?

După ce se gândi puţin, îmi răspunse:

— Avea o prietenă aici, dar n-aş vrea să-i spuneţi soţiei lui. Nu mi-a zis că e însurat.

— Acum nu mai are nicio importanţă. Cine este fata?

— El îi spunea Fawn, dar nu ştiu care e numele ei de familie. Am văzut-o cu el de două sau de trei ori, în oraş, iar după plecarea lui am mai văzut-o de câteva ori singură.

— Puteţi să mi-o descrieţi?

— Este extraordinar de drăguţă, dar foarte scundă, cu ochi de căprioară, foarte mari şi căprui, iar părul e blond platinat.

— Cu ce se ocupă?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Habar n-am dacă munceşte şi unde… Poate chiar a plecat de aici… Ştiţi, în zona asta lumea vine şi pleacă. Eu sunt unul dintre rarii oameni care nu se mişcă.

— Unde aţi văzut-o pe tânăra Fawn ultima dată?

— Staţi să mă gândesc… Am văzut-o acum vreo cincisprezece zile, într-un cabaret care se numeşte „Solitaire”. Era cu un tip mult mai în vârstă, la jocurile mecanice. Prietenul ei schimba jetoane la casă, iar ea juca, fără prea mare succes, de altfel.

— Sunteţi, vă rog, amabil, să mă duceţi cu maşina la cabaretul ăsta?

— Sigur, nicio problemă.

Capitolul 10

Sholto mă lăsă în faţa cabaretului şi se întoarse imediat la cabana, familia şi coteţul lui, la volanul rablei sale. Şoseaua principală din State Line avea două funcţii: pe de o parte, reprezenta graniţa dintre două state ale uniunii – de unde şi numele oraşului, State Line – şi, pe de altă parte, era cadrul permanent al unui soi de carnaval.

Am intrat în „club”, ai cărui numeroşi clienţi jucau cu ardoare în această după-amiază. Mânuiau cărţile sau zarurile ca nişte păcătoşi care invocă divinitatea, cerând iertare. Trăgeau nervoşi manetele aparatelor, ca şi cum acestea ar fi fost nişte creiere electronice, capabile să răspundă tuturor întrebărilor lor.

În faţa barului se înghesuiau numeroşi consumatori de ambele sexe. După ce am reuşit să mă apropii, foarte greu, de un barman surmenat, l-am rugat să-mi spună cine este responsabil de asigurarea ordinii în local.

— Domnul Todd, făcu el. Acolo, în fundul sălii, e cel care vorbeşte cu tipul cu pălărie.

Mi-am croit drum printre două şiruri de jucători pentru a ajunge la atleticul Todd. Îmbrăcat cu o cămaşă descheiată la gât, avea părul cenuşiu, la fel ca ochii săi reci, iar chipul lui purta urmele unor întrevederi violente. Interlocutorul lui, cu o pălărie albă, mare, cu borurile răsucite, era beat, mare şi furios; l-au furat, striga el, aparatele erau trucate, voia să-l vadă pe director, avea să se plângă la guvernator etc. Cu blândeţe, dar şi cu fermitate, Todd îl împinse spre ieşire şi m-am grăbit, ca să pot ţine pasul cu ei. Pe trotuar, departe de jucătorii încrâncenaţi, i-am arătat lui Todd legitimaţia de detectiv şi mi-a spus, zâmbind:

— Am lucrat mult timp în poliţia rutieră din California. Căutaţi pe cineva?

— Mai multe persoane, am răspuns, dându-i semnalmentele lui Campion şi pe cele ale Harrietei.

— Nu cred că i-am văzut, în orice caz, nu împreună, declară el. Dar nu pot să jur, pentru că nu vă puteţi închipui câtă lume trece pe aici.

— Bine. Atunci să încercăm ceva mai uşor: o fată pe nume Fawn nu ştiu cum. Este micuţă, mi s-a spus, cu ochi frumoşi, căprui şi părul blond platinat. A fost văzută aici.

— Ce vreţi de la ea? făcu Todd mai interesat.

— Să-i pun câteva întrebări în legătură cu unul dintre prietenii ei, care a fost asasinat în California.

— Este amestecată şi ea în afacere?

— N-am niciun motiv să cred asta.

— Slavă Domnului, pentru că e o fătucă tare drăguţă. Mai vine, mai pleacă… O cheamă King, dacă nu s-a recăsătorit între timp, ceea ce nu prea cred.

— A venit astăzi pe-aici?

— Nu încă. Cred că doarme în timpul zilei.

— Ştiţi cumva unde locuieşte?

— Nu, pe cuvânt, nu suntem chiar atât de apropiaţi. Dar lucra la salonul de înfrumuseţare care se află un pic mai departe, pe stânga, cum ieşiţi de-aici, pe acelaşi trotuar.

Am trecut pe lângă mai multe cazinouri, care arătau ca nişte magazine mari fără marfă şi am găsit, într-adevăr, un „Salon Paris” cu firma „La Marie”, dar era închis. Am bătut în uşa din sticlă şi imediat am văzut apărând o femeie masivă care, înainte de a-mi deschide, a aprins lumina, pentru că deja se lăsa seara.

— Caut o tânără, pe nume Fawn King, i-am spus eu.

— Nu sunteţi primul şi sper să fiţi ultimul care mă mai întreabă de ea. Nu mai lucrează aici.

— Trebuie să vă spun că sunt detectiv…

— A, da? făcu ea, plină de speranţă. Are necazuri?

— Unul dintre prietenii ei a avut cel mai mare necaz: a murit înjunghiat.

— Oh! exclamă ea, aproape fericită. În acest caz intraţi, vă rog, o să vă dau adresa ei.

Apartamentul lui Fawn King se afla pe acelaşi bulevard, dar la cel puţin doi kilometri mai departe. Începusem resemnat marşul acesta lung, când, trecând pe lângă un service auto, am văzut că aveau maşini de închiriat. Am ales un Ford relativ nou, dar care trăgea puţin stânga; cu toate acestea, proprietarul mă linişti: era, mi-a explicat el, din cauza altitudinii, care afecta alimentarea motorului.

Imobilul în care locuia Fawn King semăna cu un motel: avea două etaje şi era în formă de potcoavă. Am parcat maşina în curtea interioară şi am urcat pe o scară exterioară până la etajul al doilea, apoi am mers pe terasă până în dreptul uşii cu numărul 27. Am auzit vocea unei femei, care cânta blues. Imediat ce am bătut la uşă a amuţit şi după o clipă tânăra Fawn apăru în prag, cu chipul încă transfigurat de muzică. Ochii ei căprui mă examinară atât cu nevinovăţie, cât şi cu surprindere. Avea un trup minunat, cu forme apetisante şi moi, ca un fruct copt prea repede. Bluza ei subţire le punea în evidenţă, în vreme ce ea păru să mi se ofere, când a zis, cu o voce aproape profesionistă:

— Hello! Tocmai exersam stilul blues.

— Am auzit. Aveţi o voce foarte frumoasă.

— Aşa zice toată lumea, dar aici problema este concurenţa. E îngrozitoare, vă jur! Sunt aduse tot felul de vedete consacrate şi nu e prea plăcut pentru talentele locale…

— Aşadar, sunteţi din zonă?

— E al treilea sezon pe care îl petrec aici, al treilea sezon minunat, ceea ce înseamnă că sunt deja de-a casei…

— Şi vreţi să deveniţi cântăreaţă?

— Orice, cu condiţia să ies din mizerie. Aveţi vreo propunere pentru mine?

Am fost tentat să utilizez argumentul infailibil, cel care nu dădea greş niciodată atunci când aveam de-a face cu fete tinere, care se bazau pe farmecele lor pentru a ajunge în paradisul vedetelor: eram de la Hollywood, cunoşteam toţi barosanii din cinematografie, puteam aşadar să-i fiu de mare ajutor… Dar candoarea lui Fawn mă făcu să mă răzgândesc.

— Munciţi în continuare, am spus eu cu simplitate.

— Din partea cui veniţi?

— A lui Ralph Simpson, am răspuns.

— Ca să vezi! Deja s-au făcut două luni de când n-am mai auzit de el. Intraţi şi povestiţi-mi ce mai face!

Se dădu la o parte, uşoară ca o dansatoare, şi am intrat într-un studio în care domnea o mare dezordine. Canapeaua extensibilă nu era strânsă, pe parchet zăceau un pick-up deschis şi câteva discuri, măsuţa de toaletă era plină cu flacoane şi borcănaşe cu creme de frumuseţe, iar peste tot, pe toate mobilele, erau aşezate romane poliţiste. M-am aşezat pe un colţ al canapelei şi am întrebat:

— Când l-aţi văzut pe Ralph ultima dată?

— Acum două luni. A petrecut noaptea aici, la jumătatea lunii mai. Îşi pierduse locul de muncă şi nu ştia unde să se ducă. I-am împrumutat bani ca să plece şi nu l-am mai văzut de-atunci.

— Cu toate acestea, este unul dintre prietenii dumneavoastră cei mai buni, cred.

— Prieten, da, dar nu iubit. Suntem ca fraţii, de ani de zile. Ne-am cunoscut la Frisco, pe vremea când eram copii. A fost dintotdeauna ca un frate mai mare pentru mine. Şi în orice caz, nu aş răpi soţul altei femei. Nu e genul meu.

Întrucât rămăsese în picioare în faţa mea, am început să mă întreb dacă nu încerca cumva să-şi

exercite asupra mea puterea de seducţie. Aşa că am replicat:

— Eu nu sunt însurat.

— Chiar mă întrebam dacă sunteţi căsătorit, făcu ea, aşezându-se pe canapea atât de aproape de mine încât am simţit căldura trupului ei. Nu vorbiţi ca şi cum aţi fi însurat. Cu ce vă ocupaţi?

— Sunt detectiv, am răspuns eu.

— Vai, ce interesant! exclamă ea.

Dar tresărise, iar privirea ei deveni neîncrezătoare.

— Relaxaţi-vă, i-am spus. Dacă eram genul de detectiv de care vă temeţi, nu v-aş fi spus cine sunt!

— Nu mi-e frică de dumneavoastră. Ralph era şi el interesat de genul ăsta de activitate. L-aţi cunoscut în domeniu?

— Da, într-un fel. Dar hai să vorbim puţin despre Ralph. Puteţi să-mi precizaţi din ce slujbă a fost dat afară în mai?

— Era valet de cameră, nu găsise altceva. Lucra pentru un ticălos care are o vilă pe malul lacului. Într-o seară, când stăpânii erau plecaţi, m-a dus şi pe mine acolo, ca s-o vizitez. Este o casă extraordinar de frumoasă.

— Da, cunosc vila Blackwell. Cât timp a stat acolo?

— Aproape opt zile. Nu ştiu exact. Deja mi-e destul de greu să-mi aduc aminte ce fac eu însămi, adăugă ea zâmbind.

— De ce l-au concediat?

— Nu mi-a zis nimic de vreo concediere. Mi-a zis că pleacă pentru că a găsit ceea ce căuta. Oricum, proprietarii plecau şi ei. Ralph crezuse că o să stea mai mult, dar s-au răzgândit…

— Şi ce anume găsise?

— Nu ştiu. Dar ştiţi cum este el. Îi place să facă pe misteriosul, ca un adevărat detectiv. E caraghios.

— După părerea dumneavoastră, făcea o anchetă acasă la familia Blackwell?

— Da, el aşa mi-a zis, dar nu cred tot ce-mi îndrugă, să ştiţi.

— Dar ce v-a spus Ralph mai exact despre această anchetă?

— Nu pot să vă repet cuvintele lui întocmai, nu am o memorie suficient de bună. Îmi amintesc că era vorba de nenorocirea care i s-a întâmplat lui Dolly. Ralph a fost foarte tulburat, pentru că o iubea mult pe Dolly.

— Vorbiţi despre Dolly, cea care s-a căsătorit cu Bruce Campion?

Rapiditatea reacţiei mele o făcu să se ridice dintr-un salt. Se rezemă de un perete în celălalt capăt al camerei şi răspunse:

— Nu e nevoie să ţipaţi aşa! Am vecini pe palier, iar proprietarul îmi caută mereu nod în papură.

— Îmi cer scuze, Fawn, am zis eu, dar este o întrebare foarte importantă.

— Pun pariu că anchetaţi moartea lui Dolly.

— Da. Şi Ralph făcea acelaşi lucru?

— Cred că da. Dar Ralph nu are deloc talent de detectiv şi după părerea mea, chiar e cazul să se ocupe cineva într-adevăr calificat în treaba asta. Dolly era o fată foarte drăguţă şi nu merita deloc să moară, mai ales aşa!

Ridică ochii spre cer, ca şi cum această invocaţie funebră s-ar fi putut aplica şi în cazul ei.

— Îl cunoaşteţi pe Bruce Campion? am întrebat-o.

— Nu pot să zic că îl cunosc bine. Într-o zi, Ralph m-a dus la ei acasă; era pe vremea când Dolly locuia cu Bruce. Era înnebunită după el şi îl urma peste tot, ca un căţeluş.

— Şi Campion cum se purta cu ea?

— Foarte corect, dar fără să-i acorde prea multă atenţie. Cred că stătea cu ea pentru că avea nevoie de un model. Voia să pozez şi eu pentru el, dar i-am spus că n-am decăzut într-atât şi că nu vreau să pozez pentru tablourile lui obscene.

— Nu, serios!? Picta tablouri obscene?

— Mie aşa mi s-a părut. Dolly mi-a zis că o punea să pozeze complet despuiată. Eu, una, declară ea indignată, nu ştiu decât un singur motiv pentru care o femeie se dezbracă în faţa unui bărbat!

— Dar de ce s-a căsătorit Campion cu ea, dacă n-o considera decât un model?

— O, nu voia doar asta! Toţi sunt la fel. Oricum, era şi cazul să se însoare cu ea: era gravidă cu el. Deja se vedea, când i-am vizitat noi.

— Când a fost asta?

— La sfârşitul verii trecute, la sfârşitul lui august sau începutul lui septembrie. Încă nu se căsătoriseră, dar ea vorbea despre asta. Ralph a adus o sticlă pe care am băut-o în sănătatea lor. Frumos rezultat! Ea e moartă, iar el a fugit. Este adevărat că el a ucis-o?

— Totul pare s-o dovedească.

— Ralph nu era de aceeaşi părere. El zicea că n-a fost Bruce asasinul şi că există dovezi despre care poliţia nu vrea să vorbească. Dar poate o luase imaginaţia lui razna şi se credea iar în filme…

— Când v-a zis Ralph treaba asta?

Se aşeză lângă mine pe canapea şi răspunse:

— În ultima noapte pe care a petrecut-o aici. Am stat de vorbă mult timp după ce am venit acasă.

— V-a zis în ce constau aceste noi dovezi?

— Nu, a rămas mut ca un peşte şi misterios nevoie mare.

— Când a plecat de la dumneavoastră, ce bagaje avea cu el?

— Niciunul, în afară de costumul de pe el, ca şi atunci când a venit… Ah! Ba da! adăugă ea, după o mică ezitare. Uitasem… mi-a adus un pachet aici, cu două zile înainte să-şi piardă locul de muncă. Mi-a zis să nu mă ating de el, dar am avut impresia că erau nişte haine.

— Credeţi că este posibil să fi fost obiecte furate?

— Nici vorbă! Ralph nu e hoţ.

— Ce fel de om este?

Se gândi puţin înainte de a răspunde:

— Îl iubesc mult pe Ralph şi n-aş vrea să luaţi ceea ce vă spun acum ca pe o critică. A avut întotdeauna o grămadă de idei uimitoare, dar problema este că niciodată nu a reuşit să le pună în practică până la capăt. Trece de la un proiect la altul, pentru că nu reuşeşte să se hotărască ce i-ar plăcea mai mult să facă. Îmi amintesc că, atunci când eram mici, îmi vorbea mult de meseria de avocat; ar fi vrut să devină celebru, dar n-a reuşit nici măcar să ia bacalaureatul... Şi aşa a fost toată viaţa lui...

— De când îl cunoaşte pe Campion?

— Oh! De mult de tot: de peste zece ani. Au făcut războiul din Coreea împreună. Au povestit despre vremurile acelea în ziua în care ne-am dus să-l vedem pe Campion în cabana aceea.

— Apropo, credeţi că mai ştiţi unde e locul respectiv?

— Nu acum, în orice caz. Am o întâlnire. Oricum, n-o să-l găsiţi pe Bruce acolo. Cineva i-a împrumutat cabana pentru câteva săptămâni, vara trecută.

— Aş vrea totuşi să o văd.

— Bine, atunci mâine. E destul de departe de aici, într-o zonă mai sălbatică de lângă lac. Veniţi să mă luaţi mâine, cu câteva sandvişuri şi facem un picnic pe malul lacului.

— Nu văd ce ne opreşte să facem un picnic noaptea. Îmi place chiar mai mult aşa. Cât trebuie să vă aducă întâlnirea dumneavoastră?

— Oh! făcu ea încruntându-se. Eu nu văd lucrurile aşa. Mi se dau bani ca să joc, dar nu sunt obligată să joc totul... Hmm, să zicem douăzeci de dolari plus cina?

Fusesem foarte inspirat să închiriez o maşină, pentru că fără această măsură de precauţie n-aş fi putut întreprinde această aventură nocturnă. La indicaţiile lui

Fawn, am luat-o pe un drumeag care se pierdea în pădurea de pini ce domina lacul.

— Brr! făcu tânăra mea însoţitoare lipindu-se de mine. Nu e prea cald. Dacă se poate, daţi, vă rog, drumul la încălzire, domnule... Nici măcar nu ştiu cum vă cheamă.

— Lew Archer, i-am răspuns, dând drumul la încălzire.

— E un nume frumos... Sincer, domnule Archer, chiar credeţi că Bruce Campion se ascunde la cabană?

— Este posibil, iar într-o anchetă ca asta nu trebuie să neglijez nicio eventualitate. De altfel, am datoria de a fi neîncrezător şi de a vă avertiza: omul poate fi periculos. Nu regret decât un singur lucru: că nu sunt înarmat.

— Ei, na! exclamă ea, cu un râs destul de nervos, încercaţi să mă speriaţi. Pentru mine, Campion a fost dintotdeauna genul de... gigolo, atât după cum se îmbracă, cât şi după cum vorbeşte despre pictură.

— Ei, bine, Campion este foarte diferit faţă de cum îl credeţi şi a sosit momentul să-ţi spun adevărul, Fawn. Dolly nu este singura care a murit asasinată. Ralph Simpson a fost înjunghiat în luna mai, cu o lovitură de pumnal în inimă, la puţin timp după ultima voastră întrevedere. Campion este suspectul principal în ambele crime.

În timp ce vorbeam o simţeam cum se strânge lângă mine. I se tăie respiraţia, auzind ce aveam de spus şi, când deschise din nou gura, îi tremura vocea:

— Nu este posibil... Cred că vă înşelaţi... Că Bruce a omorât-o pe Dolly mai pot să-mi închipui, pentru că nu se ştie niciodată de ce este în stare să-i facă un bărbat soţiei lui. Dar că l-a omorât pe Ralph, aşa ceva nu pot să cred. Ralph îl adora, domnule Archer! Îl considera un geniu!

— Şi Campion ce părere avea despre Ralph?

— Ţinea foarte mult la el. Se înţelegeau de minune.

Tremura din cap până în picioare, ca şi cum abia în momentul acela ar fi înţeles adevărata semnificaţie a spuselor mele.

— Ralph e... e mort de-adevăratelea? bolborosi ea.

— Din păcate, l-am văzut cu ochii mei la morgă, Fawn.

— Sărmanul Ralph! Deci a ratat totul...

Începu să plângă uşor, aproape fără zgomot, în vreme ce eu conduceam încet în noapte. Am aşteptat să se liniştească puţin, apoi i-am zis:

— Povesteşte-mi despre Dolly, vrei?

— Ce mai e de zis? făcu ea cu o voce răguşită. A venit aici vara trecută ca să caute de lucru. A fost casieră într-unul din cluburile în care trebuie să schimbi mereu bancnotele în monede pentru jocurile mecanice. Dar s-a descoperit că nu putea să calculeze suficient de repede. Atunci şi-a găsit un amant. Vechea poveste! Era o fată simplă, de la ţară. Am fost drăguţă cu ea când şi-a pierdut slujba, apoi Ralph i-a făcut cunoştinţă cu Bruce, şi gata...

— Mai devreme ai spus că Ralph o iubea mult pe Dolly.

— Aşa este. Dolly era o fată foarte frumoasă, dar Ralph nu i-a făcut niciodată curte. Voia doar să aibă grijă de ea şi să o ajute, pentru că era foarte dezorientată.

— Din ce zonă venea ea?

— Staţi puţin să-mi aduc aminte. Mi-a zis într-o zi de unde era. Dintr-un orăşel din sud, într-o zonă unde se cultivă mulţi portocali.

— Nu cumva din Citrus Junction?

— Da, asta era! Dar cum aţi ghicit?

— La Citrus Junction a fost asasinat Ralph...

Ajunsesem la destinaţie. Fawn îmi arătă cabana, ce se înălţa pe un fel de peninsulă miniaturală şi care dădea în lac, în laterala şoselei. Am oprit pe marginea drumului şi i-am spus lui Fawn să rămână în maşină, să încuie uşile pe dinăuntru şi să nu se arate. Fata se ghemui pe

banchetă şi nu lăsă la vedere decât capul, deasupra portierei; în spatele geamului, avea aerul unui animal speriat.

Am coborât cu paşi liniştiţi pe cărare, în lumina palidă a stelelor, filtrată printre ramurile brazilor bătrâni şi în scurt timp am zărit o rază de lumină mai clară pe sub obloanele cabanei. M-am apropiat fără zgomot. În spatele oblonului, fereastra era deschisă, astfel încât puteam vedea şi auzi ce se petrecea în cameră.

Un bărbat, care nu era Bruce Campion, stătea în picioare în faţa şemineului în care licăreau flăcările. Era mic, slăbuţ, foarte brunet şi îmbrăcat ciudat, într-un tricou fără mâneci. Cel mai ciudat era că vorbea de unul singur, cu voce tare:

— Hai, mănâncă! Desfată-te, Angelo! Trebuie să te mai îngraşi, bătrâne!

Când se răsuci puţin, am înţeles uşor sensul acestei scene: ţinea pe pumnul acoperit de o mănuşă groasă un şoim tânăr şi îl hrănea cu carne roşie, pe care o ţinea cu două degete în mâna cealaltă.

— Mănâncă, mănâncă, dragul meu! repetă el. Tati vrea să creşti mare şi puternic!

Am aşteptat ca pasărea să-şi termine masa, după care am bătut la uşă. Bărbatul îmi deschise şi mă privi surprins. Ochii lui sclipeau de inteligenţă în spatele ochelarilor cu rama aproape invizibilă. Şoimul cu ochi de aur rămase impasibil la vederea mea: nu eram decât un alt om.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, le-am spus amândurora. Mi s-a zis că un anume Bruce Campion a locuit aici.

Privirea bărbatului deveni mai dură şi răspunse cu o voce liniştită, mai mult ca sigur studiată, dar prudentă:

— Aşa este. Vara trecută, înainte de a pleca în Europa, i-am lăsat lui Campion la dispoziţie cabana mea. Mi-a declarat că a petrecut aici luna august şi o parte din luna septembrie, după care s-a căsătorit şi a plecat.

— Ştiţi ce-a făcut după aceea?

— Nu. Am petrecut un an întreg în călătorie de studii.

— Aşadar, Campion este prieten cu dumneavoastră?

— Sunt un admirator al talentului său, răspunse el, cântărindu-şi vorbele, şi mă străduiesc să ajut adevăraţii artişti ori de câte ori pot.

— L-aţi văzut pe Campion de curând?

Întrebarea mea păru să-l tulbure. Îşi feri privirea.

— N-aş vrea să par nepoliticos, zise el în cele din urmă, dar m-aş simţi cu siguranţă mai în largul meu dacă aş şti că aveţi funcţia necesară pentru a pune aceste întrebări.

— Nicio problemă, am răspuns eu. Mă numesc Lew Archer şi sunt detectiv particular; lucrez în colaborare cu mai multe servicii de poliţie. Anchetez două, poate chiar trei crime.

Îşi înghiţi saliva şi păli, ca şi cum cu aceeaşi ocazie şi-ar fi înghiţit şi tot sângele din figură, apoi replică:

— În acest caz, intraţi şi nu vă temeţi de Michelangelo. Oamenii îl lasă complet indiferent.

Cu toate acestea, pasărea şi-a luat zborul îndată ce am atins pragul cabanei. Dar, reţinută de şireturile cu care îi erau legate picioarele nu reuşi decât să bată din aripi în nasul meu, apoi se aşeză din nou pe pumnul strâns al stăpânului. Acesta mă invită să iau loc şi se aşeză în faţa mea, fără a lăsa şoimul.

— Mă numesc Damis, reluă el. Dr. Edmund B. Damis. Sunt titular la Catedra de Istorie a Artei de la Berkeley. Dar la Chicago am făcut cunoştinţă cu Campion, acum câţiva ani. Eram profesor acolo, la Şcoala de Arte Frumoase, iar el mi-a fost student.

— Cum este el ca om? am întrebat eu.

— Nu mi-aş permite să-l judec. Trăieşte cum poate. Eu am urmat calea cea mai comodă.

— Îmi cer scuze, dar nu înţeleg prea bine ce vreţi să spuneţi.

— Vă explic imediat. Eu îmi câştig pâinea predând şi nu mă consacru artei mele – dacă pot numi astfel picturile mele – decât în weekend şi în concediu. Campion însă trăieşte pentru arta lui şi nu-l interesează nimic altceva.

— Ascultându-vă, aproape că s-ar zice că îl invidiaţi.

— E adevărat, într-un fel.

— În acest caz, pot să vă spun că invidia este reciprocă, domnule doctor. Al doilea prenume al dumneavoastră este cumva Burke?

— Da, într-adevăr.

— Poate nu ştiţi, dar Campion a folosit numele dumneavoastră ca pseudonim. Călătorea sub numele de Burke Damis.

— Ah! Asta e prea de tot! strigă profesorul, înroşindu-se. Aş vrea să nu mai am de-a face cu el. Când a plecat din cabana asta, toamna trecută, a lăsat-o într-o mizerie de nedescris. Sincer, m-am săturat până peste cap de Bruce, de viaţa lui boemă şi de aventurile lui mai mult sau mai puţin scandaloase!

— Vă referiţi, desigur, la problemele lui cu femeile?

— Da, bineînţeles. Dar hai să nu mai vorbim despre asta.

— Iertaţi-mă, am zis eu, dar aş vrea, din contră, să vorbim.

— Sincer, prefer să mă abţin, pentru că asta mă termină. De altfel, e mereu aceeaşi poveste, care ţine de sadism şi de masochism. Bruce a privit dintotdeauna femeile ca fiind prada lui legitimă.

— Cuvântul pradă este foarte dramatic. I se potriveşte de minune şoimului dumneavoastră…

Damis aprobă din cap, ca şi cum ar fi apreciat remarca mea cu titlu de dublu compliment, la adresa lui şi a păsării. Şi astfel îmi trecu prin cap ideea că relaţiile

dintre Damis şi Campion erau poate asemănătoare cu cele dintre dresor şi şoim, în sensul că Damis îi vedea şi pe unul şi pe altul repezindu-se asupra prăzii şi savurând-o.

— Dar asta mă face să menţionez faptul următor, domnule doctor: soţia lui Campion a fost strangulată acum două luni şi Campion este căutat pentru această crimă. Ştiaţi asta?

— Habar n-am avut! M-am întors din Italia cu avionul şi am venit direct aici.

Avea o paloare ca de ceară şi aproape se auzea cum îi clănţăneau dinţii, atât de tare tremura.

— Totuşi, l-aţi revăzut pe Campion.

— De unde ştiţi?

— Să zicem că am intuiţie. Altfel aţi fi vorbit de el ca şi cum nu l-aţi mai fi văzut de un an. Aşa că trebuie să vă întreb: când şi unde l-aţi văzut?

— Azi-dimineaţă, răspunse el, cu privirea în pământ. A venit aici azi-dimineaţă. A ocolit jumătate de lac pe jos, azi-noapte şi avea o figură îngrozitoare.

— De ce a venit la dumneavoastră?

— Ca să se refugieze aici, cred. A recunoscut că are necazuri mari, dar fără alte amănunte şi vă jur că n-a suflat o vorbă despre soţia lui. Voia să rămână aici, cu mine. Dar asta nu era posibil din punct de vedere material şi de altfel nu mi s-a părut că aş fi dator să-l ajut. De când ne-am cunoscut, întotdeauna numai eu am dat, iar el a primit. De altfel, am ajuns într-un punct crucial cu dresajul şoimului şi nu trebuie să-l tulbur.

Spunând asta, mângâie coada lungă a păsării.

— La ce oră a plecat de aici Campion? am întrebat eu.

— După ce am mâncat de prânz împreună, pe la amiază. Eram absolut convins că adăposteam un individ căutat de poliţie.

— Cum a plecat? Cu ce mijloc de transport?

— A luat maşina mea, făcu Damis pe un ton dezaprobator.

— Cum aşa? A luat-o cu forţa?

— Nu, n-aş merge aşa de departe. Dar când vrea un lucru de la mine, întotdeauna reuşeşte să-l obţină. Trebuie să mărturisesc că a exercitat dintotdeauna o influenţă asupra mea, de care nu sunt deloc mândru. Aveţi, desigur, dreptate să credeţi că l-am invidiat în taină, pentru independenţa lui în viaţă şi pentru succesul pe care îl are la femei…

Simplitatea acestor mărturisiri îl făcea să pară mai tânăr. Am schimbat subiectul:

— Ce caracteristici are maşina dumneavoastră?

— Chevrolet 1959, decapotabil, roşu cu negru, înmatriculat în California, cu numărul TKU 37964. Bruce a promis că mi-o dă înapoi în douăzeci şi patru de ore.

— Sunt convins că nu asta e grija lui cea mai mare. A precizat pentru ce avea nevoie de ea şi unde se ducea?

— Nu. Sau de fapt, da… Mi-a propus să lase maşina în garajul meu de la Berkeley. Deci voia să treacă pe acolo.

— A zis ceva despre fata cu care a venit aici?

— Nu. De altfel, nu mi-a zis prea multe. Cine e?

— Este, sau mai degrabă era o blondă înaltă, pe nume Harriet Blackwell. S-ar părea că în prezent e undeva pe fundul lacului.

Damis tresări, transmiţând spaima sa şoimului, care desfăcu aripile. Îl linişti cu o mângâiere, apoi replică:

— Doar nu vreţi să insinuaţi că Bruce a înecat-o?

— Din păcate, aşa se pare. Azi-dimineaţă v-a lăsat impresia că s-ar fi bătut?

— Da, într-adevăr, era zgâriat pe faţă şi hainele lui erau rupte şi murdare.

— Ude?

— Arătau ca şi cum ar fi fost ude şi s-ar fi uscat pe el. În orice caz, se vedea că avusese o noapte foarte grea.

— În curând, va avea nopţi mult mai grele. Pentru cazul în care s-ar întoarce aici, mi-ar plăcea să plasăm un agent la pândă. Sper că nu vă deranjează?

— Din contră, aş fi foarte încântat. Nu sunt mai slab de înger decât alţii, dar trebuie să recunoaşteţi că…

— Bineînţeles, i-am retezat-o scurt, dar este puţin probabil să se întoarcă aici. Apropo, nu vreţi să-mi daţi adresa dumneavoastră din Berkley?

— Aş prefera să nu insistaţi, mama mea locuieşte acolo şi n-aş vrea să o speriaţi. Sunt absolut sigur că nu riscă nimic din partea lui Campion.

— Îl cunoaşte?

— Foarte puţin. L-am invitat la cină, o singură dată, acum doi ani. Mamei i s-a părut foarte antipatic; zicea că are „o aură nefavorabilă”. Nu ştia că la vremea aceea trăia cu o fată de nimic, în cartierul negru din Sausalito. Înainte de asta, a locuit în atâtea locuri diferite încât nu am idee unde s-ar putea duce… Dacă nu cumva, adăugă el după ce se gândi o clipă, nu s-a refugiat la sora lui.

— Aha! Aşadar, are o soră!

— Da, dar mă îndoiesc puternic că e la ea, pentru că nu se înţeleg deloc. Se pare că ea este foarte snoabă.

— Aveţi numele şi adresa ei?

— Da, mă duc să le caut. N-am cunoscut-o niciodată pe doamna aceasta, dar am adresa ei, pentru că acolo primea Campion poşta când era plecat.

Ţinând în continuare şoimul pe pumn, deschise un sertar şi scoase de acolo un carnet cu adrese, pe care îl răsfoi. La litera „C” figurau adresele succesive ale lui Campion, pe care Damis le tăiase una după alta, lăsând în cele din urmă doar una: „c/o Dna Thor Jurgensen, Str. Şcolii nr. 401, Menlo Park”. Am notat-o în carneţel, în vreme ce profesorul îmi declară, cu ochii fixaţi asupra păsării:

— Am considerat mult timp că băiatul acesta este prietenul meu, dar pe măsură ce treceau anii am înţeles mai bine natura relaţiilor dintre noi. Nu dădea niciun semn de viaţă decât atunci când avea nevoie de mine.

L-am lăsat să-şi continue dresajul şi m-am întors, împreună cu Fawn, la State Line. Am mâncat o cină mediocră într-unul dintre cluburi. Beţivul masiv cu pălărie albă era acolo, cocoţat într-un mod foarte instabil pe unul din scaunele de la bar, de unde studia cu ochi libidinoşi toate fetele, mai ales pe Fawn.

Vinul pe care îl comandasem nu era rău şi a incitat-o pe însoţitoarea mea să vorbească despre Ralph. A început să evoce amintirile tinereţii lor comune. El o ducea deseori la pescuit la Luna Bay şi într-o zi a salvat-o la ţanc din suburbiile periculoase din San Gregorio, unde se aventurase. Aceste amintiri semănau cu visele povestite şi începeam să mă întreb dacă nu cumva erau parţial rodul imaginaţiei lui Fawn. Dar ea mă surprinse când declară brusc:

— Nu pot accepta cei douăzeci de dolari de la dumneavoastră. Măcar atât să fac şi eu pentru Ralph. Vă asigur că vreau să vă ajut pe gratis.

— Eşti o fată grozavă, Fawn!

— Oh! Nu mai îmi spuneţi Fawn! Nu mă cheamă aşa.

— Dar cum te cheamă, de fapt?

— Mabel! făcu ea cu dezgust. Părinţii mei au găsit de cuviinţă să-mi pună numele cel mai împuţit din lume.

— Apropo, părinţii tăi unde sunt?

— Habar n-am. Nu vorbesc cu ei.

— Din cauza asta ţi-ai schimbat numele?

— Dacă vreţi neapărat să ştiţi, mi l-am schimbat în ziua în care King mi-a tras ţeapă şi m-a părăsit în văgăuna asta infectă. Mai ciudat e că m-am săturat să mă cheme Fawn. Când am ales numele acesta, mi-am zis că e original, dar acum mi se pare cât se poate de banal,

nu-mi mai spune nimic. Am chef să mi-l schimb din nou. Aveţi vreo idee?

— Nu, deocamdată.

Se aplecă spre mine, îmi zâmbi şi se lăsă la loc pe scaun.

— Hai să ne întoarcem la mine, spuse ea. Putem discuta la un pahar.

— Mulţumesc mult, dar este imposibil. Am mult de lucru.

— Doar nu chiar în momentul ăsta, ce naiba! Chiar nu mai poate să aştepte puţin? Eu am renunţat la întâlnire din cauza dumneavoastră, acum staţi cu mine.

— Nu, scumpa mea, eşti prea tânără pentru mine.

M-am ridicat, am lăsat banii pe masă şi am întrebat-o:

— Pot să te las undeva?

— Nu, mulţumesc. O să rămân aici. E la fel de bine ca oriunde în altă parte…

Înainte chiar de a ajunge la uşă, beţivul chel se îndreptă spre ea, cu pălăria albă în mână…

Capitolul 11

Dintr-o cabină telefonică am sunat la Reno, unde am avut bafta să dau peste Arnie Walters la celălalt capăt al firului.

— Pot să-ţi dau câteva amănunte despre ultimele drumuri ale lui Campion, am zis eu. Foloseşte un Chevrolet...

— Roşu cu negru, mi-o tăie Arnie. Da, a fost recunoscut la Saline City, când discuta cu recepţionerul de la un hotel. Un agent care îşi făcea rondul l-a reperat, dar nu era absolut sigur şi a vrut să verifice la comisariat semnalmentele transmise prin radio. Credea că Bruce Campion intenţiona să petreacă noaptea în hotelul acela, dar, când am venit să-l arestăm, dispăruse. Asta se întâmpla acum mai puţin de două ore. Ai ceva mai recent?

— Mi-ai luat-o înainte, bătrâne. Cum se numeşte hotelul din Saline City?

— Are cel mai banal nume posibil: „Călătorii”.

— Şi ce e nou în legătură cu Harriet?

— Nicio noutate. Dimineaţă o să înceapă dragarea lacului. Laboratorul poliţiei a stabilit că sângele de pe pălărie este grupa B şi corespunde cu cea a Harrietei, dar asta nu ne ajută cu nimic.

— Dar de unde ştii ce grupă sanguină are?

— L-am sunat pe colonel. Voia să vină aici. Cred că am reuşit să-l conving să n-o facă.

Către miezul nopţii am ajuns la Saline City, un orăşel construit pe ţărmul de la East Bay, din cauza salinelor maritime, numeroase în această regiune. Hotelul „Călătorii” era uşor de găsit, pentru că dădea spre întinderea nesfârşită a salinelor, la ieşirea din orăşel. Micul birou de la intrarea în hotel era gol şi am

tras de cordonul soneriei ca să-l trezesc pe recepţioner. Apăru, în scurt timp, în cămaşă de noapte.

— Sunteţi singur? întrebă el.

— Nu am nevoie de cameră, am răspuns, dar puteţi să-mi furnizaţi o informaţie de care am nevoie.

— Aha! E tot despre asasin, pun pariu!

— Da. Mi s-a spus că aţi vorbit cu el. Spuneţi-mi, vă rog, care a fost subiectul discuţiei?

— Ah! mârâi el, încheindu-şi nasturii cămăşii de noapte. Am povestit totul poliţiei. Nu pot, totuşi, să-mi petrec noaptea repetând aceeaşi tărăşenie!

L-am întins o bancnotă de cinci dolari, pe care o examină de aproape, ca un miop. O puse deoparte şi declară:

— Bine, hai, dacă e aşa de important. Ce vreţi să ştiţi?

— Pur şi simplu, ce v-a zis Campion.

— Aşadar, Campion îl cheamă? Susţinea că îl cheamă Damis. Mi-a zis că a dormit aici acum două luni şi că voia să verific în registru în ce noapte a fost asta, ca să-i folosească drept dovadă.

— Şi aşa este? A dormit aici acum două luni?

— Da. Îmi amintesc bine mutra lui. Am o memorie foarte bună a feţelor, dar bineînţeles că nu puteam să-i spun data fără să verific în fişele vechi. Aici nu există decât un fişier, nu avem registru. Şi pe urmă, în timp ce eu căutam, el a şters-o. Patrula de poliţie tocmai se oprise în faţa hotelului, aşa cum face în fiecare seară pe la orele 8 şi el probabil că s-a speriat.

— Aş vrea să văd fişa aceea veche.

— Nu se poate, au luat-o poliţiştii. Dar îmi aduc aminte data. Era 5 mai.

Or, 5 mai era exact data morţii lui Dolly. Informaţia era aşadar foarte importantă.

— Sunteţi absolut sigur că acel client din 5 mai este aceeaşi persoană cu vizitatorul de azi?

— Îmi puneţi aceeaşi întrebare ca şi poliţia. O să vă răspund acelaşi lucru. Nu pot să zic că sunt absolut sigur, pentru că ochii mei nu mai sunt foarte buni. Dar aşa mi se pare şi vorbeşte într-un stil asemănător. Doar că minţea, pentru că mi-aţi zis adineauri că nu îl cheamă Damis.

— Şi pe 5 mai tot sub numele de Damis s-a înscris?

— Da, amândoi.

— Cum adică?

— Da, era cu soţia lui, dar n-am văzut-o. Ea a urcat direct în cameră şi au plecat dimineaţa devreme. Plătiseră în avans şi au dispărut, nu i-am mai văzut.

— Aveţi o amintire precisă care vă permite să afirmaţi că era data de 5 mai?

— Bine, domnule, dar data este înscrisă pe fişă.

— Am înţeles. Dar este foarte posibil să fi venit aici în altă zi şi să pretindă că a fost pe 5 mai, iar bărbatul de pe 5 mai putea foarte bine să nu fie el.

Aveam impresia că sunt un procuror care se încrâncenează să descumpănească un martor. Într-adevăr, idiotul ăsta de recepţioner era complet dezorientat.

— La naiba, e foarte posibil…

— Hai să vedem, am reluat eu, Campion v-a precizat de ce ţinea atât de mult să găsească fişa asta?

— Nu. A zis doar că e important.

— V-a dat bani?

— N-avea rost, din moment ce îi promisesem deja că o să-l ajut. La urma urmei, aşa era normal: era un client.

— Cu toate acestea, nu l-aţi mai văzut decât o dată până acum.

— Da, aşa e, pe 5 mai, repetă el cu încăpăţânare.

— A petrecut aici toată noaptea?

— Asta habar n-am. Nu supraveghem clienţii.

— Cum vă numiţi? l-am întrebat.

— Nelson Karp.

— Pe mine, Nelson, mă cheamă Lew Archer. Sunt detectiv particular şi trebuie să vă rog să-mi daţi înapoi cei cinci dolari. Îmi cer scuze, dar veţi fi citat ca martor într-un proces referitor la o crimă. Veţi fi obligat atunci să juraţi pe Biblie că nu v-a plătit nimeni.

Îmi întinse bancnota cu o strângere de inimă, bombănind:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o capcană.

— În orice caz, statul plăteşte o îndemnizaţie martorilor.

M-am ferit să precizez că era infimă, astfel încât Nelson Karp se însenină total. Am continuat:

— Când a plecat de aici, în ce parte s-a dus Campion?

— Poliţia a zis că a trecut podul San Mateo. Au dat telefoane în toate părţile.

Am ieşit în prag ca să mă orientez. În faţa mea, salinele se întindeau până departe, presărate cu piramide efemere de sare. Dincolo de golf, într-o ceaţă uşoară, se zăreau luminile peninsulei. Nu eram decât la vreo cincisprezece kilometri de Menlo Park, unde locuia sora lui Campion. Întorcându-mă la biroul hotelului, l-am rugat pe Karp să-mi schimbe nişte mărunt şi am făcut, pe numele de John Smith, un apel telefonic cu preaviz la numărul doamnei Jurgensen. Telefonul sună de treisprezece ori, apoi o voce masculină răspunse: „Alo!”

— Un mesaj personal pentru doamna Jurgensen, anunţă centralista.

— Nu este aici, răspunse bărbatul de la celălalt capăt al firului. Spuneţi-mi mie despre ce este vorba.

— Vreţi să-i transmiteţi lui mesajul? mă întrebă angajata.

Am închis: Campion îmi cunoştea vocea, iar eu tocmai o recunoscusem pe-a lui. I-am mulţumit lui Karp şi m-am repezit la maşină. Jumătate de oră mai târziu ajungeam la Menlo Park, în faţa locuinţei familiei Jurgensen.

Strada Şcolii era un bulevard larg şi liniştit, mărginit de case spaţioase, ascunse în umbra stejarilor superbi, mult mai bătrâni decât ele. La ora aceasta târzie, cea mai mare parte a locuinţelor era cufundată în întuneric, dar am zărit lumină la o fereastră de la nr. 401. După ce am parcat maşina, am înaintat precaut prin iarba umedă a peluzei, care atenua zgomotul paşilor mei. Aplecat în faţă, m-am strecurat printr-un tufiş până la fereastra luminată şi am reuşit să arunc o privire în interior, pentru că jaluzelele nu se trăgeau până jos.

Încăperea, foarte mare, folosea atât drept bucătărie, cât şi ca salon. Un şemineu mare, rustic, ocupa un perete, iar Campion dormea liniştit pe un divan pe care îl aşezase în faţa vetrei, în care ardeau mocnit câteva lemne. O hartă rutieră despăturită pe pieptul lui îi trăda fiecare răsuflare. Era îmbrăcat tot cu costumul gri, într-o stare mai mult decât jalnică, plin de numeroase pete închise la culoare. Cât despre chipul lui, am văzut pe el, în pofida bărbii nerase de câteva zile, numeroase zgârieturi. Braţul drept atârna în afara divanului şi foarte aproape de mâna lui am zărit pe parchet un revolver nichelat de calibru mediu.

Nu exista nicio îndoială, ar fi trebuit să alertez poliţia, dar voiam să-l capturez eu însumi. O scurtă inspecţie a locurilor mi-a permis să elaborez un plan. În spatele casei am găsit un garaj mare, cu două maşini; una dintre ele era Chevrolet-ul lui Damis, iar Campion lăsase cheile pe bord. M-am grăbit să le iau şi am căutat cu lanterna o bâtă sau un ciomag, ceva cu care să-l dobor. În fundul garajului era un banc de lucru, pe care se aflau destul de multe unelte, printre care un ciocan de dimensiuni considerabile. L-am băgat în buzunar, apoi, întorcându-mă la Chevrolet, am blocat claxonul cu un băţ de chibrit, ca să sune continuu. Schema funcţionă şi claxonul începu să mugească asurzitor.

Uşiţa laterală a garajului era deschisă. Am lăsat-o aşa şi m-am ascuns în întuneric, chiar la intrare, lipit de

perete, astfel încât să pot supraveghea spaţiul dintre casă şi garaj. M-am rugat ca omul meu să nu întârzie prea mult, pentru că zgomotul era insuportabil şi mă temeam să nu ridic în picioare tot cartierul. Rugile mi-au fost ascultate şi am văzut deodată că becul din faţa garajului s-a aprins. O clipă mai târziu, Campion îşi făcu apariţia în grădină, cu revolverul în mână şi alergă spre garaj. Înainte de a intra, se opri puţin, ca şi cum ar fi bănuit că îl aştepta o capcană. Dar urletul claxonului era prea puternic; în seara aceea, mai mult ca oricând, nu dorea să atragă atenţia asupra lui.

Imediat ce a ajuns în uşă, l-am lovit cu ciocanul la baza craniului, nu foarte tare, şi se rostogoli în faţă, apoi leşină. M-am repezit să-l dezarmez, apoi am deblocat claxonul. În momentul acela, un bărbat strigă din grădina vecină. Am ieşit din garaj şi m-am îndreptat spre gard, cu lanterna în mână. Vecinul, care avea şi el o lanternă, o fixă asupra mea.

— Ce se întâmplă? făcu el. Nu sunteţi Thor Jurgensen.

— Nu, într-adevăr. Ştiţi cumva, din întâmplare, unde s-a dus familia Jurgensen?

— La San Francisco, pentru douăzeci şi patru de ore. Chiar mă întrebam cine se foloseşte de casa lor.

— Casa lor a fost folosită drept refugiu de către un individ căutat de poliţie pentru crimă. Eu sunt detectiv şi tocmai l-am anihilat. Este vorba despre fratele doamnei Jurgensen.

— Sărmana Evelyn! făcu vecinul, cu compătimirea sinceră pe care o trezeşte în noi nenorocirea întâmplată unui prieten. Şi sărmanul, bătrânul Thor!…

— Fiţi, vă rog, amabil, i-am tăiat-o eu, daţi un telefon la comisariatul central din Redwood City. Spuneţi-le să trimită aici de urgenţă un echipaj şi o maşină.

Lovitura mea de ciocan s-a dovedit a fi eficace, pentru că Bruce Campion a rămas inconştient nu numai până la sosirea poliţiei, ci încă o oră după transportarea

lui la spital. Astfel, am avut timp să-l pun pe prietenul meu, căpitanul Royal, la curent cu ultimele mele activităţi... şi cu acelea ale lui Campion. Ceea ce am descoperit la Saline City nu l-a impresionat prea tare.

— E clar, zise el. Încearcă să-şi confecţioneze un alibi ca să se disculpe de moartea soţiei sale.

— Sau să dovedească faptul că e într-adevăr nevinovat, am replicat eu. După părerea mea, ar trebui să-l interoghezi pe recepţionerul de la hotel, Nelson Karp, să te asiguri că fişa din 5 mai este autentică. Acum e la poliţia din Saline City.

— Oho! replică Royal ridicând din umeri, să ştii că alibiuri din astea se găsesc cu zecile. Este foarte posibil să se fi cazat la hotelul acela şi chiar să fi petrecut o parte din noapte acolo, dar şi să se întoarcă la Luna Bay pentru a-şi asasina soţia. Între cele două oraşe nu sunt decât cincizeci de kilometri. Eu, personal, am ceva mai urgent în minte. Dacă ţii neapărat să lămureşti detaliul acesta, discută la Luna Bay cu adjunctul meu, Mungan. El este însărcinat cu anchetarea morţii femeii aceleia.

N-am mai insistat, pentru că îl cunoşteam suficient de bine pe Royal: poliţist excelent, dar încăpăţânat din momentul în care îşi făcea deja o părere. În clipa aceea, o tânără asistentă în bluză albă ne întrerupse conversaţia, pe culoarul spitalului, unde aşteptam să se trezească Campion. Ieşind din camera lui Campion, ne declară pe un ton important că, dată fiind gravitatea cazului, ne putea da autorizaţia de a interoga bolnavul, dar să nu-l obosim prea tare.

Am intrat împreună cu Royal într-o cameră mică de spital, la fel ca oricare alta, mai puţin gratiile solide de la ferestre. Patul lui Campion era puţin mai ridicat la cap. Craniul rănitului era acoperit cu bandaje, obrajii lui foarte palizi erau plini de zgârieturi, iar în jurul ochilor avea cearcăne violacee. Ne privi pe rând şi ne recunoscu, dar nu zise nimic. Avea gura crispată, ca într-un rictus de durere. Royal începu atacul:

— Ce i-ai făcut lui Harriet Blackwell, Bruce?

— Absolut nimic!

— Ultima dată când a fost văzută era cu tine. Nu te poţi abţine să nu ucizi, nu-i aşa?

— N-am ucis niciodată pe nimeni în viaţa mea.

— A, da? Serios? Şi Dolly, soţioara ta?

— Nu eu am omorât-o pe Dolly, afirmă calm Campion.

— Haide, Bruce! Ştim cu cine avem de-a face. Ţi-ai oferit puţină libertate, dar de data aceasta ai ajuns la capăt de drum şi trebuie să dai socoteală pentru tot. Dacă ne spui adevărul de bunăvoie vom ţine cont de asta mai departe.

— Ba bine că nu! O să mi se pună o pernă sub fund şi o să-mi parfumeze camera cu gaz!

Royal se aplecă peste Campion şi insistă:

— Ştii că te aşteaptă camera de gazare, nu? Atunci de ce să nu-mi spui pur şi simplu tot adevărul, Bruce? Explică-mi ce s-a întâmplat cu Dolly şi putem încerca să nu se ajungă la camera de gazare.

— Destul, poliţai împuţit! Ţine-ţi favorurile şi dispari! Îţi pute gura.

Royal ridică mâna asupra rănitului şi începu să urle:

— Poftim? Eşti un neno…

Se opri, se dădu înapoi un pas şi mă privi cu coada ochiului, în timp ce Campion îl sfida:

— Ei, care-i problema? Hai, poftim, dă-i bătaie! Pocneşte-mă, loveşte-mă! E tot ce ştiţi să faceţi, voi, ăştia! Toată viaţa v-am urât şi sunt fericit că acum am ocazia să v-o spun în faţă.

— Taci din gură! strigă din nou Royal. Cum îndrăzneşti să-i critici pe alţii, când ai mâinile pătate de sânge?

— Eu? zise Campion, ridicând mâinile. Nu văd niciun fel de sânge.

— Nu, aşa e, am uitat că ucizi fără să verşi sânge; ai strangulat-o pe Dolly cu propriul dres! Oare ce se petrece în mintea unuia ca tine, Bruce?

— N-o să afli niciodată, eşti prea ignorant!

— Nu sunt chiar atât de ignorant ca să nu recunosc un ţicnit atunci când îl văd. În loc să faci pe artistul şi să trăieşti pe banii femeilor, ca un profitor, de ce nu munceşti cinstit, ca toată lumea?

Am hotărât să intervin. Royal era congestionat şi ochii îi străluceau într-un mod îngrijorător. Campion se sprijinise din nou în pernele lui şi închisese ochii. L-am făcut să-i deschidă, adresându-i brusc întrebarea:

— Cum se face că pe căptuşeala pălăriei Harrietei erau pete de sânge?

— Ce pălărie? făcu el fără să clipească.

— Cea pe care am pescuit-o azi din lac. Ce căuta acolo te întreb şi de ce căptuşeala era pătată de sânge în care era încleiată o şuviţă de păr de-a Harrietei?

— Întreab-o pe ea? Doar e pălăria ei!

— Aşadar, ştii că se află în lac?

— Eu? Tocmai mi-ai spus asta şi sunt sigur că nu minţi: copoii nu mint niciodată. Interogheaz-o, prin urmare, pe Harriet.

— Pentru asta, ar trebui ca ea să fie aici, ceea ce nu e cazul. Unde e, Campion?

— N-am idee. Şterge-o! Sunt rănit şi am nevoie de odihnă.

Simţeam că încep să mă enervez, la fel ca Royal.

— Nu dovedeşti niciun pic de compasiune pentru logodnica ta, în orice caz, am remarcat eu.

— De ce a mea?

— Urma să te căsătoreşti cu ea, nu-i aşa?

— Ah! Într-adevăr? Voi, poliţiştii, ştiţi dinainte toate răspunsurile, nu-i aşa?

— Dacă nu aveai intenţia de a te căsători cu ea, atunci de ce ai dus-o la lacul Tahoe? Pentru că e adânc?

Campion mă privi cu aerul unui om plictisit de moarte.

— Cum te-ai zgâriat în halul ăsta pe faţă? am întrebat.

Îşi pipăi figura, ca un orb care încearcă să recunoască un obiect după formă, apoi îmi răspunse:

— M-am rătăcit prin pădure aseară şi probabil că m-am zgâriat prin tufişuri.

— Asta, după ce te-ai certat cu Harriet?

Clătină din cap aproape imperceptibil.

— Care era subiectul acestei discuţii?

— Ce ceartă?

— Tocmai ai recunoscut că te-ai certat cu Harriet.

— Eu? Auzi voci, pe cuvânt!

— Nu, dar ai făcut semn din cap.

— Oh, scuzaţi-mă! Închipuiţi-vă, din când în când am frisoane, de când m-a doborât o brută. De altfel, v-aş fi recunoscător dacă aţi şterge-o de-aici.

— Nici nu se pune problema, declară Royal din spatele meu. Tocmai ai recunoscut că te-ai certat cu fata. E un prim pas pe calea adevărului. Continuă, aşadar şi povesteşte-ne şi restul, Bruce.

— Vă rog să nu-mi mai spuneţi Bruce.

— Ralph Simpson îţi spunea Bruce? am intervenit eu.

— Poftim?

— Ralph Simpson îţi spunea Bruce? am repetat.

— Da.

— Aşadar, eraţi prieteni buni. Atunci de ce l-ai omorât şi i-ai furat actele?

— Nu i-am furat actele.

— Am găsit asupra ta certificatul lui de naştere.

— Mi l-a împrumutat Ralph.

— În seara în care l-ai înjunghiat?

Campion deschise gura mare, astfel încât i-am văzut limba curbându-se spre cerul gurii şi începu să urle, dând ochii peste cap, într-un mod care mă

impresionă puternic. Nu m-am putut împiedica să nu mă simt un pic ruşinat şi m-am întors spre Royal cu un aer vinovat; şi el avea o expresie jenată. Criza aceasta de nervi a lui Campion nu dură mult, dar individul se lăsă să cadă pe perne, ca şi cum ar fi leşinat. După tăcerea care urmă acestor urlete, am auzit voci pe coridor; o femeie se contrazicea vehement, în spatele uşii, cu agentul care stătea de pază. Uşa se deschise brusc şi o doamnă destul de elegantă pătrunse în cameră. Semăna cu Campion, dar era mai în vârstă.

— Ce îi faceţi fratelui meu? strigă ea cu o voce indignată.

— Absolut nimic, doamnă, răspunse Royal. Îl interogăm.

— L-aţi torturat?

— Nu, mai degrabă invers! mormăi Royal.

Înaintă cu paşi autoritari spre pat şi îi spuse fratelui ei:

— Ţi-au făcut rău, nu-i aşa, Bruce?

Campion îi aruncă o privire dură şi răspunse cu voce tăioasă:

— Din moment ce eu pot să suport, fă şi tu la fel şi pleacă de-aici!

— Are dreptate, doamnă, zise Royal. N-ar trebui să vă aflaţi aici, să ştiţi!

În momentul acela, Jurgensen intră şi el în cameră. Era înalt, slab, iar părul lui blond, tuns scurt, începea să albească. Apucându-şi soţia de braţ, încercă să o tragă spre uşă; dar ea se opuse şi îl întrebă, cu o voce părtinitoare, pe fratele ei:

— Chiar nu vrei să te ajut?

— Când am avut nevoie de tine, răspunse el, ai dispărut, aşa că ştii ce ai de făcut acum: întinde-o de-aici!

— Hai, Evelyn, vino! interveni soţul, cu un uşor accent scandinav. Vezi bine că nu ne vrea, aşa cum nici noi nu-l vrem pe el, de altfel.

— Dar e fratele meu, protestă femeia.

— Am înţeles, Evelyn! Dar chiar vrei să ştie toată lumea? Vrei să-l dea afară de la colegiu pe fiul nostru? Ţi-ar plăcea să ne arate lumea cu degetul pe stradă?

— Ascultă-ţi soţul surioară şi dispari! zise Campion dispreţuitor.

Discuţia a fost întreruptă de sosirea medicului de gardă, însoţit de o infirmieră. Medicul privi scena şi i se adresă sever lui Royal:

— Îmi permit să vă amintesc, domnule căpitan, că ne aflăm într-un spital şi că, dacă bărbatul acesta este prizonierul dumneavoastră, el este şi pacientul meu. V-am dat voie să-l interogaţi, cu condiţia ca totul să se desfăşoare repede şi în linişte. Vreau ca încăperea aceasta să fie evacuată imediat, în special de către dumneavoastră, domnule căpitan.

— N-am terminat interogatoriul…

— Ei, bine, aşteptaţi până mâine dimineaţă.

Royal nu comentă. Trebuia să se gândească la procesul lui Campion şi la faptul că apărarea putea folosi mărturia doctorului. Părăsi, aşadar, camera şi noi procedarăm la fel. Ieşind din spital, i-am ajuns din urmă pe sora lui Campion şi pe soţul ei şi când au ajuns lângă impozantul lor Mercedes, i-am spus repede doamnei Jurgensen:

— Sunt detectiv particular doamnă şi mă interesează afacerea aceasta. Am constatat mai multe lacune în teoria pe care o susţine poliţia împotriva fratelui dumneavoastră. Aş vrea să vorbim…

— Taci din gură, Evelyn, i-o reteză soţul. Nu-i spune nimic.

— De ce interveniţi? am întrebat eu. Nu e fratele dumneavoastră…

— Ascultă, Thor, îl imploră Evelyn Jurgensen, sunt foarte îngrijorată din cauza lui şi mi-e ruşine. Sunt atâtea luni de când nu mai ştim nimic de el, de când refuzăm orice relaţie…

— N-o să avem relaţii nici pe viitor. Am hotărât asta împreună Evelyn şi nu mai există cale de întoarcere.

— Bine, dar ce naiba, am replicat eu, lăsaţi-o şi pe doamna Jurgensen să spună ce gândeşte.

— Nici nu se pune problema. Nu avem nimic să vă spunem şi vă rog să-mi daţi voie să trec!

Însoţind vorba cu gestul, mă împinse grosolan, ca să poată deschide portiera maşinii. N-ar fi folosit la nimic să-l lovesc. I-am lăsat aşadar să plece cu Mercedesul spre paradisul lor terestru în miniatură. M-am cazat la hotelul cel mai apropiat şi am adormit întrebându-mă ce să fac pentru a încheia ancheta asta derutantă. Am visat că Bruce Campion era nevinovat şi pentru a o dovedi reconstituiam crimele cu păpuşi din hârtie care mi se lipeau de degete. Apoi găseam în lac cadavrul Harrietei, care avea pe craniu urme de tocuri. M-am trezit scăldat în sudoare şi îngheţat şi n-am mai reuşit să adorm la loc, din cauza circulaţiei zgomotoase de pe autostrada din apropierea hotelului.

Capitolul 12

M-am trezit devreme, pentru că trebuia să traversez tot comitatul ca să ajung la Luna Bay. Patrick Mungan, comisarul poliţiei din acest district, era colaboratorul principal al lui Royal. Când mă văzu apărând în pragul modestului său birou, faţa lui lată se lumină dintr-odată.

— Cum e, Lew, strigă el zâmbind cu gura până la urechi, aţi ajuns să ne faceţi treaba?

— Ce naiba, era timpul să se ocupe cineva şi de asta. Royal mi-a zis că voi vă ocupaţi de ancheta privind asasinarea lui Dolly Campion.

— Da. De altfel, nici n-avem prea multe indicii!

Deschizând uşa biroului vecin, îi ceru unei tinere agente să aducă nişte cafea.

— Spune, Lew, ce anume te-a făcut să-ţi bagi nasul în afacerea Campion?

— Nişte tipi din Los Angeles, pe nume Blackwell, m-au însărcinat să cercetez trecutul lui Campion. A sedus-o pe fiica lor, Harriet, care era în vizită în Mexic şi a dispărut cu ea mimând iubirea perfectă, sub un pseudonim. Acum trei zile, au fugit împreună în Nevada, unde ea a dispărut. Diverse indicii par să arate că ar fi a doua sau a treia lui victimă.

L-am pus la curent cu descoperirea pălăriei din lac şi cu soarta funestă a lui Ralph Simpson. Mă asculta cu foarte multă atenţie.

— Nu ştiam de afacerea Blackwell, zise el după ce am terminat. Cât despre Ralph Simpson, nu văd de ce l-ar fi ucis Campion. Poate că a spus adevărul când a declarat că Simpson i-a împrumutat actele lui, pentru că erau foarte apropiaţi. Când familia Campion a venit să locuiască aici, vara trecută, Simpson a fost cel care le-a găsit această locuinţă modestă. Au petrecut o iarnă grea.

Nu aveau bani deloc. Ea era însărcinată, iar el nu muncea, dacă nu consideri pictura o muncă. Simpson i-a ajutat cât a putut şi când s-a născut copilul, în martie, am auzit că el l-ar fi plătit pe doctor.

— Asta e foarte interesant.

— Da, foarte. M-am întrebat chiar la vremea respectivă dacă nu cumva Simpson era tatăl bebeluşului. După moartea lui Dolly i-am pus întrebarea aceasta. Mi-a răspuns că nu.

— Cu toate acestea, e posibil. Simpson era prieten cu Dolly încă înainte ca ea să-l cunoască pe Bruce Campion. Am descoperit aseară că s-au cunoscut prin intermediul lui Simpson. Să presupunem că Dolly a rămas însărcinată cu Simpson şi că acesta l-a lăsat pe Campion să-şi asume paternitatea. Închipuie-ţi că Bruce Campion descoperă adevărul: ar putea fi foarte bine un mobil pentru a comite ambele crime. Îmi dau seama, să ştii, că ipoteza mea e destul de trasă de păr. Ai un motiv serios să crezi că tatăl ţâncului n-ar fi Campion?

— Din contră, făcu Mungan, clătinând din capul său mare, totul arată că este. Gândeşte-te: ea era deja însărcinată în câteva luni când s-au căsătorit. Un bărbat nu acţionează aşa dacă nu este el tatăl. Personal, mă îndoiesc că există vreo legătură între moartea lui Simpson şi cea a lui Dolly. Nu neg că ar putea exista, dar eu nu cred asta.

— Sunt cu siguranţă legate, Pat, obligatoriu! am exclamat eu. Simpson a fost ucis cam cu cincisprezece zile după Dolly, cincisprezece zile pe care, se pare că le-a petrecut anchetând moartea ei. Adaugă la asta faptul că trupul lui a fost descoperit în oraşul natal al lui Dolly.

— Poate că s-a dus să vadă copilul, făcu Mungan gânditor, pe care mama lui Dolly l-a luat cu ea în oraşul acela, să ştii.

— Se pare că, dacă stai să te gândeşti, ideea mea îţi place, am remarcat eu.

— Trebuie luată în calcul, în orice caz. Dacă mergi în partea aia, te poţi opri pe la doamna Stone, să arunci o privire ţâncului. Dar la patru luni e foarte greu să găseşti o asemănare cu oricine.

Tânăra agentă de poliţie veni din cafeneaua alăturată cu o cafetieră din care ieşeau aburi. Mungan turnă în trei pahare din carton şi, cu un gest scurt, îşi expedie subordonata, care ieşi închizând uşa după ea. Apoi, după ce luă o gură de cafea, reluă:

— Când am spus mai devreme că nu cred să fie vreo legătură între cele două crime, voiam să zic că, după părerea mea, nu Campion este firul de legătură dintre ele. Ţine asta pentru tine, pentru că nu este o opinie oficială: dar în anumite medii nu se crede că ucigaşul lui Dolly este soţul ei.

— În ce medii?

— Aici, printre oamenii mei, iar eu sunt de acord cu ei. Ralph Simpson nu credea nici el asta. Am vorbit cu el. Ştia că este suspectat, dar asta nu l-a împiedicat să declare cu forţă că Bruce Campion este nevinovat. Avea reputaţia că vorbea despre lucruri pe care nu le cunoştea şi că spunea o grămadă de prostii, dar de la moartea lui dau mult mai multă importanţă părerilor pe care şi le-a exprimat.

M-am abţinut de la orice replică şi am aşteptat, bându-mi cafeaua, ca Mungan să continue. De altfel, aşa şi făcu, fără nicio reticenţă:

— Înţelege-mă, Lew, nu spun că Bruce Campion nu este vinovat. Când o femeie este asasinată, în nouă cazuri din zece autorul este bărbatul care ocupă un loc important în viaţa ei, soţul, amantul sau fostul soţ. Asta o ştim cu toţii. Mă mulţumesc să spun doar, poate fără a avea dreptate, că nu deţinem nicio dovadă oficială a vinovăţiei lui Campion.

— Păi, atunci de ce a fost inculpat?

— Asta s-a întâmplat numai şi numai din cauza prostiei lui. Nu aveam nici cea mai mică dovadă oficială

care să justifice inculparea, nici măcar menţinerea în detenţie, motiv pentru care, după ce l-am ţinut aici douăzeci şi patru de ore, l-am rugat pe judecătorul de instrucţie să-l pună în libertate, din lipsă de dovezi. În aceeaşi seară, catârul ăsta tâmpit s-a speriat şi a fugit, iar procurorul a interpretat această dispariţie ca pe un indiciu de culpabilitate.

— Şi care este părerea neoficială a lui Royal?

— Oh! Dom' căpitan îşi păstrează părerile pentru el! Candidează la postul de şerif şi nu poţi ajunge şerif dacă te opui puterilor publice.

— Şi îmi închipui că, la rândul lui, procurorul candidează la postul de guvernator?

— Foarte corect. O să vezi ce circ o să ne facă!

— Hai să vedem, am zis eu, ce aveţi concret ca dovadă împotriva lui Campion?

Mungan făcu o grimasă ca şi cum ar fi înghiţit strâmb.

— Pe scurt, nimic, răspunse el. Totul se rezumă la presupuneri, la lipsa alibiului şi la fuga tipului. La asta se adaugă dovezile negative: niciun semn de intrare prin efracţie sau de luptă în cameră. Se pare că Dolly nu s-a apărat. Zăcea pe podea, în cămaşă de noapte, strangulată cu unul dintre ciorapii ei din mătase. În singura cameră în care locuiau, un fost garaj. Îţi arăt fotografiile.

Se duse să caute un dosar şi îl deschise. Una dintre fotografii era un prim-plan cu victima, o tânără blondă foarte apetisantă, al cărei chip fusese îngrozitor de deformat de presiunea sanguină în urma sugrumării. Ciorapul cu care fusese strangulată era intrat adânc în carne. Alte fotografii, luate din diverse unghiuri, arătau o cameră mare, mobilată de bine de rău: un pat nefăcut, un leagăn vechi, o masă de bucătărie şi scaune albe din lemn, un reşou pe gaz, un radiator electric şi, pe un banc de lucru, o paletă, pensule şi tuburi de culori. Fereastra, de fapt uşa din sticlă a vechiului garaj, avea o gaură

triunghiulară în partea de jos. Pânze fără rame atârnau pe pereţii văruiţi.

— Cum s-a spart geamul ăsta, Pat? am întrebat eu.

— Conform lui Ralph Simpson, aşa a fost dintotdeauna. Campion nu s-a deranjat niciodată să-l repare. Era sub nivelul lui!

— Nu prea îţi place de el…

— Consider că este un ticălos.

În timp ce vorbea, scosese din buzunar un nasture pe care îl sucea maşinal între degete. Era un nasture mare, acoperit cu piele naturală, de care mai atârnau încă nişte fire de aţă maro. Văzusem un nasture ca acela de curând, dar nu reuşeam să-mi amintesc unde. Revenind la obiectul vizitei mele, am întrebat:

— În momentul asasinării lui Dolly, unde era copilul?

— Chiar voiam să-ţi spun, pentru că este una dintre bizareriile afacerii şi unul dintre motivele care au dus imediat la suspectarea lui Campion. Cineva, probabil criminalul, a luat bebeluşul din leagăn şi l-a aşezat într-o maşină parcată în faţa casei vecine. Femeia care locuia acolo, o negresă pe nume Johnson, s-a trezit noaptea şi a auzit copilul plângând în maşină. Era în relaţii excelente cu Dolly şi a recunoscut imediat bebeluşul pe care îl vedea adesea. Fireşte, s-a dus la Campion acasă ca să i-l aducă şi ea a fost cea care a descoperit cadavrul nefericitei.

— Iar Campion unde a fost în noaptea aceea?

— Susţine că a ars-o prin baruri până la ora închiderii. Apoi a condus fără ţintă şi până la urmă s-a oprit într-o fundătură aproape de Skyline. Acolo a adormit în maşină, beat mort. L-am arestat pe la 9 dimineaţa, când s-a întors acasă. Nu există nicio îndoială că băuse: duhnea a alcool.

— La ce oră a fost ucisă soţia lui?

— Între 3 şi 4 dimineaţa. Examinarea intestinelor a determinat intervalul acesta.

— De unde poate şti medicul la ce oră a mâncat ultima dată?

— Campion a declarat că au luat cina împreună la ora 6, doi hamburgeri cumpăraţi de la restaurantul de vizavi. Cumpărătura asta a fost verificată. Aşa se hrăneşte o mamă care alăptează! Nici nu e de mirare că s-au certat pe tema asta. După conflictul ăsta, el a luat puţinii bani pe care îi mai aveau şi s-a dus să bea.

— El ţi-a povestit că s-au certat pe tema mâncării?

— Da. Dacă stăteai să-l asculţi, îţi dădeai seama că nu numai asta era problema. Treaba nu mergea de câteva luni între ei. Ceea ce mi s-a părut ciudat a fost faptul că el părea să îşi asume rolul tipului rău…

— A amintit de vreo altă femeie?

— Nu. La ce te gândeşti, Lew?

— Cred că putem dovedi că a minţit în legătură cu modul în care şi-a petrecut timpul în noaptea de 5 mai. Ai vorbit cu Royal azi-dimineaţă?

— M-a sunat şi mi-a zis doar că l-a arestat pe Campion şi m-a rugat să vin la Redwood City ca să particip la interogatoriu. Mi-a spus că tipul neagă totul şi este furios.

— Ţi-a pomenit ceva de hotelul „Călătorii” din Saline City?

— Niciun cuvinţel. De ce întrebi?

— Conform recepţionerului de noapte Nelson Karp, Campion ar fi petrecut în acest hotel, împreună cu o femeie, noaptea de 5 mai sau cel puţin o parte din noapte. S-au înscris sub numele de dl şi dna Damis. Numele acesta este unul dintre pseudonimele uzuale ale lui Campion. Poliţia din Saline City a confiscat fişa de la hotel, aseară, după ce Campion a fost reperat în faţa hotelului de către un agent. Se pare că încerca să-şi stabilească un alibi.

— Adevărat sau fals?

— Te poţi lămuri mult mai repede decât mine în privinţa asta.

Mungan se ridică în picioare şi bombăni, scrutându-mă de sus:

— De ce dracu’ nu mi-ai zis asta de la început?

— I-am zis aseară lui Royal, dar n-a părut foarte interesat. Am preferat să aştept să văd dacă şi tu vei face la fel.

— Ba pe mine, unul, mă interesează. Dar dacă Bruce Campion a petrecut într-adevăr noaptea acolo, de ce n-a spus până acum?

Scăpă din mână nasturele cu care se juca şi acesta se rostogoli pe parchet până la picioarele mele. L-am ridicat şi l-am examinat cu atenţie.

— Spune-mi, Pat, asta e o dovadă incriminatorie?

— Sincer, habar n-am. Bebeluşul ţinea nasturele ăsta strâns în mânuţă când l-a găsit doamna Johnson în maşină. Nimeni nu ştie de unde a apărut.

Îmi scotoceam în continuare creierul ca să-mi amintesc unde mai văzusem un nasture ca acela, dar în zadar, nu-mi veni în minte decât mirosul de sare iodată şi foşnetul valurilor.

— Pot să păstrez eu nasturele, Pat? l-am rugat eu.

— Nici vorbă, bătrâne. Am o presimţire că până la urmă ne va fi de folos.

— Asta e şi impresia mea.

— Bine, dar rămâne la mine. Cu toate acestea, sunt dispus să-ţi împrumut ceva, aparatul meu de ras.

— Da, într-adevăr, nu cred că sunt foarte prezentabil.

Scoase aparatul electric de ras dintr-un sertar al biroului şi mi-l înmână. M-am dus la toaletă şi m-am bărbierit. Dar oricât mi-am studiat în oglindă chipul redevenit civilizat, n-am desluşit pe el decât aceleaşi griji, aceleaşi nelinişti…

Când m-am întors în birou, Mungan plecase. Am folosit telefonul lui ca să o sun pe Vicky Simpson, dar n-a răspuns nimeni. Tânăra agentă interveni atunci,

informându-mă că Vicky era încă la Citrus Junction, unde aştepta ca autorităţile să-i înapoieze trupul soţului ei.

M-am întors la San Francisco, am dus maşina înapoi la agenţia de închirieri şi m-am suit în primul avion spre Los Angeles. După aterizare mi-am recuperat propria maşină şi am pornit îndată printre plantaţiile de portocali spre Citrus Junction. Am ajuns acolo după-amiază şi am revăzut buldozerele care mutau tone de pământ pentru a pregăti noua şosea.

Mama lui Dolly Campion locuia chiar la marginea terenului care era în toiul lucrărilor de nivelare. Era o casă cu două etaje, cu zugrăveala scorojită, despărţită de drum printr-un gard înalt de dafini. Am sunat la uşă. Femeia care veni să-mi deschidă mi se păru la prima vedere foarte tânără pentru o bunică. Rochia ei cu volane şi pantofii cu toc înalt aveau rolul de a-i pune în evidenţă silueta fină. Avea un chip rozaliu, cu ochii albaştri, dar ridurile formau desenul încâlcit al unei complicate pânze de păianjen. Cât despre părul ei, mi s-a părut mai blond decât cel al fiicei sale, cel puţin după câte mi-am dat seama din fotografia nefericitei Dolly.

— Doamna Stone? am întrebat. Sunt Lew Archer, detectiv particular. Pot să vă spun câteva cuvinte?

— În legătură cu ce? replică ea rece.

— În legătură cu fiica dumneavoastră. Ştiu cât de dureros trebuie să fie pentru dumneavoastră să vă amintiţi de această nenorocire...

— E dureros, aşa cum spuneţi şi nu văd de ce aş mai vorbi despre asta. Ştiţi la fel de bine ca şi mine cine a omorât-o. Atunci de ce nu-l arestaţi pe individul respectiv?

— L-am arestat pe Campion noaptea trecută doamnă şi în prezent este încarcerat la închisoarea din Redwood City.

Ridurile de pe chipul ei se încreţiră într-o grimasă de satisfacţie care o îmbătrâni dintr-odată; întrebă cu o voce un pic mai amabilă:

— Aha! Şi a mărturisit?

— Nu încă. Mai avem nevoie de câteva amănunte pentru a-l putea interoga mai bine. De aceea v-am cerut ajutorul.

— Asta da, cu plăcere. Intraţi, vă rog!

Intră în faţa mea, în vestibul, apoi în salonul cu obloanele trase şi, în loc să le deschidă, aprinse lumina.

— Îmi cer scuze pentru tot praful ăsta, dar este aproape imposibil să ţin casa curată atâta vreme cât lucrările de la şosea nu sunt gata.

Praful acoperea, într-adevăr, toată mobila, pe alocuri în strat destul de gros. M-am aşezat într-un fotoliu care gemea la cea mai mică mişcare, iar ea se instală pe o canapea desfundată.

— Ce vreţi să vă spun? întrebă ea.

— Hai să începem cu ginerele dumneavoastră, vreţi? Îl cunoşteaţi bine?

— Nu l-am văzut decât o singură dată şi mi-a fost de-ajuns. Eu şi Jack, soţul meu, i-am invitat la masa de Crăciun. Am făcut totul cum trebuia, credeţi-mă: curcan umplut, budincă, nu lipsea nimic. Dar domnul Campion s-a comportat ca şi cum s-ar fi rătăcit într-un cartier rău-famat. A plecat împreună cu biata Dolly, înainte să fi terminat de mestecat ultimul dumicat, de parcă ar fi fost ciumă în casă.

— Aşadar, am zis eu, v-aţi certat?

— Ba bine că nu! Cu ce drept îşi permitea să ne privească de sus? Dolly mi-a zis că locuiau într-un garaj, pe când noi avem de douăzeci de ani casa noastră, suntem proprietari! L-am întrebat ce avea de gând să facă pentru ea, când avea să se hotărască să se apuce de muncă… A răspuns că s-a căsătorit cu ea, că nu vede ce ar putea face mai mult pentru ea şi că trudeşte de dimineaţă până seara. Când l-am întrebat cât câştigă, mi-a răspuns: „Nu prea mult”, dar că o scoate la capăt cu ajutorul prietenilor. La care eu am protestat, că nu vreau ca fata mea să trăiască din mila lumii, dar el a avut

îndrăzneala să declare: „E părerea dumneavoastră!”. Vă daţi seama? Să-i vorbească aşa soacrei lui, în faţa soţiei însărcinate în şase luni? Am încercat să o conving să îl părăsească şi să vină să locuiască la noi, dar m-a refuzat. Era prea loială.

Doamna Stone dădea frâu liber ranchiunei sale. Am întrerupt această avalanşă de fraze vehemente, întrebând-o:

— Ei doi se înţelegeau bine?

— Ea era cea care se înţelegea cu el, ca să mă exprim aşa. Pentru asta trebuia să fie o sfântă, şi aşa şi era: o sfântă!

Scotoci într-un coş cu capac şi reluă:

— Trebuie să vă arăt ce mi-a scris după Crăciunul acela. O să vă daţi seama cât de devotată îi era fata asta soţului ei!

Îmi întinse o foaie de hârtie mototolită, pe care erau scrise stângaci, cu creionul, rândurile următoare:

„Luna Bay, 27 decembrie

Dragă Elizabeth,

Îmi pare foarte rău că te-ai certat cu Bruce. Are un caracter dificil, e adevărat, dar dacă ajungi să-l cunoşti bine, te asigur că e de treabă. Mulţumesc mult pentru cei douăzeci de dolari. O să-mi fie foarte utili ca să-mi cumpăr un mantou. Asta cu condiţia să nu-i găsească Bruce înainte! Cheltuieşte atât de mult cu pictura lui… Mulţumesc, de asemenea, pentru că mi-ai propus să rămân, dar o soţie trebuie să locuiască împreună cu soţul ei, orice-ar fi şi, la urma urmei, Bruce a rămas cu mine. Poate că este greu de trăit cu un bărbat ca el, dar e oricum mult mai bine decât fără niciun bărbat. Şi, în plus, sincer, nu ţi se pare că e un băiat frumos? În afară de asta, aici sunt oameni care cred că tablourile lui sunt foarte bune şi, cine ştie, poate într-una din zilele astea o să dea lovitura. În ziua aceea vei fi fericită că am rămas cu Bruce.

Toată dragostea lui Jack,
Dolly
(Dna Bruce Campion)”

— Nu vi se rupe inima? făcu doamna Stone, izbindu-se cu pumnul în piept. Adică felul în care îl idolatrizează?

Am aprobat din cap cu tristeţe, aşa cum se cuvenea, dar, între timp, o altă idee îmi încolţise în minte: în materie de cultură şi de educaţie, Dolly şi Harriet erau complet opuse; cu toate acestea, Bruce Campion trecuse de la una la alta cu o uşurinţă uimitoare.

— Dar cum a ajuns fata dumneavoastră să se mărite cu el, doamnă? am întrebat.

— Ah! Vechea poveste! Dolly era inocenţa însăşi. El a corupt-o şi a fost nevoit să suporte consecinţele. Recunosc că şi eu sunt, în parte, vinovată pentru această situaţie. Nu ar fi trebuit niciodată să las o fată de vârsta ei să plece de una singură în Nevada. Nu avea decât douăzeci de ani când a plecat, anul trecut, în mai. Atunci lucra aici, la curăţătorie, sub supravegherea tatălui ei şi nu era fericită. Dorea să aibă o viaţă mai independentă şi nu puteam să o contrazic: o fată atât de frumoasă putea ajunge departe…

Se întrerupse, cu privirea pierdută în gol. Poate îşi amintea că şi ea fusese frumoasă şi, cu toate acestea, nu ajunsese prea departe…

— Oricum, ideea e că am lăsat-o să plece la Tahoe, unde şi-a găsit de lucru. Nu trebuia să stea decât pe timpul verii. Avea de gând să facă economii şi trebuia să se întoarcă aici, ca să-şi facă o situaţie stabilă. Voiam să intre la un salon de înfrumuseţare. Doar că între timp a făcut cunoştinţă cu tipul ăsta şi gata, s-a dus totul.

— Şi-a făcut prieteni acolo?

— Da, bineînţeles. Era în primul rând o fătucă, pe care o chema Fawn, care a fost drăguţă cu ea. Aceasta lucra într-un salon de înfrumuseţare şi Dolly o respecta mult. Îmi povestea despre ea în scrisorile pe care mi le trimitea şi eu eram mulţumită de această prietenie, speram să o ambiţioneze pe Dolly pentru ca ea să îşi dorească să-şi imite prietena. În meseria asta se câştigă mulţi bani. Jack este bine plătit la curăţătorie, dar în ultimul timp viaţa a ajuns atât de scumpă... Şi acum avem şi un copil de crescut!

— Aş vrea să-l văd, am zis eu.

— Doarme. De ce vreţi să-l vedeţi?

— Îmi plac bebeluşii.

— Aha... Nu păreţi genul. Eu, una, mărturisesc că am depăşit vârsta necesară şi mi-am pierdut obişnuinţa de a mă ocupa de un copilaş atât de mic. Trebuie să recunosc, însă, că în nefericirea mea, puişorul acesta mă consolează. Veniţi, chiar vreau să vi-l arăt, cu condiţia să nu-l treziţi.

Am urmat-o pe scări, urcând treptele acoperite cu cauciuc. În camera copilului era cald şi semiîntuneric. Doamna Stone aprinse o lampă mică cu abajur şi am recunoscut leagănul care apărea în fotografiile sinistre pe care mi le arătase Mungan. Bebeluşul dormea dezvelit şi, aşa cum zisese Mungan, nu mi-am putut da seama de nicio asemănare cu vreun personaj din afacere: era un copilaş vulnerabil, care dormea adânc, ca atâţia alţii, cu respiraţia liniştită şi regulată. Bunica lui îi trase păturica peste buricul micuţ şi rotund, precum ochiul lui Buddha. Observând scena, am încercat să-mi imaginez cum va fi mai târziu chipul acestui bebeluş; mi-l reprezentam greu la vârstă adultă, cu toate pasiunile pe care le comportă această vârstă... Doamna Stone, trăgându-mă afară din cameră, şopti:

— Doarme în leagănul mamei lui. L-am trimis la ei acasă când s-a născut copilul şi acum, iată-l înapoi, aici...

Îl cheamă Jack, ca pe soţul meu. Dolly şi-a iubit dintotdeauna tatăl… Cum vi se pare bebeluşul?

— Arată superb.

— Fac tot ce pot pentru el. Nu e foarte uşor, după douăzeci de ani, dar sper să-l cresc cum se cuvine, mai bine decât m-am descurcat cu sărmana mea Dolly…

N-am replicat decât prin câteva cuvinte de încurajare, în timp ce coboram în urma ei, pe scară. Ca atâtea alte femei pe care le-am cunoscut, avea forţa de a accepta ce e mai rău şi de a o lua mereu de la capăt. În salon, luă o fotografie înrămată de pe şemineu şi mi-o întinse, spunând:

— Aţi văzut până acum vreun portret de-al fiicei mele?

— N-am văzut niciunul bun, am răspuns.

Deşi mult mai bună decât cea de la locul crimei, fotografia aceasta era mediocră. Retuşată grosolan, figura surâzătoare a lui Dolly mă făcu să mă gândesc la cea a unui înger de pe cărţile poştale.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată că s-ar putea mărita cu unul ca Bruce Campion, pentru că aici nu ştia pe cine să aleagă, atât era de curtată. O gaşcă întreagă de băieţi îi făceau curte, dar pe Dolly n-o interesa niciunul. Ea dorea să plece din Citrus şi să cunoască altceva, viaţa pe picior mare… Şi, în plus, trebuie să vă mai spun că prefera bărbaţii de o anumită vârstă. Nu prea îi plăceau tinerii de seama ei.

— Nu se întâlnea cu ei?

— Niciodată! A avut întotdeauna un comportament impecabil, până în ziua în care Campion a reuşit să pună gheara pe ea.

— Şi la Tahoe, au existat alţi bărbaţi în viaţa ei, în afară de Campion?

— Nu ştiu ce vreţi să insinuaţi în legătură cu viaţa ei!

Îmi smulse cu un gest brusc portretul din mână şi îl aşează la loc pe şemineu. Întorcându-mi spatele, adăugă pe un ton acru:

— Unde vreţi să ajungeţi, domnule?

— Încerc să descopăr cum trăia Dolly acolo înainte de a se mărita cu Campion. Din câte am auzit eu şi-ar fi pierdut locul de muncă şi atunci a apelat la prieteni ca să o ajute, în special la Fawn King. Aţi vorbit mai devreme despre o scrisoare în care vă povestea de Fawn. Pot să văd şi eu scrisoarea aceea?

— Nu. N-am păstrat-o.

— A mai amintit şi de alţi prieteni?

Se răsuci spre mine şi declară, scuturând din cap:

— Cred că am priceput unde bateţi. Ei bine, nu! E şi asta una din minciunile lui sfruntate!

— Poftim?

— Da, una din minciunile lui Campion. Minte cu uşurinţa cu care respiră. Când au venit aici de Crăciun, a avut tupeul să-i zică lui Jack, soţul meu, că nu era el tatăl copilului şi că se căsătorise cu Dolly din mărinimie!

— A spus cine ar fi adevăratul tată?

— Nu, bineînţeles, din moment ce nu mai exista nimeni altcineva. Am întrebat-o pe Dolly şi ea m-a asigurat că Bruce Campion este tatăl. Atunci a declarat şi el că e de acord şi că nu va mai discuta niciodată pe acest subiect. Făcuse un târg şi intenţiona să-l respecte: dorise femeia aceasta şi acum, când o avea, era mulţumit. I-am spus că nu admit să vorbească despre ea ca şi cum ar fi un obiect. Atunci a înşfăcat-o de braţ şi au plecat. Nu voia ca ea să vorbească, pentru că el avea prea multe lucruri de ascuns.

— De exemplu?

— Toate minciunile şi tertipurile lui! Era un beţiv şi Dumnezeu ştie ce alte vicii mai avea! Banii i se scurgeau printre degete ca apa…

Am întrerupt discursul acesta plin de ură pentru a o întreba:

— Dolly v-a vorbit vreodată de un anume Quincy Ralph Simpson?

— Nu, niciodată. Dar nu aşa îl chema pe bărbatul care a fost găsit pe partea cealaltă a drumului, îngropat în curtea lui Jim Rowland?

— Ba da. Era prieten cu fiica dumneavoastră.

— Nu cred.

— Totuşi, este adevărat şi chiar el a fost cel care i l-a prezentat pe Campion fetei dumneavoastră. După căsătoria lor, i-a ajutat mult, în special din punct de vedere financiar. Sunt surprins că Dolly nu v-a vorbit niciodată despre Simpson.

— Oh! Să ştiţi că ne vedeam foarte rar şi nu scria des.

— Când i-aţi văzut pentru ultima dată?

— V-am spus: de Crăciun.

— Şi în luna mai nu v-aţi văzut ginerele?

— A, nu, bineînţeles! Imediat ce am fost anunţaţi, ne-am dus acolo – eu şi Jack – dar l-am evitat tot timpul!

— Şi când l-a eliberat poliţia, n-a venit aici?

— Nu, din câte ştiu eu, în orice caz, dar gândiţi-vă că oricum nu s-ar fi încumetat să ne viziteze!

— Fără îndoială, dar ar fi putut veni vizavi de casa dumneavoastră, ca să îngroape cadavrul lui Simpson. Asasinul trebuie să fi avut un motiv anume ca să aleagă locul acesta, chiar în faţa locuinţei dumneavoastră.

Ea clipi de câteva ori, ca şi cum lumina ar fi devenit brusc prea strălucitoare şi murmură:

— Înţeleg ce vreţi să ziceţi.

— Sunteţi sigură, am insistat, că Ralph Simpson nu a venit niciodată aici, în această casă?

— Nu avea niciun motiv să ne viziteze, din moment ce nu ne cunoşteam, făcu ea, frângându-şi degetele cu nervozitate.

— De acord, dar o cunoştea pe Dolly, i-am amintit eu. Or, după crimă, aţi adus copilul aici. Este, deci, posibil ca Simpson să fi venit aici, să dea târcoale

domiciliului dumneavoastră. Se zvoneşte că el ar fi tatăl copilului, să ştiţi.

— Repet, nu cred niciun cuvinţel. Dar apropo, ce fel de om era el? Nu ştiu nimic despre el, în afară de ce au scris ziarele, mai precis, că a fost înjunghiat şi îngropat în curtea familiei Rowland.

— Nu l-am întâlnit niciodată, am răspuns, dar din câte mi s-a spus, nu era un om rău; din contră, era loial şi generos şi cred că nu-i lipsea deloc curajul. Se pare că şi-ar fi dedicat ultimele zile din viaţă încercării de a-l demasca pe asasinul lui Dolly.

— Adică pe Bruce Campion?

— Nu. El nu era convins de vinovăţia lui Campion.

— Şi nici dumneavoastră nu sunteţi?

— Nu, doamnă, nici eu nu cred că Bruce Campion este vinovat, am declarat deschis.

Îşi muşcă buzele şi luă o atitudine ostilă. I se părea că vreau să-i fur duşmanul ei cel mai scump.

— Tot ce pot spune, făcu ea pe un ton sec, este că vă înşelaţi. Ştiu cine este vinovatul, o simt aici!

Zicând asta, duse mâna dreaptă la inimă.

— Tuturor ni se întâmplă să ne înşelăm, am replicat eu.

— Da, şi în cazul dumneavoastră, din mai multe puncte de vedere. Eu, una, ştiu că tatăl micuţului este Campion. Dolly nu m-ar fi minţit. Şi dacă Simpson ar fi fost tatăl, de ce nu s-a căsătorit el cu ea?

— Dintr-un motiv foarte simplu: era deja însurat.

— În acest caz, ştiu că vă înşelaţi total. Dolly nu s-ar fi compromis niciodată cu un bărbat însurat. Singura dată când i s-a întâmplat…

Se opri brusc, deschise larg ochii, cu un aer înspăimântat şi amuţi.

— Când s-a compromis cu un bărbat însurat?

— Niciodată.

— Haideţi, doamnă, tocmai aţi spus asta. V-a scăpat.

— Nici în ruptul capului! Tocmai spuneam contrariul. Mă gândeam la cu totul altceva şi de altfel nu vreau să pângăresc amintirea fiicei mele, vorbind despre aşa ceva.

Am încercat în zadar să obţin de la ea mai multe detalii. În cele din urmă, am schimbat subiectul.

— Dacă informaţiile mele sunt corecte, am zis eu, casa vecină, în curtea căreia a fost descoperit cadavrul lui Simpson, nu mai era locuită de ceva timp, nu-i aşa?

— Într-adevăr, familia Rowland a plecat de Anul Nou şi casa a rămas goală luni de zile, ca majoritatea caselor evacuate din cauza şoselei. E scandalos ce se petrece aici. Cei mai răi cerşetori din oraş şi-au făcut cartierul general aici şi mi se părea odios, când mă gândeam că acolo a fost casa Jaimet...

— Înţelesesem că aparţinea familiei Rowland?

— Da, dar Jim Rowland a cumpărat-o de la doamna Jaimet, după moartea soţului ei.

— Cine este Jim Rowland?

— Un bărbat perfect, solid, serios, care are un mare service auto pe autostradă şi care tocmai e pe cale să mai deschidă unul în oraş. Jack îl invocă întotdeauna când jură ceva.

— Dolly îl cunoştea pe Rowland?

— Bineînţeles, din moment ce eram vecini de patru ani. Dar nici să nu vă treacă prin cap că s-ar fi întâmplat ceva între ei! Jim este un excelent tată de familie, incapabil să ucidă şi să îngroape pe cineva în fosta lui curte. Căutaţi în altă parte...

Aş fi putut să-i răspund din experienţă că actele criminalilor sunt imprevizibile şi că, de multe ori, autorii lor nu sunt capabili să le explice. Dar m-am limitat la a-i mulţumi pentru amabilitate şi am plecat de la ea. Ieşind din locuinţă, am încercat în van să descopăr unde fusese amplasată casa Rowland: cât vedeam cu ochii, erau numai dărâmături.

Capitolul 13

Plantonul de gardă de la comisariatul din Citrus Junction era un bărbat cu figura plictisită, care moţăia la biroul lui când am intrat la el. Am cerut să-l văd pe sergentul Leonard.

— A plecat la Los Angeles, cu treburi, îmi răspunse plantonul.

— Are legătură cu cazul Simpson?

Mă privi lung, apoi se hotărî să-mi declare:

— Nu avem obiceiul de a vorbi publicului despre anchetele noastre. Sunteţi jurnalist?

— Nu. Sunt detectiv particular şi mă ocup de afacerea Simpson, împreună cu Leonard.

— Bine, făcu el indiferent. O să-i zic domnului sergent când se întoarce. Cum vă numiţi?

— S. Holmes, am răspuns.

Luă un creion ca să scrie numele în carnet.

— S-ul vine de la Sherlock, am zis eu.

Se opri din scris şi ridică ochii spre mine.

— Ce prenume aveţi dumneavoastră? făcu el.

— Sherlock.

— Oh! Foarte amuzant! Trebuie să râd? Ha, ha!

— Mă numesc Archer şi Leonard doreşte să mă vadă. Când credeţi că se va întoarce? De fapt, îmi puteţi da adresa lui?

— Bineînţeles că pot. Dar din moment ce dumneavoastră sunteţi marele detectiv, n-aveţi decât s-o găsiţi singur!

O meritasem: asta m-a învăţat ca pe viitor să mă arăt mai diplomat. În vestibul exista, din fericire, o carte de telefon unde am găsit adresa pe care o căutam. De altfel, nu era foarte departe de comisariat, pe o străduţă modestă, cu multe pavilioane foarte asemănătoare între ele. Cel al lui Leonard se distingea printr-o peluză mică,

întreţinută la fel de bine ca un teren de golf. În schimb, persoana corpolentă care mi-a deschis nu mi s-a părut la fel de bine îngrijită şi îmi declară pe un ton grosolan, înainte de a apuca să deschid gura:

— Wesley nu este aici, iar eu trebuie să pregătesc cina.

— Ştiţi când se va întoarce?

— La ora şase. Cinăm devreme. Din partea cui sunteţi?

— Mă numesc Lew Archer. Sunt detectivul care a însoţit-o pe doamna Simpson luni seară. Mai este încă la dumneavoastră?

— Nu. N-a stat decât o noapte. Înţelegeţi, făcu ea, brusc volubilă, Wesley este bunul samaritean, dar nu-şi dă seama... Sunteţi într-adevăr foarte legat de persoana aceea?

— Nu.

— Bine, pentru că n-aş vrea, bineînţeles, să o insult, biata de ea. A avut ghinion, asta e sigur. Dar pentru o femeie de vârsta mea, nu e bine să aibă o persoană tânără în casă: tulbură pacea menajului. Ştiţi cum sunt bărbaţii...

— Ei, nu serios? Nu Wesley! am protestat eu.

— Ba da, şi Wesley, la fel ca toţi ceilalţi. Sunteţi toţi la fel. A petrecut jumătate din noapte consolând-o, lăsând-o să-i plângă pe umăr, încălzind lapte şi prăjind pâine la 4 dimineaţa. În zece ani de căsnicie n-a făcut niciodată atâtea pentru mine. Atunci, când s-a trezit, la prânz, am invitat-o să mănânce cu mine şi apoi i-am dat de înţeles cu tact că ar fi mai bine să se cazeze la hotel.

— Are bani?

— Da, patronul ei i-a trimis un avans prin poştă şi comisariatul îi decontează o parte din cheltuieli. Oh! Staţi liniştit, are tot ce-i trebuie! Este la *Valencia*, pe şoseaua principală.

Hotelul *Valencia* era o clădire veche, cu trei etaje şi pereţii înnegriţi de vreme. Când am intrat, un bătrânel m-a întrebat:

— Ce doriţi, domnule?

— Doamna Simpson este în cameră?

— Da, domnule. Este aici.

— Spuneţi-i că vrea cineva să-i vorbească.

— Nu are telefon în cameră.

— Bine, în cazul ăsta o să urc eu la ea. Ce număr?

— Camera 38... Dar direcţiunea nu vrea să las vizitatorii să intre în camerele clienţilor.

— Nu sunt un vizitator. Sunt detectiv.

— Aha, în acest caz e altceva.

Mă urmări cu privirea în timp ce eu urcam pe scări. Am bătut la uşa cu numărul 38.

— Cine e? întrebă Vicky cu o voce mohorâtă.

— Lew Archer. Mă mai ţineţi minte?

Am auzit scârţâitul zgomotos al unei mobile împinse pe duşumea, apoi uşa se deschise şi Vicky îşi făcu apariţia, trasă la faţă.

— Ce mai vreţi? făcu ea.

— Să vorbim.

— Nu mai pot, nu mai pot să vorbesc!

— Lasă-mă să intru, Vicky. Am nevoie de ajutorul tău.

Ridicând din umeri, se dădu la o parte din uşă şi se întinse pe pat, într-o atitudine care mi s-a părut intenţionat dizgraţioasă. Pe pat era deschisă o Biblie, iar când m-am aşezat pe scaun, lângă ea, am văzut că citea Cartea lui Iov.

— Nu ştiam că îţi place Biblia, am zis eu.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştiţi despre mine.

— Aşa este. De ce nu mi-ai spus că Ralph era prieten cu Campion?

— Ce întrebare! Nu voiam să ştiţi.

— De ce?

— Asta nu vă priveşte absolut deloc.

— Greşit, Vicky. Tu şi cu mine avem un interes comun: să facem lumină în afacerea aceasta.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Ralph e mort şi nu se mai poate face nimic.

— Este amestecat în moartea lui Dolly şi din cauza asta ai încercat să-l acoperi.

— N-am făcut deloc aşa ceva!

— Ba da, Vicky. Sunt sigur că l-ai recunoscut pe Campion din descrierea pe care ţi-am făcut-o. Trebuie, de asemenea, să fi fost la curent cu moartea lui Dolly şi ştiai că Ralph era foarte ataşat de ea.

— Nu era… aşa cum credeţi.

— De ce natură era intimitatea lor?

— El îi era… consilier financiar, răspunse ea cu o ezitare.

— Fii serioasă! Nu-i trebuiau asemenea sfaturi, din moment ce n-avea niciun sfanţ.

— Greşit! În momentul în care a murit, avea cel puţin o mie de dolari bani gheaţă. Ralph mi-a spus. Nu ştia ce să facă cu ei.

— Cred că te înşeli, Vicky, am zis eu. Familia Campion n-avea bani deloc, erau atât de lefteri încât Ralph a fost cel care l-a plătit pe doctor atunci când s-a născut copilul.

— Nu l-a obligat nimeni să facă asta, dar tocmai câştigase o grămadă de bani la curse. Şi ori de câte ori Ralph câştiga ceva bani, ţinea morţiş să facă pe Moş Crăciun. Vă daţi seama că am făcut ca trenul, dar să ştiţi că Dolly ne-a dat banii înapoi.

— Aha! Când?

— Chiar înainte de crimă, şi tocmai datorită acestei sume mari pe care o avea. Asta i-a permis lui Ralph să-şi plătească drumul până la Tahoe.

Era o veste stranie, suficient de stranie pentru a fi adevărată.

— Banii ăştia pe care-i avea Dolly, Ralph i-a văzut cu ochii lui?

— Da. Nu i-a numărat, dar i-a văzut. Ea voia ca Ralph să-i păstreze pentru ea, ca să plătească un acont pentru o casă. Dar el a refuzat şi a sfătuit-o să-i depună la bancă. Ea nu voia, de frică să nu-i găsească Bruce şi să-i facă praf, aşa cum a făcut şi cu banii pe care i-a avut când s-au căsătorit.

— Nu ştiam că avea bani atunci.

— Atunci de ce credeţi că s-a căsătorit cu ea? Din ce zice Ralph, avea tot o mie de dolari şi în momentul acela, iar Bruce i-a cheltuit imediat. Deci lui Dolly îi era frică să nu facă la fel şi cu suma asta.

— În fine, dar de unde veneau toţi banii ăştia?

— De la un bărbat, mi-a zis Ralph, dar nu ştia cine e.

— Bărbatul acesta era tatăl copilului?

— Am crezut dintotdeauna, spuse ea lăsând ochii în jos, că Bruce era tatăl…

— Bruce a negat.

— Nu l-am auzit niciodată zicând asta.

— Ba eu l-am auzit, Vicky. Aşadar, dacă Bruce nu este tatăl, crezi că ar putea fi Ralph?

— Nu. N-a existat niciodată nimic între el şi Dolly; de altfel, îl respecta prea mult pe Bruce.

— Am înţeles, dar copilul a fost conceput cu mult înainte ca ea să se mărite cu Campion; şi, pe de altă parte, singură ai recunoscut că ea avea încredere în el într-atât încât era dispusă să-i dea bani în păstrare.

— Da, şi acum, adăugă ea cu o voce foarte joasă, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu asculte cineva la uşă, mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să facă aşa cum îl rugase ea. Sunt, într-adevăr, convinsă că a fost ucisă pentru banii aceia.

— Bruce?

— El sau altul.

— Ralph a spus asta la poliţie?

— Nu. Iar eu, nici atât. Nu vreau să am şi mai multe belele.

M-am ridicat şi m-am apropiat de ea, dominând-o cu înălţimea mea. Soarele care cobora la orizont lumina camera în raze distincte, care cădeau chiar pe gâtul şi pe umerii lui Vicky. Ea se ţinea foarte dreaptă, cu picioarele strânse sub ea.

— Îţi era teamă că Ralph a omorât-o? am întrebat eu.

Lăsă ochii în jos şi răspunse fără să se uite la mine:

— Comisarul Mungan l-a chemat pe Ralph la el în birou şi i-a pus o grămadă de întrebări. Ralph a plecat imediat după aceea în Nevada şi, fireşte, mi-a fost frică.

— Unde era Ralph în noaptea în care a murit Dolly?

— Nu ştiu. S-a întors târziu şi nu m-am trezit când a venit.

— Mai crezi şi acum că Ralph a ucis-o?

— N-am spus că asta cred. Mi-era frică.

— L-ai întrebat dacă era vinovat?

— Nu, bineînţeles! Dar n-a mai fost în stare să vorbească despre altceva după crimă. Era atât de tulburat că nici nu putea să ţină o ceaşcă de cafea în mână fără să o verse. Asta a fost în seara de după moartea lui Dolly. Bruce Campion era la închisoare şi Ralph repeta fără încetare că Bruce era nevinovat, că ştia sigur.

— L-a mai văzut pe Bruce înainte de a pleca la Tahoe?

— Da. Bruce a venit la noi acasă în dimineaţa când i-au dat drumul. Dacă eu aş fi fost acasă, nu i-aş fi deschis.

— Ce s-a petrecut între ei doi în dimineaţa aceea?

— Nu am idee, eram la lucru. Pe la prânz, Ralph m-a sunat că pleacă la Tahoe. Poate că şi Bruce a plecat împreună cu el. Cert este că în ziua aceea Bruce a dispărut şi nu l-am mai văzut de-atunci. Peste două zile,

toate ziarele anunţau fuga lui şi marele juriu îl condamna pentru omor.

— Nu, era inculpat pentru omor! Există o diferenţă imensă între a inculpa şi a condamna, Vicky!

— Aşa mi-a zis şi Ralph, când s-a întors de la lacul Tahoe. Credeam că, după călătoria aceea, nu se va mai gândi atât la toată tărăşenia, dar din contră, aceasta a devenit o adevărată obsesie pentru el.

— Chiar erau atât de apropiaţi ei doi?

— Erau ca fraţii şi asta de când fuseseră în Coreea împreună. După părerea mea, Ralph era cel care se implica mai mult, dintre ei doi. I se părea minunat să aibă un prieten ca Bruce şi i-ar fi dat şi cămaşa de pe el, ceea ce a şi făcut de mai multe ori.

— Ar fi mers până la a-i da certificatul lui de naştere ca să poată ieşi din ţară?

— Cum, a făcut asta? făcu ea, uimită.

— Aşa susţine Bruce. Ori spune adevărul, ori Bruce i l-a furat.

— După ce l-a omorât?

— Mă îndoiesc că Bruce Campion a comis vreuna din crimele acestea, am declarat eu. Nu avea niciun motiv să-l omoare pe Ralph. Cât despre Dolly, banii pe care îi avea pun afacerea într-o nouă lumină: ar fi putut fi ucisă de oricine ştia că poseda suma aceasta considerabilă.

— Dar pe Ralph de ce să-l suprime?

— Dintr-un motiv foarte evident: poate că ştia cine a omorât-o pe Dolly.

— Bine, dar atunci de ce n-a zis?

— Poate că nu era sigur. Eu, personal, cred că Ralph făcea cercetări despre moartea lui Dolly nu numai la lac, ci şi aici, la Citrus Junction. Când s-a întors de la Tahoe ţi-a pomenit ceva de familia Blackwell?

— Blackwell? repetă ea cu un aer uşor tâmp.

— Da, colonelul Mark Blackwell şi soţia lui. Ei m-au angajat să cercetez toată afacerea asta, pentru că fiica

lor, Harriet Blackwell, este topită după Campion. Iar familia Blackwell posedă o vilă pe lacul Tahoe, unde se aflau Harriet împreună cu Campion, alaltăieri seară. Şi pe urmă ea a dispărut şi am descoperit în lac pălăria ei, pătată de sânge. Campion declară că nu poate furniza nicio explicaţie pe acest subiect.

— Nu ştiu nimic despre toate astea, bolborosi Vicky, buimăcită.

— Tocmai de aceea îţi povestesc, am zis eu. Punctul cel mai important pentru tine, Vicky, este următorul: în luna mai, Ralph a petrecut opt zile în vila familiei Blackwell, ca valet de cameră; a fost dat afară, sub pretextul că ar fi furat ceva.

— Ralph avea multe defecte, protestă ea, dar nu ştiu să fi furat vreodată cel mai mic lucru!

— Îl iubeai? am întrebat-o eu cu blândeţe.

Ar fi vrut, parcă, să nege această iubire şi durerea pe care o simţea, plângându-l.

— Ah! Nu puteam să mă abţin, răspunse ea, şi credeţi-mă, am încercat... Era atât de nebun, şopti ea cu un soi de tandreţe.

— Încă o întrebare, te rog. La întoarcerea din Tahoe, Ralph avea cu el un balot de haine, nu-i aşa?

— Nu, doar un mantou, un mantou maro, foarte frumos. Dar ştiu că nu l-a furat, sunt sigură.

— Pe mine nu mă interesează dacă l-a furat sau nu. Important este să ştiu de unde provenea acest mantou.

— Mi-a zis că i l-a dat cineva, dar am rămas destul de surprinsă, pentru că era dintr-un tweed superb, cu siguranţă din import, şi cred că se numeşte Harris. A costat peste o sută de dolari, sunt sigură, şi avea un nasture lipsă.

— Îţi mai aminteşti cum erau nasturii?

— Din piele maro. I-am propus să căutăm prin magazine ca să-l înlocuim, dar mi-a zis că n-avea rost, pentru că n-o să-l poarte... Şi într-adevăr, făcu ea cu lacrimi în ochi, nu l-a purtat niciodată.

— Şi când a plecat, l-a luat cu el?

— Da. Îmi aduc aminte că îl ţinea pe braţ când s-a suit în autobuz. Chiar m-am întrebat de ce se complica aşa, pentru că afară era cald şi frumos.

— Mai ţii minte ce nasture lipsea?

— Primul, cel de sus, făcu ea ducând degetul mare la baza gâtului.

Exact în momentul acela mi-am adus aminte: văzusem deja un mantou care corespundea descrierii lui Vicky şi căruia îi lipsea nasturele de sus, un nasture din piele naturală. Cea care îl purta era nimeni alta decât tânăra înotătoare care tremura de frig după ce o izbise un val puternic; era o membră a bandei care circula în dricul vărgat.

După câteva cuvinte de mulţumire şi de încurajare, am părăsit-o pe nefericita Vicky şi m-am hotărât să pornesc imediat în căutarea tinerilor amatori de înot şi de surf. N-am găsit vehiculul lor bizar pe plaja de la Malibu, iar ceilalţi adolescenţi pe care i-am interogat în zonă n-au putut sau n-au vrut să-mi dea nicio informaţie privind identitatea membrilor „bandei cu dric”. Dar am avut mai mult noroc la poliţia rutieră din Malibu: proprietarului dricului i se întocmise proces-verbal în noaptea aceea, pentru că nu-i funcţiona un far. Îl chema Ray Buzzell şi locuia într-o vilă de pe faleză, puţin în afara orăşelului. M-am dus îndată la el acasă.

Numele doamnei Sloan Buzzell era înscris pe o cutie de scrisori rustică, agăţată de stâlpul porţii de la intrarea în proprietate. O alee asfaltată şi sinuoasă ducea la uşa unei case ciudate, în întregime din lemn şi sticlă, cu o terasă pe acoperiş şi o consolă în faţa falezei abrupte. Garajul adăpostea o maşină foarte mică, dar dricul vărgat nu era acolo.

Înainte chiar de a ajunge la uşă, aceasta se deschise şi o femeie cu părul roşu strident apăru în prag. Figura ei dură, dar destul de frumoasă, era foarte machiată. Purta pantaloni negri, mulaţi pe pulpe şi pe

coapse; cât despre bluză, era atât de decoltată încât puteam admira fără greutate un bust bine făcut şi foarte bronzat. Ţinea în mână un pahar pe jumătate plin cu ceva care arăta ca un cocteil, iar când a început să vorbească, mi-am dat seama că golise deja prea multe pahare.

— Hello! Hello! făcu ea. V-am mai văzut undeva?

— Sunt doar un tip ca atâţia alţii. Ce mai faceţi, doamnă?

— Bine, foarte bine, mulţumesc, făcu ea întinzându-se ca o pisică şi bombându-şi torsul în mod îngrijorător. Păreţi obosit. Intraţi, vă rog, să vă dau un pahar. Beţi, sper?

— Mult, dar nu pentru moment, îmi cer scuze. Mulţumesc, oricum. Îl caut pe Ray.

— Aha! exclamă ea, brusc precaută. O grămadă de lume îşi pierde timpul căutându-l pe Ray. A făcut vreo prostie?

— Sper că nu. Unde îl pot găsi?

Făcu un gest larg spre ţărm, care se întindea de la picioarele noastre cât vedeai cu ochii.

— Din păcate, nu ştiu niciodată ce face fiul meu! Nu l-am mai văzut de azi-dimineaţă. E cu gaşca lui undeva pe coastă. N-au decât o singură preocupare: surful. Se întâmplă uneori să treacă mai multe zile la rând fără să-l văd.

Se consolă dând peste cap paharul, apoi reluă:

— Serios, chiar nu vreţi să intraţi să beţi un martini cu mine? Tocmai mi-am făcut un shaker plin, iar dacă îl beau singură pe tot, mă fac pulbere.

— În cazul acesta, aruncaţi-l!

— Sunteţi nebun, pe cuvânt! strigă ea, privindu-mă cu stupoare. Sau sunteţi din întâmplare vreun evanghelist ambulant?

— Nu, sunt un detectiv ambulant, i-am întors-o eu, şi anchetez o crimă în legătură cu care fiul dumneavoastră mă poate ajuta.

Se apropie de mine şi şopti printre dinţi:

— Ray e amestecat într-o crimă?

— Mă îndoiesc puternic, dar este posibil să fie în măsură să-mi furnizeze o informaţie utilă. Îl aşteptaţi la cină?

— Nu vă pot zice nimic precis. Se mai întâmplă să petreacă noaptea afară, cu banda lui. Au pături în dric. Dar ce vreţi să spuneţi, când vorbiţi de o informaţie pe care v-ar putea-o furniza el? Cine a fost omorât?

— Un anume Quincy Ralph Simpson.

— N-am auzit în viaţa mea de numele ăsta şi nici Ray, sunt sigură.

— Ultima dată când doamna Simpson şi-a văzut soţul în viaţă, acesta purta pe braţ un mantou minunat, din tweed maro, cu nasturi din piele maro naturală, dintre care lipsea primul de sus. Asta se întâmpla acum două luni. Iar eu am văzut-o zilele trecute pe una dintre tovarăşele lui Ray îmbrăcată cu acest mantou sau cu unul absolut identic. O blondă înaltă, cu sâni superbi.

— Mona. Este prietena lui Ray, Mona Sutherland. Iar mantoul este al lui Ray. Îl cunosc bine. I l-a dat tatăl lui, ultima dată când s-au văzut. Aşa că faceţi o greşeală, nu e ăsta mantoul pe care îl căutaţi.

— Haideţi, doamnă, spuneţi-mi adevărul, de unde are Ray mantoul acela?

Manifestările dragostei materne sunt imprevizibile: îmi aruncă în faţă paharul gol. Din fericire, nu mă nimeri, iar paharul se sparse pe dalele terasei. Apoi se răsuci pe călcâie, intră în casă şi trânti uşa. M-am dus înapoi la maşina mea şi m-am aşezat la volan. Tocmai voiam să demarez, când doamna Buzzell îşi făcu din nou apariţia în prag, de data aceasta cu un pahar plin în mână. Urlă furioasă în urma mea:

— Tocmai l-am sunat pe fostul meu soţ! O să vă confirme ceea ce v-am spus despre mantoul acela!

— N-are decât să se… spânzure! am replicat eu.

Făcu câţiva paşi nesiguri spre mine şi îşi privi paharul, ca şi cum ar fi fost tentată să mi-l arunce în cap, dar era plin, aşa că se mulţumi să zbiere:

— Cu ce drept mai sunteţi aici, pe proprietatea mea? Plecaţi de-aici! Afară!

Am manevrat maşina încet, fără nicio grabă şi am ieşit de acolo. Dar, după ce am ajuns la poartă, am oprit la marginea drumului, pentru că am observat în oglinda retrovizoare că irascibila mamă nu se dusese în casă. Am aşteptat, la noroc, în timp ce seara se lăsa rapid şi cerul se umplea de stele. Răbdarea mea a fost răsplătită, pentru că, în cele din urmă, roşcata se apropie în zigzag pe alee. Se sprijini de stâlpul cutiei de scrisori şi îmi spuse:

— Gata, sunt mangă!

Am coborât din maşină şi m-am dus la ea, replicând:

— Doar v-am zis să-l aruncaţi.

— Un asemenea gin nu se aruncă, mai ales că… de ani de zile e prietenul meu cel mai bun, tovarăşul meu fidel… Şi acum mi-e groază!

Întinse braţele şi se agăţă de mine, ca şi cum ar fi fost oarbă.

— Nu am avut absolut deloc intenţia să vă sperii, i-am zis, şi nu cred că fiul dumneavoastră este amestecat în această crimă. Dar trebuie să aflu cum a ajuns mantoul acela în mâinile lui. Tatăl lui n-are nimic de-a face cu asta, nu-i aşa?

— Nu. Ray mi-a spus că l-a găsit pe plajă, acum vreo două luni. L-a adus aici şi l-a curăţat temeinic, pentru că era plin de nisip. Din cauza asta mi-a fost atât de frică şi v-am minţit: acum două luni…

Se rezemă cu toată greutatea de mine, cu o mână pe umărul meu şi cu cealaltă încleştată de braţ. Am lăsat-o în pace.

— Ray nu este capabil să omoare pe cineva, reluă ea. E destul de încăpăţânat şi de nesupus, dar nu e un băiat rău. Vă asigur. Şi apoi, e atât de tânăr!

Pledând cauza fiului ei, părea mai trează. Am profitat de moment ca să încerc să o fac să priceapă:

— Nu este bănuit absolut deloc, doamnă, dar mărturia lui este importantă, din cauza acestui mantou, întrucât, se pare, este vorba de o dovadă incriminatoare. Cum l-a găsit? Poate fi important pentru anchetă. Aşadar, trebuie neapărat să vorbesc cu el. Chiar n-aveţi idee unde l-aş putea găsi?

— Ba da. Azi-dimineaţă mi-a zis că petrece noaptea la Zuma şi a luat cu el câte ceva din care să gătească.

Se încleştase pe mine, lipită de mine şi am ţinut-o în braţe puţin, altfel s-ar fi prăbuşit. Pe lângă noi trecu o maşină, iar lumina orbitoare a farurilor o obligă să se controleze puţin. Am consolat-o cât m-am priceput, am condus-o până la uşă şi am sfătuit-o să se bage direct în pat. După aceea, am dispărut rapid.

Puţin mai târziu, informaţia ei s-a dovedit a fi preţioasă, pentru că am găsit, într-adevăr, incredibilul dric parcat printre alte vehicule pe faleza care domina frumoasa plajă de la Zuma. De sus, de pe faleză, am zărit numeroase focuri de bivuac pe malul mării. Mareea era înaltă şi valuri impresionante înalte ca nişte ziduri din marmură neagră, se iveau din umbra mai puţin opacă a oceanului, pentru a se prăbuşi într-o explozie de spumă fosforescentă.

Am coborât pe plajă şi n-am avut mult de căutat pentru a recunoaşte mica gaşcă de prieteni ai lui Ray. Erau şase, ghemuiţi în jurul unui foc de tabără, cinci dintre ei erau înveliţi în pături, iar al şaselea purta vestitul mantou maro, care făcea obiectul anchetei mele. Se prefăcură că nu observă venirea mea, gândindu-se că aşa nesuferitul ăsta de reprezentant al lumii adulţilor îşi va vedea de drum, ca şi ceilalţi.

— Îl caut pe Ray Buzzell.

Unul dintre băieţi duse mâna la ureche.

— Cum aţi spus? făcu el.

Avea în jur de optsprezece ani, era mare pentru vârsta lui, dar nu manifesta nici în trăsături, nici în privire o maturitate corespunzătoare dezvoltării sale corporale.

— Ray Buzzell, am repetat.

— N-am auzit niciodată numele ăsta! exclamă el. Voi?

— Eu, răspunse frumoasa blondă în mantou, am auzit de un Heliogabale Rexford Buzzell, care avea o barbă până în pământ şi a murit acum câţiva ani, de ciumă.

Izbucniră toţi în râs, mai puţin fata. L-am întrebat pe băiat:

— Dumneavoastră sunteţi Ray Buzzell?

— Depinde cine întreabă.

Se ridică brusc cu o supleţe de felină şi ceilalţi trei băieţi îl imitară. Îşi aruncară toţi păturile de pe ei şi apărură în faţa mea, bronzaţi şi atletici, pentru că nu erau îmbrăcaţi decât în slip.

— Sunteţi poliţai, nu-i aşa? făcu Ray.

— Te-a cam ars soarele, băieţaş. Am câteva întrebări pentru dumneata, în legătură cu mantoul pe care îl poartă domnişoara Sutherland.

— Cine v-a dat informaţiile acestea şi de unde ştiţi cum ne cheamă?

Făcu un pas spre mine, fără niciun zgomot, iar tovarăşii lui îl imitară. Îşi încrucişară cu toţii braţele pe pieptul gol, scoţându-şi în evidenţă bicepşii. Cu un pic de judo, i-aş fi scos uşor din scenă, pe toţi patru, dar nu voiam să le fac rău. Eram un emisar din tabăra adulţilor. Le-am arătat aşadar insigna specială pe care mi-a eliberat-o poliţia mai demult, în semn de mulţumire pentru colaborarea noastră la o afacere veche, care ne dăduse multă bătaie de cap.

— Am avut ocazia, am răspuns eu, să interoghez numeroase persoane, în special pe mama dumitale. Ea mi-a zis că aţi găsit mantoul acesta pe plajă.

— Să nu credeţi nimic din ce v-a spus. De altfel, să nu credeţi niciodată nicio mamă! adăugă el, uitându-se cu coada ochiului la fete.

— În acest caz, de unde îl aveţi?

— L-am ţesut în apă, din alge. Sunt foarte îndemânatic, să ştiţi.

Am replicat cu gravitate:

— Nu trata întrebările mele cu atâta uşurinţă, Buzzell! Este vorba de o afacere gravă. Aţi mers vreodată la Citrus Junction?

— Da, am trecut pe-acolo.

— V-aţi oprit în oraş suficient de mult timp pentru a asasina şi îngropa un tip?

— Ce? Să omor şi să îngrop un tip? repetă el, îngrozit.

— Da. Numele lui era Quincy Ralph Simpson. Săptămâna trecută, la Citrus Junction, a fost descoperit trupul lui, îngropat în curtea unei case. Avea în inimă urma unei lovituri de pumnal. Îl cunoşteaţi?

— N-am auzit în viaţa mea numele ăsta, pe cuvânt! În plus, avem mantoul acesta de peste două luni.

Vocea lui, foarte schimbată, devenise copilăroasă.

— Nu-i aşa, Mona? o întrebă el pe prietena lui.

Aceasta aprobă din cap cu ochii lărgiţi de spaimă şi începu să descheie febril nasturii mantoului. Am întins mâna să mi-l dea. Ray Buzzell o ajută să şi-l scoată şi mi-l întinse cu un aer mult mai nesigur decât la început. Mantoul era greu şi mirosea puternic a apă de mare, care probabil pătrunsese adânc în ţesătură şi în căptuşeală. Pliindu-l pe braţ, am întrebat:

— Unde l-ai găsit, Ray?

— Pe plajă, aşa cum v-a zis mama… bătrâna. De fapt, era un fel de epavă pe care am recuperat-o noi. Era îmbibat de apă de mare şi avea buzunarele pline cu

pietre. Cineva l-a aruncat în ocean ca să scape de el. Doar că pe urmă a venit o maree foarte puternică cu multă hulă şi valurile l-au aruncat pe ţărm.

— Mai ţineţi minte, am întrebat eu, pe ce plajă l-aţi găsit?

— Nu, pe cuvânt, zise Ray. Noi circulăm foarte mult, ştiţi…

— Ba eu îmi amintesc, declară hotărâtă Mona. Era în ziua cu mareea de 116 şi mi-era frică să mă arunc în valuri, aşa că toţi m-aţi făcut laşă şi plângăcioasă. Hai, că ţineţi minte, era o plajă privată mică, dincolo de Malibu, aproape de hanul unde se servesc creveţi, la şosea.

— Ah, da, într-adevăr! exclamă Ray. L-am încercat alaltăieri. Urâtă cârciumă, hanul ăla!

— Chiar acolo v-am văzut, am zis eu. Şi acum, hai să încercăm să aflăm data exactă a descoperirii voastre, vreţi?

— Nu văd cum am face asta, replică băiatul. A trecut mult timp, cel puţin două luni.

Frumoasa blondă se ridică şi, apropiindu-se de el, propuse:

— Şi dacă ne uităm în tabelul mareelor, Raybuzz?

— De ce?

— Pentru că a fost o maree de 116 şi ştii că anul ăsta au fost rare mareele înalte. Ai tabelul în maşină.

Ne-am întors toţi trei la dric. Ray a găsit în torpedo cărţulia cu pricina şi Mona o răsfoi la lumina becului slab de la tabloul de bord. În cele din urmă, se ridică şi îmi spuse, cu o voce foarte sigură:

— A fost pe 19 mai. Nu putea fi decât atunci.

Le-am mulţumit călduros. Le-am mulţumit amândurora, la drept vorbind, dar ea era adevăratul creier al bandei. Întorcându-mă la Los Angeles, m-am întrebat ce căuta o tânără de calibrul ei pe plaja aceea, într-o asemenea companie. Şi apoi mi-am zis că, dacă aş ajunge vreodată să-i cunosc pe părinţii ei, aş înceta cu siguranţă să-mi pun astfel de întrebări…

Capitolul 14

De la Zuma m-am dus direct la familia Blackwell, în Bel Air. Acolo am găsit casa cufundată complet în întuneric, iar când am apăsat pe buton, doar timbrul soneriei îndepărtate tulbură tăcerea. Am aşteptat mult timp şi am sunat de mai multe ori, înainte de a auzi nişte paşi uşori. Lampa de pe verandă se aprinse deasupra capului meu, uşa se deschise şi camerista micuţă mă privi cu ochii cârpiţi de somn.

— Familia Blackwell este acasă?

— Doamna este, dar domnul nu.

— Atunci spuneţi-i că domnul Archer doreşte să-i vorbească.

— Nu se poate. Doamna a luat un somnifer şi ne-a interzis să o deranjăm. S-a culcat imediat după masă. Are o migrenă puternică.

— Câte pastile a luat?

— Două roşii, puternice. De ce?

— Nu, aşa… Iar domnul şi seniorul unde e?

— A plecat azi-dimineaţă la prima oră la Tahoe. A primit un telefon de acolo, unde e căutată încă domnişoara Harriet. I-am pregătit micul-dejun şi a fugit. Era într-o stare jalnică ieri dimineaţă şi nici nu reuşea să înghită, atât era de tulburat, săracul! I-am zis că nu trebuie să se ducă acolo singur, dar mi-a poruncit să nu o trezesc pe doamna. Aşa că, ce puteam face, singură, singurică?

— De cât timp eşti în slujba familiei Blackwell, Letty? am întrebat-o eu.

— De două luni, dar parcă aş fi aici de mult mai mult timp, din cauză că s-au întâmplat atâtea…

— Domnul şi doamna Blackwell nu se mai înţeleg?

— N-ar trebui să-i vorbesc pe la spate… Of! Se înţeleg tot atât de bine ca majoritatea oamenilor,

presupun. Dar nu sunt căsătoriţi decât de opt sau nouă luni, iar tatăl meu spunea mereu că nu-ţi poţi face o părere decât pe termen lung. Iar colonelul cred că are cel puţin douăzeci de ani mai mult decât ea.

— Şi acesta e un motiv pentru care nu se înţeleg?

— Nu, nu asta am vrut să zic. Dar mă întreb de multe ori de ce s-a măritat ea cu el. Pentru că, deşi are şi ea defectele ei, nu i se poate reproşa că ar fi interesată de bani.

— Te-au luat cu ei la Tahoe, în mai?

— Nu, pentru că asta a fost înainte să mă angajeze. Norocul meu! Aveau de gând să se întoarcă acolo în septembrie, dar acum probabil că nici nu se mai pune problema.

— Îţi plăcea de Harriet?

— Nu, n-aş putea spune asta. O vedeam foarte puţin, dar o compătimeam şi asta înainte de toată povestea. Era mereu tristă, în ciuda banilor pe care îi avea. E într-adevăr păcat dacă a murit fără să fi cunoscut cea mai mică fericire în viaţă. Oh! Ea nu lăsa să se vadă nimic, făcea pe grozava, dar dacă aţi fi văzut ce crize de plâns avea când era singură în cameră!

— Bine, dar de ce plângea aşa?

— Pentru că, vezi Doamne, nimeni nu o iubea şi arăta îngrozitor. Eu îi spuneam că nu e adevărat, că are un corp foarte frumos şi o grămadă de alte calităţi, dar ea nu voia să recunoască. Asta era în iunie, înainte să plece în Mexic şi e uşor de înţeles de ce a fost înnebunită după artistul ăla, tipul care-şi schimbă mereu numele şi a omorât-o…

Începu să tuşească, privi stelele şi declară:

— N-aş vrea să răcesc. Mă duc să mă culc, pentru că aici nu se ştie niciodată la ce oră trebuie să ies din pat. Noapte bună!

Am lăsat-o să se întoarcă în casa adormită şi m-am dus în oraş, de data aceasta pentru a face o vizită la biroul meu. Conduceam maşinal pe străzile destul de

aglomerate, pentru că îmi frământam continuu creierul, recapitulam toate datele problemei pe care o mai aveam de rezolvat, faptele, jumătăţile de fapte şi jumătăţile de jumătăţi de fapte. De când ştiam unde fusese descoperit mantoul – pe plaja pe care se înălţa vila familiei Blackwell – aveam o certitudine extrem de importantă: asasinarea lui Harriet Blackwell, a lui Dolly Campion şi a lui Ralph Simpson nu erau decât una şi aceeaşi afacere criminală. Aceste trei persoane fuseseră ucise probabil de aceeaşi mână, iar mantoul maro trebuia să folosească la identificarea ei.

Am întins mantoul la lumină, pe biroul meu, pentru a-l examina amănunţit. Fără nicio umbră de îndoială, nasturele era identic cu cel păstrat de Mungan, iar laboratorul putea dovedi fără nicio problemă că aţa rămasă pe nasture era aceeaşi cu aţa cu care erau cusuţi nasturii ceilalţi pe mantou. Cât despre haina în sine, am găsit într-un buzunar interior eticheta furnizorului, cusută pe căptuşeală; deasupra mărcii Harris a celebrului Tweed figura inscripţia: Cruttworth, Ltd, Toronto.

Primul meu gând a fost să sun la acest magazin, dar ora târzie mă împiedică. Speram să găsesc o etichetă lăsată de vreo vopsitorie, dar, fără îndoială, mantoul era prea nou pentru a avea nevoie de curăţare. L-am probat: era prea mic pentru mine şi mă strângea la subsuoară. M-am întrebat dacă i-ar fi venit lui Campion. Gândul acesta mi se păru la fel de penibil ca greutatea acestui pardesiu incomod, pe care m-am grăbit să-l dau jos. Transpirasem şi aveam senzaţia, îmbrăcând această haină, că îmi asumasem o parte din culpabilitate.

Aveam un prieten, pe nume Sam Garlick, inspector la poliţia din Los Angeles, care se specializase în identificarea hainelor: tatăl şi bunicul lui fuseseră croitori. L-am sunat. Mama sa mi-a spus că îşi dusese soţia la music-hall. Dar îl voi găsi la biroul lui, mâine.

Profitând de faptul că aveam telefonul în mână, mi-am verificat robotul şi am aflat că mă sunaseră diverse

persoane de-a lungul zilei: mai întâi Arnie Walters şi Isobel Blackwell, apoi, nu foarte demult, sergentul Wesley Leonard şi o anumită doamnă Hatchen, cazată la hotelul din Santa Monica. Aşadar, doamna Hatchen, mama Harrietei, venise: multe cărări se intersectau, în mod hotărât, iar eu mă aflam la răscruce...

Am sunat imediat la hotelul Santa Monica. Recepţionerul îmi răspunse, după ce mă lăsă să aştept pe fir mult timp, că doamna Hatchen, care a venit singură după-amiază, a plecat cu maşina şi nu s-a întors încă. Cu Leonard am avut mai mult noroc: a răspuns din prima.

— Archer la telefon. M-ai căutat?

— Mai degrabă invers, făcu el. Soţia mea mi-a zis că ai trecut pe la mine, azi după-amiază.

— Da. Aveam lucruri interesante să-ţi spun şi acum am şi mai multe. Este vorba despre mantoul pe care l-a luat Simpson cu el când şi-a părăsit domiciliul. Sper că ne va conduce la asasin.

— Da? Şi cum asta? întrebă el, sceptic.

— E destul de complicat să explic la telefon. Trebuie să ne întâlnim, domnule sergent.

— De acord, cu atât mai mult cu cât şi eu am ceva să-ţi spun, mult mai important decât mantoul acela, replică el, fără a-şi ascunde mândria.

— Atunci cum facem? Vii tu la mine sau vin eu la tine?

— Vino la mine acasă. Am eu motivele mele. Cât mai repede.

Sosind la el acasă, l-am găsit în pragul uşii şi mi se păru mai mare, mai tânăr, puţin congestionat. Am avut sentimentul că era mulţumit să împartă cu mine un secret prea greu ca să-l păstreze de unul singur şi am desluşit un pic de nelinişte în emoţia lui evidentă. Îmi strânse mâna mai lung decât de obicei. Soţia lui pregătise un platou cu sandvişuri cu ouă fierte tari,

precum şi limonadă foarte rece. Ne servi, apoi dispăru cu tact în bucătărie.

— Am găsit arma crimei, mă anunţă el. Nu am descoperit-o eu însumi, dar prin executarea unui ordin dat de mine a fost găsită. De la descoperirea cadavrului lui Simpson am ordonat ca locul crimei să fie cercetat în fiecare dimineaţă de către deţinuţi care execută muncă silnică. Azi-dimineaţă, unul dintre prizonieri a găsit cuţitul. O să mergem imediat să-l vedem la comisariat, unde l-am pus sub cheie în seiful meu.

— Ce te face să fi atât de sigur că e arma crimei?

— Am dus-o la laboratorul din Los Angeles, azi-dimineaţă. Examenul urmelor de sânge a fost concludent, la fel şi forma rănii…

— Orice cuţit cu lama subţire ar fi corespuns plăgii.

— Sigur că da, dar sunt absolut sigur că acesta e cel care a fost folosit la uciderea lui Simpson.

— Cum aşa? După amprente?

— Nu. Au fost şterse ori pentru că a stat în pământ, ori pentru că asasinul a curăţat cuţitul. Nu, am ceva mai bun sau, mai degrabă, mai rău decât amprentele… Cuţitul acesta are mâner din argint şi folosea pentru spart gheaţa. Făcea parte dintr-un mic set de bar, alcătuit din mai multe scule din argint, care a fost vândut chiar aici, în luna octombrie a anului trecut. Or, în orăşelul acesta nu există decât un singur magazin de lux care vinde asemenea articole şi m-am dus să-i arăt cuţitul vânzătorului, domnul Drake. L-a recunoscut imediat şi mi-a arătat unul identic, nou, dintr-un set pe care îl are în stoc. N-a vândut decât unul şi îşi aminteşte foarte bine cui. Este o persoană binecunoscută aici, prietenă de ani de zile cu soţia mea…

— Cum o cheamă?

— Nu încă! Nu sunt încă foarte sigur că am dreptul să dezvălui numele ei, care, de altfel, nu îţi va spune nimic. A trăit dintotdeauna aici, într-un mod ireproşabil. Din nefericire pentru ea sau pentru soţul ei nu numai

cuţitul este compromiţător. Locuiesc chiar în faţa terenului pe care am descoperit arma şi cadavrul.

— Cum, dar vorbeşti despre familia Stone!

— Îi cunoşti pe Jack şi pe Liz Stone?

— Am interogat-o pe femeie azi după-amiază. El nu era acasă.

— De ce ai interogat-o? Avea legătură cu moartea lui Simpson?

— Am vorbit şi despre asta, dar n-o consideram suspectă. Discuţia a fost mai degrabă despre fiica ei, Dolly, şi despre ce i s-a întâmplat.

Leonard luă un aer lugubru pentru a declara:

— A fost o lovitură foarte dură pentru familia Stone. După părerea mea, e posibil ca moartea fiicei lor să-i fi făcut să-şi piardă minţile, la propriu. Poate că Simpson a fost amestecat în afacere, ceea ce ar însemna că l-au ucis pentru a se răzbuna.

— Ar fi, într-adevăr, un mobil plauzibil, pentru că Simpson a avut relaţii foarte apropiate cu familia Campion. I-ai interogat pe domnul şi pe doamna Stone, domnule sergent?

— Nu încă. N-am avut decât în seara asta verdictul sigur al domnului Drake. După aceea am discutat mult cu şeriful. Mi-a zis să aştept până mâine, când se întoarce procurorul, care e la Sacramento de două zile. Înţelegi, făcu Leonard foarte neliniştit, şeriful nu vrea manevre greşite. Familia Stone nu e bogată, dar a avut dintotdeauna o reputaţie foarte bună, iar Liz are o mulţime de prieteni.

— Trebuie, totuşi, să o întrebăm ce e cu cuţitul.

— Asta e şi părerea mea, dar am mâinile legate până la întoarcerea procurorului.

— Eu nu le am legate, am zis.

Mă scrută îndelung, ezitând să-mi acorde încredere deplină, apoi se hotărî şi se ridică în picioare.

— Bine! făcu el. Hai să vedem obiectul.

Am luat maşina mea ca să ajungem la comisariat. Scoase cuţitul din seiful lui şi îl puse pe masă. De mâner era fixat un fir cu sigiliu, de care era agăţată o etichetă cu iniţialele sergentului. Vârful armei era tocit şi murdar, ca pentru a evoca moartea netrebnică pe care o provocase.

— Setul mai conţine un tirbuşon din argint în acelaşi stil, zise Leonard. Aşadar, dacă familia Stone se află în posesia tirbuşonului şi nu mai are cuţitul, avem dovada.

— Poate. Au tendinţa de a folosi instrumente pentru bar, din argint sau obişnuite?

— N-am auzit niciodată că ar avea obiceiul să bea, dar nu se ştie niciodată. Poate că unul dintre ei bea pe ascuns.

— Alcoolicii care beau pe ascuns nu se prea sinchisesc de asemenea accesorii de lux. Îmi dai voie să le arăt cuţitul şi să le cer explicaţii?

— Aşa trebuie, răspunse el ştergându-şi fruntea umedă. Dar nu spune că vii din partea mea şi nu formula nicio acuzaţie, altfel sunt în stare să fugă.

L-am lăsat pe sergent la el acasă şi m-am dus în capătul celălalt al oraşului, la familia Stone. Lumina era aprinsă la etaj. Bărbatul care mi-a deschis, în papuci şi pijama, era slab şi sub sprâncenele grizonate groase privirea lui exprima o mare nefericire.

— Domnul Stone, presupun? Am avut astăzi, mai devreme, o întrevedere cu soţia dumneavoastră.

— Aha, deci dumneavoastră sunteţi detectivul? făcu el sec.

— V-aş rămâne îndatorat dacă mi-aţi răspunde la câteva întrebări, la fel ca soţia dumneavoastră.

— Nu ştiu dacă ea mai poate; tocmai voia să se culce. În legătură cu Dolly?

— Da, ancheta mea are oarece legătură cu dispariţia ei.

— Nu pot să răspund eu pentru ea? Moartea lui Dolly este o lovitură atât de grea pentru ea încât prefer să evit o nouă discuţie pe acest subiect.

— Îmi pare extrem de rău, domnule, dar trebuie.

Lăsă capul în pământ şi urcă la etaj, cu paşi apăsaţi, ca să-şi caute soţia. După puţin timp, reveni împreună cu ea.

— Haideţi, intraţi, îmi spuse femeia. Jack, n-ar fi trebuit să-l laşi pe domnul să aştepte la uşă. Nu e politicos.

M-a invitat să intru în salon, dar nu mi-a oferit niciun loc şi am rămas o clipă toţi trei în picioare în mijlocul camerei, uitându-ne unii la alţii jenaţi. Apoi doamna Stone se frecă pe pielea grasă de pe gât şi întrebă:

— Ce vă aduce aici atât de târziu? Aţi descoperit ceva?

— Îmi continuu eforturile, doamnă, am răspuns eu, scoţând cuţitul din buzunar. Aţi mai văzut acest obiect?

— Staţi o clipă să mă uit.

Îl apucă de mâner, în timp ce soţul ei se aplecă şi el, ţinând-o de talie.

— Seamănă cu cel pe care i l-ai cumpărat doamnei Jaimet, zise el.

— Da, într-adevăr, dar de ce are firul ăsta cu etichetă?

— Pentru a identifica obiectul, pur şi simplu, am răspuns. De unde aţi cumpărat cuţitul acesta, doamnă?

— De la Drake. Face parte dintr-un set pentru bar pe care i l-am oferit doamnei Jaimet, când s-a căsătorit. Jack considera că este prea scump, dar mi-am dorit ca măcar odată să-i fac un cadou frumos. Fusese întotdeauna bună cu noi şi cu Dolly. Doisprezece dolari nu era chiar atât de scump, dat fiind tot ce a făcut ea pentru noi, spuse femeia, uitându-se spre soţul ei.

— Nu e chiar aşa, micuţa mea, n-a costat doisprezece dolari, ci şaisprezece, adică ceea ce câştig

eu într-o zi. Dar asta nu e o critică. A fost într-adevăr o prietenă extraordinară pentru biata noastră Dolly.

— Ah! Poţi să mai zici o dată asta! A fost minunată, ca o a doua mamă, din moment ce Dolly îi spunea „Tuşa Izzie”… Nu vezi prea des doamne din mediul ei care să-i permită unei puştoaice să-i zică „Tuşa”.

Cei doi se agăţau de amintirile lor dragi într-un mod înduioşător. Dar cuţitul pe care îl ţinea în mână o readuse imediat pe doamna Stone cu picioarele pe pământ şi mă întrebă:

— Dar cum a ajuns obiectul acesta la dumneavoastră? Îi trimisesem setul doamnei Jaimet, iar ea nici măcar nu mai locuieşte aici.

— Ah! Deci locuia în oraş?

— Desigur, chiar aici, răspunse Stone, chiar vizavi de noi. Am fost vecini timp de douăzeci de ani. I-a vândut casa lui Rowland după moartea soţului ei, ca să se mute la Santa Barbara. Dar Liz a păstrat legătura cu ea şi chiar a fost invitată la căsătorie. Eu, însă, am convins-o să nu se ducă: nu s-ar fi simţit bine. Nu aparţine mediului acela.

— Hai, Jack, interveni doamna Stone, nu-l plictisi pe domnul Archer cu poveştile astea vechi! Nu mi-aţi răspuns la întrebare, făcu ea, întorcându-se spre mine şi agitând cuţitul.

Am întins mâna şi am recuperat obiectul, pe care l-am strecurat în buzunar.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu pot să vă spun.

— Bine, dar asta-i prea de tot! protestă ea. Eu mi-am pierdut toată ziua şi o parte din noapte ca să vă răspund la întrebări!

— Îmi cer scuze că nu pot proceda la fel. De altfel, nu trebuie decât să aveţi puţină răbdare, o să vă lămuriţi amândoi.

— Este vorba de cadavrul pe care l-au găsit peste drum?

— Mă voi limita să vă zic următoarele, doamnă: este posibil ca prin treaba asta să găsim explicaţia morţii fiicei dumneavoastră.

— Nu prea văd legătura.

— Nici eu, am declarat. Dacă aş fi văzut-o clar, nu m-aş fi aflat aici, punând întrebări în toiul nopţii. Să vedem, cât timp şi în ce măsură a avut doamna Jaimet relaţii cu fiica dumneavoastră, doamnă Stone?

Se aşeză pe divan şi chipul ei păru dintr-odată răvăşit de durere şi de trecerea anilor.

— O cunoştea pe Dolly de când s-a născut, până la trei ani şi jumătate, când s-a mutat la Santa Barbara. Dar nici acolo nu a uitat-o pe Dolly. A invitat-o de mai multe ori la ea, iar eu o îndemnam să accepte, pentru că doamna Jaimet putea să o ajute foarte mult, dar Dolly n-a vrut să se ducă niciodată.

— În ce fel o putea ajuta doamna aceasta?

— Pur şi simplu pentru că doamna Jaimet este foarte cultă. Soţul ei era director de colegiu. Îi dădea multe cărţi lui Dolly, o scotea la picnicuri şi cum eu lucram pe vremea aceea îmi făcea un mare serviciu. O iubea pe Dolly ca pe copilul ei. În consecinţă, dacă vă închipuiţi că are de-a face în vreun fel cu această crimă, sunteţi pe o pistă greşită.

— Da, cu siguranţă, confirmă soţul. A fost ca o mamă pentru micuţă, întrucât ea nu avea copii.

— Unde aş putea-o găsi pe această doamnă Jaimet? am întrebat eu.

— Locuieşte la Los Angeles, împreună cu soţul ei de-al doilea. Trebuie să am adresa ei pe undeva. A fost drăguţă şi mi-a trimis o felicitare de Crăciun. Cred că e sus, în biroul meu. Dar, dacă vă dau adresa ei, trebuie să-mi promiteţi că nu îi ziceţi că o aveţi de la mine.

— Chiar dacă v-aş promite, n-ar folosi la nimic, pentru că, în cele din urmă, totul va ieşi la iveală, puteţi să fiţi sigură.

— Aşa e... Jack, vrei să cauţi tu felicitarea aceea, te rog? E în sertar, împreună cu celelalte.

După ce bărbatul se îndepărtă, doamna Stone îmi spuse, cu un aer gânditor:

— Tocmai mi-am adus aminte că am citit în ziar că bărbatul al cărui cadavru a fost descoperit în faţa casei fusese înjunghiat cu un pumnal. Doar nu este acesta?

— Se pare că da, doamnă.

— Este imposibil! Cum poate fi o doamnă ca ea amestecată într-o asemenea crimă?

— Avem cazuri mai incredibile decât acesta.

— Dar vă asigur că este o doamnă din lumea bună! Isobel Jaimet are clasă şi ştiu că are numeroşi prieteni în înalta societate. De altfel, cu unul dintre aceştia s-a căsătorit a doua oară. Era văr din partea germană cu Jaimet şi obţinuse un grad înalt în armată. Trebuie să vă spun că pe vremuri familia Jaimet era foarte bogată şi poseda toată partea de vest a oraşului actual; după aceea au fost ruinaţi.

— Cum îl cheamă pe soţul actual al acestei doamne?

— Nu mai ţin minte, dar o să văd pe felicitare.

— Nu cumva Blackwell?

— Ba da! Deci îi cunoaşteţi?

Sosirea soţului ei mă scuti de răspuns. Acesta ţinea în mână o carte poştală pe care erau scrise următoarele cuvinte: „Crăciun fericit şi La Mulţi Ani din partea colonelului şi a doamnei Mark Blackwell!”

Capitolul 15

Sergentul Leonard mă aştepta în pragul uşii. Avea faţa crispată şi, când privirile noastre s-au întâlnit la lumină, am văzut cât era de îngrijorat de rezultatul vizitei mele.

— Ei, cum e, făcu el, au mărturisit?

— N-aveau nimic de mărturisit. Elizabeth Stone a cumpărat setul pentru a-i face un cadou unei prietene bune care se căsătorea.

— Asta mă cam surprinde. Familia Stone nu-şi permite să facă asemenea cadouri. Cine era prietena aceasta?

— Doamna Jaimet.

— Doamna Ronald Jaimet? Asta-i bună! E imposibil să fie amestecată în vreun fel în această afacere. Gândeşte-te şi tu! Ea şi soţul său erau doi dintre cetăţenii cei mai bine văzuţi în oraş. Domnul Jaimet făcea parte dintr-o familie de pionieri din epoca eroică şi colegiul n-a avut niciodată un director mai valoros.

— De ce a murit?

— De diabet şi într-un mod stupid. Şi-a rupt piciorul într-o excursie în Sierra şi a rămas fără insulină mult timp. Când au sosit ajutoarele şi i-au făcut în sfârşit o injecţie, era prea târziu. Moartea lui a fost o pierdere grea pentru acest oraş, aproape la fel de grea ca pierderea doamnei Jaimet, care s-a mutat de aici. Ea era preşedintele comitetului de întrajutorare socială şi făcea parte din numeroase organizaţii de binefacere.

Rămase o vreme pe gânduri, apoi întrebă:

— Ţi-au spus unde locuieşte acum?

Pentru a câştiga timp, mi-am aprins o ţigară şi m-am gândit la ce voi răspunde. Situaţia mea era foarte delicată întrucât eram prins între datoria mea faţă de lege reprezentată, în plus, de un poliţist care avea

încredere în mine şi datoria mea faţă de o clientă în care nu mai aveam niciun pic de încredere. Cum Leonard a repetat întrebarea i-am spus:

— Din câte zice ea, s-a recăsătorit anul trecut la Santa Barbara. Dar mai bine te las să o interoghezi tu în persoană.

— De acord, o să trec pe la ei mâine dimineaţă. Ia spune, adăugă el scărpinându-se în creştetul capului, tocmai mi-a trecut prin minte ceva care face afacerea şi mai deosebită: din fosta curte a familiei Jaimet am dezgropat cadavrul lui Simpson. Ce zici de asta?

— Zic că nu-mi place deloc asta, am răspuns eu perfect sincer. Dar mă gândeam, am adăugat repede, pentru a evita scurt alte întrebări, am în maşină mantoul lui Simpson. Vrei să-l examinezi?

Câteva minute mai târziu, Leonard stătea în genunchi pe parchetul din salon, unde întinsesem pardesiul maro.

— Poate că acest Cruttworth din Toronto ne-ar putea zice cui i l-a vândut, făcu Leonard, dar aş fi preferat să găsesc o etichetă de vopsitorie; am fi câştigat timp. E posibil ca vopsitoria să fi pus eticheta pe căptuşeala unei mâneci.

Întoarse pe dos imediat cele două mâneci şi scoase un mic ţipăt de satisfacţie. M-am aplecat la rândul meu şi am citit inscripţia BX1207, înscrisă cu cerneală permanentă.

— Ce nas am avut! exclamă el în culmea fericirii. Marca B X nu e de-aici. Dar unul dintre colegii mei din Los Angeles are o listă aproape completă cu mărcile vopsitoriilor şi curăţătoriilor. O să-l întrebăm mâine dimineaţă.

I-am lăsat mantoul şi m-am îndreptat imediat spre Bel Air: nu mai puteam aştepta până a doua zi anumite verificări şi explicaţii. Ajungând la proprietatea Blackwell, am văzut lumină la mai multe ferestre şi am găsit un taxi

staţionat în faţa intrării. Zgomotul paşilor mei pe ciment îl trezi pe şofer.

— Pe cine aşteptaţi aici? l-am întrebat eu.

— O clientă. Vă deranjează? În cazul acesta, pot să mut maşina.

— Nu mă deranjaţi absolut deloc.

— Nu-mi place să aştept noaptea, reluă el. A trecut mai mult de o oră de când e acolo, înăuntru. Deja e un abuz!

— Cine e?

— O blondă înaltă, cu mantou de leopard. Am adus-o din Santa Monica.

— Tânără?

— Nu tocmai. Sunteţi cam curios!

— Pun pariu pe doi dolari că nu s-a urcat în maşina dumneavoastră la Santa Monica.

— Ei, bine, aţi pierdut! Cine sunteţi, soţul?

— Nu, un prieten, am răspuns eu, dându-i cei doi dolari.

M-am urcat înapoi în maşină şi am aşteptat, la rândul meu, vreo douăzeci de minute. Apoi uşa casei se deschise în cele din urmă şi Pauline Hatchen ieşi mergând de-a-ndăratelea, spunându-i bună seara lui Isobel Blackwell. Aceasta stătea în lumină, chiar sub lampa din faţa uşii, astfel încât o puteam observa în tihnă. Purta o rochie neagră şi, în ciuda machiajului gros, părea palidă şi cu ochii încercănaţi. N-a sesizat prezenţa mea lângă taxiul de care m-am apropiat pentru a discuta cu Pauline Hatchen.

— Bună seara, doamnă, i-am zis când s-a apropiat la câţiva metri. Am primit mesajul dumneavoastră şi v-am căutat la hotel…

— Oh! Domnul Archer! Ce întâmplare! făcu ea fără entuziasm. Da, voiam să vă văd. Acesta e unul dintre principalele motive ale călătoriei mele. Seara trecută, la Ajijic, n-am înţeles prea bine care era situaţia. Am reacţii încete, nu-i aşa?

— Aţi venit cu avionul, desigur?

— Da, azi după-amiază. Unde putem merge ca să vorbim liniştiţi?

Luminile din locuinţa Blackwell se stingeau una după alta, aşa că am răspuns:

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş prefera să nu mă mişc de-aici, pentru că trebuie să vorbesc cu Isobel înainte să se culce. Prin urmare, propun să stăm la mine în maşină.

— Bine. Puteţi să mai aşteptaţi câteva minute? îl întrebă ea pe şoferul taxiului.

— Doamnă, pe cuvânt, vă priveşte: dumneavoastră plătiţi.

Am invitat-o să ia loc pe scaunul din faţă, iar eu m-am aşezat alături de ea, la volan. Mantoul ei, din blană de leopard veritabilă, părea destul de vechi.

— Vreţi să vorbim despre Harriet, presupun, am zis eu.

— Da, desigur. Aveţi ceva veşti?

— Nimic liniştitor, din păcate!

— Aşa mi-a zis şi Isobel, dar mă gândeam că poate îmi ascunde ceva. A avut întotdeauna pretenţia că ştie mai bine decât toată lumea ce poate fi spus şi ce nu. M-am dat peste cap ca să o fac să mă primească. Se culcase şi nu răspundea la telefon. Cum poate să doarmă în asemenea împrejurări? Eu, una, sunt întoarsă pe dos! Fără îndoială, asta ţine de faptul că Harriet nu e fata ei. Vocea sângelui este, totuşi, puternică…

Se părea că de-abia acum făcuse această descoperire.

— O cunoaşteţi bine pe Isobel? am întrebat-o.

— Ne cunoaştem de foarte mult timp, ceea ce nu este deloc acelaşi lucru, nu-i aşa? Primul ei soţ, Ronald Jaimet, era văr cu Mark şi, în plus, unul dintre prietenii lui cei mai buni. Ne-am întâlnit de multe ori cu familia Jaimet, dar eu şi Isobel nu ne-am împrietenit niciodată. Am avut dintotdeauna impresia că ea mă invidia, din

cauza situaţiei mele şi a averii lui Mark. Ronald era un bărbat excelent, dar nu era prea vesel. Diabetul lui nu-i permitea să aibă o stare de spirit prea bună.

— Cunoaşteţi bine împrejurările morţii lui?

— Nu. A fost un accident la munte, survenit în compania lui Mark. Întrebaţi-l pe Mark, după ce se întoarce de la Tahoe. Domnule Archer, făcu ea, aplecând spre mine bustul parfumat, care este în realitate situaţia acolo? Harriet a fost asasinată?

— Mă încăpăţânez să sper că nu. Pentru moment, nu putem decât să sperăm.

— Ah! exclamă ea cu voce slabă, simt foarte bine că în sinea dumneavoastră credeţi că e moartă. Burke Damis a ucis-o?

— El zice că nu.

— Dar ce ar fi avut de câştigat comiţând această crimă?

— Oamenii nu ucid întotdeauna din interes, doamnă.

Am păstrat o clipă tăcerea, o tăcere pe care n-o tulbura decât zgomotul respiraţiei noastre. Eram impresionat, căci simţeam că începuse să sufere. În pofida eforturilor ei de a-şi construi o fericire stabilă, îşi dădea seama acum de consecinţele unui trecut pe care ar fi vrut să-l îngroape pe veci. I-am mărturisit simpatia mea, declarând:

— Aţi făcut un drum lung, doamnă, pentru a-mi pune întrebări şi îmi pare nespus de rău că nu vă pot da răspunsuri mai bune.

— Nu e vina dumneavoastră. De altfel, nu am venit doar pentru asta. Am primit veşti de la Harriet şi…

— Poftim? Aveţi veşti de la ea? Când s-a întâmplat asta?

— Ieri, dar nu vă ambalaţi. Scrisoarea datează de duminică, deci înainte de fuga şi dispariţia ei. Este o scrisoare foarte înduioşătoare, care m-a făcut să o văd

pe Harriet într-o lumină cu totul nouă. Puteţi să citiţi scrisoarea.

Am aprins becul din maşină, iar Pauline a scos din poşetă un plic şifonat. Fusese expediat luni, la ora 9.42, la Pacific Palisades şi adresată *par avion* doamnei Keith Hatchen, la Ajijic, Mexic. Scrisoarea era concepută pe o singură foaie de hârtie, acoperită de un scris mic şi înghesuit. Primele rânduri erau oblice şi ascendente de la stânga la dreapta; apoi rândurile erau înclinate invers, astfel încât, în josul paginii, ultimul rând forma un unghi de treizeci de grade cu orizontala.

„Draga mea mamă,

Mi-e dificil să-ţi scriu această scrisoare, căci noi două nu am vorbit niciodată ca între femei şi asta numai din vina mea. Şi apoi am plecat fără să vă spun la revedere. Ceea ce mi s-a părut atât infantil, cât şi stupid din partea mea. Mi-era teamă, se pare că întotdeauna mi-e teamă de ceva, nu-i aşa, că n-o să fiţi de acord cu relaţia dintre mine şi Burke şi n-aş fi putut să suport asta. Îl iubesc şi o să mă mărit cu el, nu-mi pasă ce zice Mark. Când sunt cu el, mă simt total diferită de fata tristă şi timidă care sunt de obicei. Când mă atinge, lumea rece şi moartă reînvie, Harriet rece şi moartă renaşte.

Ceea ce scriu aici miroase îngrozitor a clişeu, nu-i aşa, dar crede-mă, fiecare cuvânt folosit aici corespunde exact sentimentelor mele. O să încerc, totuşi, să scriu mai calm. Am nevoie de ajutorul tău, mamă. Ştiu că mă pot baza pe tine, în pofida tuturor acestor ani risipiţi fără să ne vedem. Ai trăit şi tu experienţa pasiunii şi ai suferit din cauza ei. Iată-mă şi pe mine implicată într-o aventură la fel de romantică precum în secolul trecut. Există însă o mare dificultate: avem nevoie de bani şi asta urgent, pentru că dorim să ne căsătorim. Burke are ceva necazuri, nimic grav, aici şi n-ar fi trebuit să-l aduc în această ţară. Intenţionăm să ajungem cu avionul în America de Sud – păstrează

asta pentru tine – dacă putem face rost de banii necesari, iar tu eşti singura persoană la care putem apela.

Întrucât Mark este unul dintre tutorii moştenirii de la mătuşa Ada, nu pot obţine nimic de-acolo înainte de douăzeci şi cinci de ani. El îl urăşte pe Burke şi încep să cred chiar că mă urăşte şi pe mine. Te rog, aşadar, să-mi împrumuţi cinci mii de dolari până în ianuarie. Dacă poţi, fii te rog bună şi păstrează această sumă la tine acasă şi te sun eu când ajungem în Mexic. Avem destui bani pentru a ajunge acolo. Mamă dragă, te implor, fă asta pentru mine. Este singurul lucru pe care ţi l-am cerut vreodată. Este, de asemenea, singurul lucru pe care îl cer de la viaţă: ca Burke şi eu să avem posibilitatea de a trăi fericiţi împreună. Dacă nu pot să-l am ca soţ, o să mor.

Crede în fidelitatea şi afecţiunea recunoscătoare a fiicei tale.

Harriet”

Am împăturit cu grijă foaia şi am pus-o la loc în plic, sub ochii atenţi ai doamnei Hatchen, care era la fel de grijulie cu acest obiect, ca şi cum ar fi fost o fiinţă vie.

— Este o scrisoare de o frumuseţe stranie, nu-i aşa? făcu ea.

— Nu sunt de aceeaşi părere. Anumite detalii nu mă înduioşează deloc, chiar din contră. Fiica dumneavoastră nu dansa de fericire când a scris asta.

— Şi ce e de mirare în asta! protestă ea. Sărmana copilă era mai mult ca sigur tulburată după discuţia aceea oribilă cu tatăl ei. Mi-a povestit Isobel. Harriet se lupta pentru ce avea cel mai drag pe lume.

— La fel ca şi Campion: cel mai drag lucru de pe lume pentru el, în schimb, erau cei cinci mii de dolari.

— Campion?

— Da, acesta este numele adevărat al aşa-zisului Burke Damis. Pentru moment, acest individ se află la

închisoarea din Redwood City. Dar spuneţi-mi, doamnă, eraţi dispusă să-i împrumutaţi aceşti cinci mii de dolari?

— Da, şi încă aş face-o, dacă Harriet are nevoie şi mai este în viaţă. Am adus banii şi Keith a fost de acord.

— Sper că nu vă plimbaţi cu suma asta în poşetă!

— Nu, am depus-o în seiful de la hotel.

— Ei, bine, lăsaţi banii acolo unde sunt. Harriet n-o să aibă nevoie de ei şi nu cred, de altfel, că ideea de a împrumuta aceşti bani vine de la ea.

M-am întors spre doamna Hatchen, pentru a-i observa mai bine reacţiile, apoi am adăugat:

— Sunteţi o femeie generoasă, doamnă şi trebuie să mărturisesc faptul că îmi făcusem o cu totul altă impresie despre dumneavoastră.

— Sunt altfel, replică ea, făcând o grimasă care adânci pliurile amare din colţurile gurii. Încerc să-mi răscumpăr trecutul. Dar m-am întors aici cu cincisprezece ani prea târziu. Nu aveam dreptul să o abandonez pe Harriet.

— Poate că nu aţi fi reuşit să schimbaţi viaţa lui Harriet, am zis eu. Aţi consimţi să-mi povestiţi de ce l-aţi părăsit pe Mark Blackwell? Isobel a avut vreo legătură cu asta?

— Nu. Ea nu i se părea interesantă şi de altfel, nicio altă femeie, inclusiv eu, făcu ea cu o voce amară. Mark a fost singurul copil şi crescut numai de mama lui. Tatăl lui murise în 1935 pe câmpul de glorie. A primit o educaţie proastă pentru cariera militară, pentru că mama lui îl răsfăţa prea mult şi îl ţinea sub papuc. A continuat aşa chiar şi după căsătoria noastră, locuind împreună cu noi mai mulţi ani de-a rândul. Mark făcea de bunăvoie tot ce-i spunea ea, fără să comenteze, ca o marionetă, iar eu nu puteam interveni în niciun fel. Este o poveste banală, care se întâmplă multor femei. Ne măritǎm cu acest gen de bărbaţi din cauza unui anumit idealism, care ni se pare garantul fidelităţii conjugale. Dar problema este că, după căsătorie, ei nu-şi modifică deloc comportamentul.

Mark se purta în pat ca un copil. Nici nu vă puteţi închipui cât m-am chinuit să rămân însărcinată…

Şi apoi, mama lui a murit şi atunci mi-am închipuit că se va apropia mai mult de mine. N-a fost deloc aşa. Ideea lui fixă – da, asta era, mi-au explicat mai mulţi medici – de a se muta de la mama lui la fiica lui, micuţa Harriet, biata de ea. Credeţi-mă, e ceva îngrozitor să vezi cum cineva transformă un copil într-un fel de marionetă, într-un robot. Controla totul, lecturile, jocurile, prietenii, chiar şi gândurile. O obliga să scrie în fiecare zi în jurnalul ei, pe care i-l citea şi dacă lipsea mai mult timp, ea trebuia să i-l trimită. Astfel a ajuns să o dezorienteze complet, până când sărmana nici nu mai ştia dacă e fată sau băiat, dacă el era tatăl sau iubitul ei…

După ce s-a întors el din Germania, a fost mai rău ca niciodată. De fapt, războiul a fost pentru el o sursă de decepţii, pentru că nu a avut o carieră strălucită. La drept vorbind, nu a ales această meserie decât din cauza tradiţiei familiale şi la ordinul mamei sale. Cred că ar fi fost mult mai fericit dacă ar fi făcut orice altceva, dar când l-au scos la pensie, a considerat că era prea bătrân ca să se mai apuce de ceva nou. De altfel, averea îi permitea să se dedice în totalitate fiicei sale şi şi-a propus să facă din ea un soi de băiat-fată: a învăţat-o să tragă cu arma, să facă alpinism, să joace polo, a ajuns chiar să-i spună Harry.

Pe mine toate acestea mă îmbolnăveau, la propriu. Nu sunt agresivă din fire şi de altfel, mi-a fost dintotdeauna frică de el… Dar, în cele din urmă, l-am provocat să-mi dea o explicaţie. I-am declarat că, dacă nu se duce să-l trateze un psihiatru, voi cere divorţul. Desigur, el a considerat că eu eram nebună. Nebună şi eram, de altfel, din moment ce am rămas cu el doisprezece ani… Pe scurt, mi-a zis că n-aveam decât să cer divorţul, dacă îmi făcea plăcere, căci Harriet şi el îşi erau arhisuficienţi unul altuia. Sărmana puştoaică n-avea decât unsprezece ani în vremea aceea, iar eu voiam să o

iau cu mine, dar Mark m-a ameninţat că în acest caz va refuza să divorţeze. Nu aveam cum să pledez în faţa tribunalelor. M-am înşelat, căci în final totul se plăteşte: mi-am pierdut fiica, iar acum e pierdută de-a binelea…

După această lungă povestire, gândurile noastre nu erau cu nimic mai vesele faţă de noaptea precedentă. Am încercat să fac atmosfera ceva mai puţin apăsătoare, declarând, în fine:

— Există o mică şansă ca Harriet să fie bine sănătoasă. Este posibil ca ea şi Campion să fi hotărât să călătorească separat, ceea ce ar explica refuzul lui Campion de a dezvălui locul în care se ascunde ea. În acest caz, se poate ca ea să apară în Mexic…

— Dar nici dumneavoastră nu prea credeţi.

— Aăă… nu.

— V-am ţinut prea mult şi vreţi să mai vorbiţi şi cu Isobel… Credeţi că ştie sau ascunde ceva?

— În general aşa se întâmplă cu toată lumea, doamnă, am răspuns eu. Asta face ca meseria mea să fie atât de dificilă şi de interesantă.

— Vreţi să-mi daţi înapoi scrisoarea de la Harriet, vă rog? Ţin enorm la ea.

— Îmi pare nespus de rău, dar trebuie să o arăt la poliţie. O să vă fie înapoiată mai târziu. Rămâneţi la Santa Monica?

— Nu ştiu. Isobel ar fi vrut să rămân aici, dar nu este posibil. Noi două nu ne înţelegem. Ea mă consideră o becaţă fără creier şi poate are dreptate. Iar eu cred că ea este ipocrită.

— Sunt curios să aflu motivele acestei păreri.

— Oh! Sunt foarte simple. Isobel a afişat întotdeauna un dispreţ suveran faţă de bani şi de ceea ce pot face ei. Regula ei de viaţă, dacă stai s-o asculţi, a fost mereu: viaţă materială simplă şi viaţă interioară intensă. Doar că am constatat că la prima ocazie a pus mâna pe Mark şi pe averea lui.

— Înţeleg. O ultimă întrebare, doamnă: în cazul dispariţiei Harrietei, cine primeşte moştenirea mătuşii ei?

— Mark, presupun. Totul îi revine lui...

Capitolul 16

Micuţa cameristă îmi deschise uşa cu o strângere de inimă şi mă lăsă să intru. Am aşteptat mult timp în hol, plimbându-mă în sus şi-n jos, blestemând ziua în care am cunoscut-o pe Isobel Blackwell, când am acceptat banii ei şi apoi am simţit simpatie faţă de ea. Când a coborât în sfârşit, purta aceeaşi rochie neagră, iar ochii ei erau mai încercănaţi decât înainte. Mi-a spus pe un ton rece şi distant:

— Sper că importanţa veştilor dumneavoastră justifică această vizită în toiul nopţii?

— Da, într-adevăr, aşa este. Putem să ne aşezăm?

Mă pofti în salon, sub ochii strămoşilor şi am declarat către ei, precum şi către ea:

— Vă fac un mare serviciu venind aici la ora aceasta. Dacă n-aţi fi fost clienta mea, aţi fi avut de-a face în acest moment cu poliţia, iar ziariştii v-ar fi călcat în picioare gazonul.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi şi vă rog să fiţi mai explicit. Vă anunţ, de altfel, că nu sunt în stare să judec prea clar, pentru că sunt ameţită de la somnifere. Deci, de ce vorbiţi de poliţie şi de ziarişti?

— Pentru că vor fi aici mâine. Printre altele, vor fi curioşi să ştie dacă aveţi încă un cuţit de spart gheaţa, cu mâner pătrat din argint.

— Da, într-adevăr, avem unul. Nu l-am văzut de curând, dar trebuie să fie la bucătărie.

— Pot să vă asigur că nu e acolo. A ajuns în mâinile sergentului Wesley Leonard.

Observând-o cu atenţie, am văzut că părea sincer perplexă.

— Haideţi, făcu ea, doar nu încercaţi să mă ameninţaţi? Aşa am impresia.

— Cuvântul exact nu este a ameninţa, ci a avertiza, doamnă.

— A păţit ceva Mark? întrebă ea repede.

— Au păţit ceva două persoane: Ralph Simpson şi Dolly Stone. Cred că le cunoşteaţi pe amândouă.

— Dolly Stone? N-am mai văzut-o de ani de zile.

— Sper că puteţi s-o dovediţi, pentru că Dolly a fost asasinată în luna mai.

— Nu se poate, cred că glumiţi!

Dar a fost suficient să ridice o clipă ochii spre mine pentru a înţelege că eram cât se poate de serios, apoi adăugă:

— Dar cum?... Cum a fost asasinată?

— A fost strangulată de mâini necunoscute.

Isobel Blackwell îşi privi mâinile, fine şi îngrijite, dar ale căror articulaţii noduroase mărturiseau un trecut îndelungat de lucru manual; începu să şi le maseze, ca şi cum ar fi încercat astfel să şteargă trecutul.

— Haideţi, făcu ea, doar nu vă puteţi închipui la modul serios că aş fi amestecată în această crimă! Nu ştiam că Dolly a murit. A fost o vreme când eram foarte legată de ea – era ca şi fiica mea adoptivă – dar asta a fost acum foarte mulţi ani. M-am ocupat mereu de ea. Familia Stone locuia pe partea cealaltă a străzii, chiar în faţa casei noastre; pe măsură ce fata creştea, am văzut dezvoltându-se în acest copil tendinţe antisociale. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a-i da un exemplu bun şi pentru a o abate de la orice înclinaţie proastă. Am dat greş?

— Cineva a dat greş. Vă exprimaţi aproape ca o asistentă socială, doamnă.

— Am fost, într-adevăr, asistentă socială, înainte de a mă căsători cu primul meu soţ.

— Ronald Jaimet.

— Dintr-odată ştiţi multe despre afacerile mele, zise ea.

— Dintr-odată! i-am întors-o eu. Afacerile dumneavoastră se află chiar în centrul acestei anchete, doamnă. Din moment ce am descoperit în seara aceasta că o cunoşteaţi pe Dolly Stone şi pe părinţii ei, majoritatea datelor problemei pe care o aveam de rezolvat s-au schimbat total. Mă străduiesc acum să o iau de la capăt pe alte baze, dar nu pot reuşi decât cu cooperarea dumneavoastră.

— Mărturisesc că nu văd deloc clar nici eu şi nu sunt prea sigură despre ce probleme este vorba.

— Nu există decât una, căci cele trei afaceri criminale de care mă ocup formează una singură: dispariţia lui Harriet, asasinarea lui Dolly şi cea a lui Ralph Simpson, înjunghiat cu cuţitul de spart gheaţa, cuţitul dumneavoastră, crede poliţia şi aşa cred şi eu, fără a vă acuza, cu toate acestea, că aţi comis crima dumneavoastră în persoană.

— Sunteţi într-adevăr prea bun!

— Este la fel de adevărat – fapt deosebit de grav – că l-aţi cunoscut pe Ralph Simpson. Aţi aflat cu siguranţă de moartea lui, dar n-aţi zis nimic despre asta.

— Aşadar, e vorba de acel Simpson pe care l-am angajat câteva zile astă-primăvară, la Tahoe?

— Chiar de el! La una sau două zile după ce v-a părăsit, a fost înjunghiat, apoi trupul lui a fost îngropat în curtea casei pe care o deţineaţi pe vremuri la Citrus Junction.

— Dar e o nebunie, e absolut incredibil! strigă ea.

— Haideţi, doamnă, eraţi la curent, nu-i aşa?

— Nu, nici vorbă, dacă vă spun! Vă înşelaţi complet!

— În salonul dumneavoastră personal există un exemplar al ziarului local din Citrus Junction, iar pe prima pagină se află un articol care relatează în detaliu asasinarea lui Simpson.

— Nu am citit articolul acela. Cumpăr în continuare din când în când acest ziar pentru a fi la curent cu ceea

ce s-a întâmplat cu vechii mei prieteni, dar, de fapt, abia dacă îmi arunc ochii pe el, iar săptămâna asta nici măcar nu l-am deschis.

Nu îmi dădeam seama dacă minţea sau spunea adevărul. Chipul ei devenise o mască rigidă, în spatele căreia nu puteam desluşi nici cel mai mic gând, iar privirea ei se voalase. Dar frica simţită de o persoană nevinovată poate provoca aceleaşi schimbări de fizionomie ca şi acelea pe care le manifestă un criminal.

— Aveţi o privire dură în seara aceasta, domnule Archer, făcu ea, o privire sfredelitoare şi ostilă. Credeam totuşi că între noi există... într-o oarecare măsură... încredere.

— Exista, într-adevăr.

— Dar aveţi grijă să utilizaţi imperfectul. Cu toate acestea, aţi condus această anchetă pe cheltuiala mea şi în contul meu, aş fi fost îndreptăţită să aştept din partea dumneavoastră ceva mai multă înţelegere şi simpatie, atunci când devin eu însămi obiectul anchetei. Trebuie să vă daţi seama că vechile mele relaţii cu Dolly nu dovedesc absolut nimic împotriva mea.

— Nu vreau decât să vă cred.

— Cum v-aş putea convinge?

— Vorbiţi-mi mai mult despre Dolly. De exemplu, în ce constau tendinţele ei antisociale?

— Chiar este necesar? Tocmai mi-aţi spus că a murit şi mi se pare dureros să scormonesc astfel în trecutul ei.

— Trecutul este cheia prezentului, doamnă. Oamenii se angajează de foarte tineri pe calea crimei şi încep la fel de tineri să fie victime. Când cele două căi se intersectează, nu rareori se întâmplă să aibă loc o crimă violentă.

— Vreţi să spuneţi prin asta că Dolly era o victimă predestinată?

— Nu, dar pregătită. Cine a pregătit-o pentru acest destin?

— Cu siguranţă, nu eu, dacă asta vă închipuiţi.

Se întrerupse, respiră adânc, apoi declară:

— Ei, bine, am înţeles, o să încerc să vă ofer explicaţiile la care păreţi să ţineţi atât de mult. Mi-am făcut griji în legătură cu Dolly încă din copilăria ei, când avea patru sau cinci ani. Avea dificultăţi în relaţiile cu ceilalţi copii şi cu adulţii, iar lucrurile n-au făcut decât să se înrăutăţească odată cu trecerea anilor. Am constatat acest lucru în particular din relaţiile pe care le avea cu soţul meu. Era drăguţă, tatăl ei mai întâi o răsfăţase, apoi o respinsese, ceea ce se întâmplă frecvent. Părinţii ei nu sunt oameni răi, dar sunt ignoranţi în ceea ce priveşte psihologia copilului. Cu toate acestea, eram vecini şi prieteni buni, iar Ronald, ca şi mine, ţinea să ne ajutăm cât mai mult vecinii. Am încercat, deci, să-i oferim lui Dolly o ambianţă familială mai normală…

— Şi să faceţi rost, cu aceeaşi ocazie, de o fiică?

— Aceasta este o remarcă grosolană, făcu ea, lăsând furia să se vadă de sub masca ei. Este adevărat că noi nu puteam avea copii, pentru că Ronald era diabetic. Dar nu am căutat să o smulgem pe Dolly din braţele părinţilor ei, nici sentimental, nici prin avantaje materiale. Am vrut pur şi simplu să-i dăm ceea ce ei nu erau în măsură să-i procure: cărţi, muzică, distracţii şi frecventarea unui mediu înţelegător.

— Şi după aceea v-a murit soţul, iar dumneavoastră aţi plecat.

— Deja o pierdusem pe Dolly în momentul acela. Nu eu am fost cea care a părăsit-o. Începuse să-mi fure bani din poşetă, să mintă şi încă ceva, ce nu vreau să pomenesc acum, când e moartă.

— Eu aş prefera, din contră, să precizaţi faptele.

— Să spunem aşa: nu am mai fost în măsură să o protejez de influenţele degradante, căci o vedeam din ce în ce mai puţin. La colegiu, s-a înhăitat cu bande dubioase de tineri şi şi-a arătat imediat instinctele

sexuale, fără reţineri. Dolly deja nu mai era virgină la cincisprezece ani.

Doamna Blackwell amuţi, cu o expresie gravă şi ochii pierduţi. Poate că Dolly încercase să-l seducă pe Ronald Jaimet şi acesta cedase ispitei? În acest caz, moartea lui putea fi un fel de sinucidere, pentru că la un diabetic, sinuciderea este uşoară: e suficient să nu mai ia insulină şi să nu-şi mai respecte regimul. De altfel, este la fel de uşor să ucizi un diabetic…

— Ah! reluă Isobel. Iată că începeţi din nou să aveţi privirea aceea… Sper că în momentul acesta nu eu sunt obiectul meditaţiei dumneavoastră.

— Ba da, sunteţi, în mod indirect, pentru că mă gândeam la moartea lui Ronald Jaimet.

— Am impresia, într-adevăr, că aţi venit aici în seara asta hotărât să nu mă menajaţi deloc. Dacă ţineţi morţiş să ştiţi, Ronald a murit în urma unui accident. Şi cum cred că încep să ghicesc ce vă trece prin cap, ţin să precizez că relaţiile dintre Ronald şi Dolly au fost întotdeauna pure, minunat de pure. Îl cunoşteam pe Ronald.

— Eu nu. În ce circumstanţe a murit? Mark era cu el, cred?

— Da. Făceau o excursie în Sierra. Ronald a alunecat şi şi-a luxat o gleznă; dar cel mai rău a fost că, atunci când a căzut, a rupt acul de la seringa lui cu insulină. Când Mark l-a adus la Bishop, el intrase deja în comă şi a murit la spital, înainte ca eu să ajung acolo.

— Această versiune a faptelor o aveţi de la Mark?

— Este adevărul. Ronald şi Mark nu erau doar veri, ci şi prieteni excelenţi. Ronald, mai tânăr decât Mark, l-a admirat dintotdeauna; dacă nu ar fi fost aşa, nu m-aş fi putut hotărî niciodată să mă mărit cu Mark.

— Ceea ce mă surprinde în sfârşitul dramatic al domnului Jaimet, am zis eu, este faptul că diabeticii sunt în general nevoiţi să ducă o viaţă foarte liniştită şi rari sunt cei care fac alpinism.

— Ronald făcea excepţie de la această regulă şi ţinea să ducă aceeaşi viaţă, ca şi cum ar fi fost sănătos tun. Ştia că era riscant să facă aceste excursii, dar nu m-am putut hotărî niciodată să mă opun. Îi făceau foarte bine din punct de vedere al moralului şi, în plus, Mark îl însoţea mereu şi ştiam că ar fi avut grijă de el, dacă ar fi fost cazul.

— Şi atunci cum a putut să cadă aşa de urât?

— Erau pe panta muntelui, pe o potecă îngustă, cu multe pietre. A călcat strâmb şi a alunecat pe una dintre ele… Şi să nu vă închipuiţi cumva că avea de gând, mai mult sau mai puţin conştient, să se sinucidă. M-am gândit de multe ori la toată întâmplarea. În ciuda bolii sale, Ronald avea o mare vitalitate, iubea viaţa, meseria lui, căminul nostru şi sunt sigură că l-am făcut fericit. Şi să nu vă închipuiţi, cu atât mai mult că Mark este responsabil de moartea lui Ronald. Ei doi ţineau foarte mult unul la celălalt, iar Mark era pentru vărul lui ca un frate mai mare. După accident l-a cărat în spate, pe poteci, până la jeepul pe care îl lăsaseră la poalele muntelui. I-a luat toată seara şi noaptea ca să-l ducă la spitalul din Bishop. Aşadar, sunteţi pe o pistă greşită dacă vă imaginaţi că Mark ar fi putut…

— Dumneavoastră, doamnă, sunteţi cea care a formulat această ipoteză.

— La urma urmei, poate aveţi dreptate. Sunt atât de obosită şi de tulburată încât creierul meu lucrează cu încetinitorul…

— Asta se întâmplă mai ales din cauza somniferelor, am replicat eu, sperând ca somniferul să aibă parţial calităţile serului adevărului.

— Da, fără îndoială, dar nu e numai asta. Înainte de sosirea dumneavoastră am petrecut o oră dureroasă cu mama lui Harriet. Pauline a făcut călătoria cu avionul de la Guadalajara la Bel Air pentru a şti exact ce se întâmplase. N-o ştiam atât de mămoasă.

— Rezultatul acestei conversaţii?

— Niciunul. Ne apropiem una de cealaltă din cauza acestei drame de familie. Într-o zi, într-o lume mai bună, poate vom înceta să ne mai aruncăm reproşuri în faţă.

— Într-o zi, am bombănit eu, sătul, aş putea înceta să vă mai pun întrebări. Dar în momentul acesta n-am de ales, trebuie să continuu. Ce fel de valet de cameră era Ralph Simpson?

— Satisfăcător, după părerea mea.

— De ce a fost concediat?

— Mark a considerat că nu era suficient de stilat, îi place să fie tratat ca o fiinţă superioară. Simpson era puţin... foarte familiar şi mărturisesc că eu prefer aşa. Nu m-am putut obişnui cu adevărat niciodată cu convenţiile mondene.

— La Tahoe, am zis eu, se spune că Simpson a fost dat afară pentru furt.

— Pentru furt? Şi ce ar fi furat, Doamne?

— Poate, am răspuns eu, observând cu atenţie reacţiile ei, era vorba de un pardesiu. Ralph s-a întors de la Tahoe cu un mantou care, i-a zis el soţiei, i-a fost dăruit. Era vorba de un pardesiu foarte frumos, din tweed maro, cu nasturi din piele naturală şi unul dintre nasturi lipsea. Cunoaşteţi acest mantou, doamnă?

— Nu.

— Soţul dumneavoastră poartă haine cumpărate din Toronto?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Se duce uneori în acest oraş?

— Am trecut prin Toronto toamna trecută, în călătoria noastră din luna de miere, asta-i tot ce vă pot spune.

— Mantoul acesta provine de la casa de modă Cruttworth, din Toronto. Este un furnizor obişnuit al soţului dumneavoastră?

— Nu suntem căsătoriţi de suficient timp ca să ştiu. De ce daţi atâta importanţă acestui mantou?

— O să vă spun, dacă mă lăsaţi să arunc o privire în garderoba soţului dumneavoastră.

— Nu vă pot autoriza să faceţi asta fără permisiunea lui.

— Când trebuie să se întoarcă?

— Nu cred că va pleca de la Tahoe atât timp cât Harriet nu va fi găsită.

— În acest caz, riscă să mai stea mult şi bine acolo. Există, într-adevăr, mari şanse ca ea să fie moartă şi îngropată, la fel ca Simpson, sau să fie pe fundul lacului.

Femeia schiţă o grimasă nefericită şi replică:

— Credeţi, într-adevăr, că Burke Damis ar fi capabil de un asemenea lucru?

— În orice caz, el este suspectul principal.

— Dar este imposibil! Nu se poate să fi făcut una ca asta!

— Într-adevăr, asta susţine şi el.

— Cum? Aţi vorbit cu el?

— L-am arestat aseară, doamnă, şi se află la închisoarea din Redwood City. Credeam că odată cu această arestare, ancheta mea s-a încheiat, dar, din păcate, nu e deloc aşa. În afacerea aceasta apar mereu noi ramificaţii. Poate ştiţi deja că numele real al lui Burke Damis este Bruce Campion şi că s-a căsătorit cu Dolly Stone în luna septembrie a anului trecut. Ea a născut un copil în martie şi două luni mai târziu a fost strangulată. Campion este suspectul numărul unu.

— Dar e incredibil!

— Ceea ce mi se pare greu de crezut, doamnă, este că dumneavoastră nu ştiţi nimic din toate acestea.

— Totuşi, acesta este adevărul. Nu mă mai vedeam cu Dolly.

— Trebuie să mai existe însă o relaţie, o altă explicaţie a faptelor, trebuie să le înţelegeţi bine. Căci, în fine, Bruce Campion, alias Burke Damis, s-a căsătorit anul trecut cu fiica dumneavoastră adoptivă de demult, iar anul acesta intenţiona să se însoare cu fiica

dumneavoastră vitregă şi aceasta, cu sprijinul dumneavoastră. Ne găsim uneori în prezenţa unor coincidenţe surprinzătoare, dar în cazul acesta mi se pare imposibil să admit una ca asta.

— Hotărât lucru, făcu ea, nu aveţi încredere în mine.

— Sunt constrâns să nu am, doamnă, căci aţi încercat să mă faceţi să renunţ la ancheta mea despre Campion şi l-aţi încurajat să se însoare cu Harriet. Recunoaşteţi că e puţin cam mult.

— L-am încurajat pe această cale din unicul motiv că ea nu avea pe nimeni altcineva.

— Poate că voiaţi să vă jucaţi de-a zâna cea bună cu Harriet, aşa cum făceaţi pe vremuri cu Dolly? Poate că l-aţi cunoscut pe Campion prin intermediul lui Dolly şi ideea de a se căsători cu Harriet i-a venit datorită dumneavoastră?

— Jur că nu-l mai văzusem niciodată înainte ca Harriet să-l aducă aici, sâmbăta trecută. Recunosc faptul că mi-a fost destul de simpatic. Tuturor li se întâmplă să se înşele. Se pare, de altfel, că şi eu m-am înşelat în privinţa dumneavoastră.

Exista ceva tipic feminin în această atitudine, în acest mod de a reînnoi constant apelurile ei la loialitatea mea, la devotamentul meu. Se străduia să facă faţă unei situaţii ameninţătoare, utilizând toate mijloacele, inteligenţa, energia şi temperamentul ei excepţional. Căuta să se apere pe ea însăşi sau să protejeze pe cineva care îi era mai drag decât propria persoană?

— În orice caz, reluă ea, nu văd ce interes aş fi avut eu s-o împing pe Harriet în braţele domnului Damis Campion.

— Dacă soţul dumneavoastră ar fi dezmoştenit-o pe Harriet sau dacă ea murea, dumneavoastră puteaţi moşteni toată averea.

— Mark n-are niciun chef să moară. Îmi iubesc soţul şi chiar dacă n-o iubeam propriu-zis pe Harriet, am ţinut întotdeauna la ea.

— Vă iubeaţi, de asemenea, primul soţ şi aţi trăit mai mult decât el.

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar, printr-un efort supraomenesc care-i schimonosi trăsăturile, reuşi să se abţină.

— Este imposibil, replică ea, să gândiţi într-adevăr despre mine ceea ce spuneţi.

— Nu spun toate acestea din plăcere, i-am întors-o eu dur. Suntem în prezenţa a două crime sau trei, sau poate chiar patru: Simpson, Dolly, Harriet, Jaimet. Aceste patru victime nu numai că le cunoşteaţi, dar trei dintre ele vă erau foarte apropiate.

— Dar nu ştim dacă Harriet a fost asasinată, cât despre Ronald, sunt sigură că n-a fost. V-am explicat cum a murit.

— Într-adevăr, am auzit varianta dumneavoastră.

— Dar ce fel de femeie vă închipuiţi că sunt? mă întrebă ea, fixându-mă cu o privire plină de dispreţ.

— Mă străduiesc să aflu răspunsul la această întrebare.

— Ei bine, mie metodele dumneavoastră mi se par respingătoare. E o combinaţie între brutalitate, șantaj şi speculaţii jignitoare. Încercaţi să mă prezentaţi ca şi cum aş fi mincinoasă, lacomă şi poate chiar criminală. Nu sunt nimic din toate acestea.

— Sper şi eu, dar faptele sunt aşa cum sunt şi nu le cunosc pe toate. Nici măcar pe dumneavoastră nu vă cunosc.

— Credeam că simţeaţi simpatie pentru mine, sentiment reciproc, de altfel. Iar dumneavoastră mă trataţi ca pe o suspectă.

— În felul acesta situaţia este mai clară. Am o sarcină de îndeplinit.

— Dar pentru mine trebuie să lucraţi!

— Aşa este şi de ceva vreme mă aştept să fiu concediat.

— Asta e ceea ce doriţi?

— Altfel aş avea mâinile libere, bineînţeles. Totodată, nu mă puteţi împiedica să duc ancheta asta până la capăt, chiar dacă o fac pe banii mei.

— Am impresia că mâinile dumneavoastră sunt cât se poate de libere, deja, domnule Archer şi simt urmele ghearelor dumneavoastră.

Vocea ei vibra, dar s-a stăpânit remarcabil şi asta m-a contrariat.

Drogată sau nu, o femeie nevinovată n-ar fi suportat niciodată, fără să reacţioneze, unele dintre declaraţiile mele. M-ar fi pălmuit sau ar fi urlat, ar fi izbucnit în plâns, şi-ar fi pierdut cunoştinţa, ar fi părăsit camera, cine mai ştie ce altceva ar fi putut face? M-ar fi aruncat demult afară şi aproape îmi părea rău că nu făcuse nimic din toate astea.

— Cel puţin, am replicat eu, mai simţiţi durerea. E mai bine decât dacă, fiind anesteziată, n-aţi mai fi ştiut unde taie bisturiul.

— Oh! făcu ea. Vă credeţi chirurg, ce să zic!

— Nu sunt eu cel care ţine bisturiul şi nu sunt eu cel care a ţinut cuţitul dumneavoastră din argint pentru a-l înjunghia pe Ralph Simpson.

— Cred, totuşi, că aţi scos din ipotezele dumneavoastră ideea că eu aş fi putut comite această crimă, nu?

— Să rămânem la fapte, doamnă: sunteţi prima persoană care va fi suspectată şi este timpul să vă intre bine în cap ideea asta. Îl cunoşteaţi pe Simpson, arma vă aparţine şi în fosta dumneavoastră proprietate a fost îngropat! Am reuşit să amân cu câteva ore sosirea poliţiei, prin faptul că m-am abţinut să dezvălui numele şi adresa dumneavoastră actuale…

— Zău, aţi făcut asta pentru mine?

— La urma urmei, sunteţi clienta mea. Era şi normal să vă ofer ocazia de a vă disculpa. Nu aţi profitat de această ocazie.

— Aha! Am înţeles! exclamă ea, schiţând un zâmbet. Şi care a fost, după părerea dumneavoastră, motivul care m-a îndemnat să-l ucid pe Simpson?

— O măsură de protecţie, fără îndoială. Mulţi asasini ucid pentru a se apăra de o ameninţare oarecare.

— Dar de ce l-aş fi îngropat în curtea fostei mele case? Nu are sens!

— Ştiind că locul e părăsit, l-aţi putut chema acolo şi l-aţi înjunghiat pe loc.

— Ce spectacol încântător! Şi de ce acest rendez-vous?

— Pentru că ştia ceva important despre dumneavoastră... ceva referitor, de exemplu, la moartea lui Dolly.

— Mă acuzaţi că am ucis-o?

— Vă pun o întrebare.

— Ei bine, de-acum faceţi bine şi păstraţi-vă întrebările pentru dumneavoastră. Eu nu vă mai răspund!

Ochii ei aveau o strălucire dură, dar simţeam că voinţa ei începea să se înmoaie; îi tremurau puţin buzele.

— Ba da, doamnă, cred că o să continuaţi să-mi răspundeţi, am zis eu, şi iată de ce: în noaptea în care a fost asasinată Dolly, s-a produs un fapt straniu, surprinzător, dacă ne referim la crimă ca atare. După ce şi-a strangulat victima, vinovatul sau vinovata a remarcat prezenţa în cameră a bebeluşului lui Dolly. Poate că acesta s-a trezit şi a plâns. Într-un asemenea caz, în general, criminalul fuge, dar nu aceasta a fost reacţia vinovatului sau a vinovatei care, asumându-şi un risc enorm, a luat bebeluşul din leagăn, l-a dus în stradă şi l-a aşezat în maşina unei vecine.

— Nu ştiam nimic din toate astea. Nu ştiu nici măcar unde a fost comisă crima.

— Aproape de Luna Bay, în comitatul San Mateo.

— Nu am fost niciodată acolo.

— Dar hotelul „Călătorii” din Saline City, îl cunoaşteţi?

— Nu, făcu ea, fără să clipească.

— Bine. Să revenim la uciderea lui Dolly. Putem admite că în asemenea circumstanţe criminalul sau criminala s-ar fi putut gândi la siguranţa unui bebeluş. Tatăl copilului s-ar fi putut gândi la asta, de exemplu. Or, sunt aproape sigur că Bruce Campion nu era tatăl acestui bebeluş. Vreţi să căutăm împreună identitatea tatălui?

— Nu vă pot ajuta cu nimic.

— Am câteva indicii îngrijorătoare, doamnă. Avem dovada că asasinul purta mantoul maro despre care v-am povestit mai devreme. Unul dintre nasturi nu se mai ţinea decât într-un fir; bebeluşul l-a apucat în mânuţă când a fost dus în maşină, iar când a fost descoperit, ţinea încă în pumn nasturele din piele naturală maro. Acum înţelegeţi de ce identificarea mantoului este importantă.

— Şi unde este acest pardesiu în momentul de faţă?

— În mâinile poliţiei, care vi-l va arăta mâine dimineaţă, doamnă. Prin urmare, cum e, doamnă, susţineţi în continuare că nu ştiţi despre ce vorbesc şi că soţul dumneavoastră nu a cumpărat pardesiul de la Toronto?

Privirea ei se schimbă, deveni îndepărtată şi oarecum pierdută. Se ridică brusc, se clătină puţin, apoi ieşi în fugă din cameră. Am urmat-o, temându-mă de vreun act violent necugetat. Traversând holul, se repezi prin camera lui Blackwell în baie, unde am auzit că vomita.

Camera mare a colonelului, bine luminată de o lustră impozantă, avea numeroase dulapuri. L-am deschis pe cel mai mare şi am găsit înăuntru vreo douăsprezece costume aranjate frumos pe umeraşe. Am

luat la nimereală mâneca unui veston şi am răsucit manşeta. Pe căptuşeală apărea aceeaşi etichetă ca aceea descoperită de Leonard, purtând inscripţia BX1207.

Capitolul 17

În momentul în care voiam să ies din camera lui Blackwell, camerista apăru în prag.

— Doamna nu se simte bine, i-am zis eu. Mergeţi repede să o ajutaţi.

Când le-am auzit pe cele două femei vorbind cu voce joasă, m-am dus în celălalt capăt al casei, în salonul personal al lui Isobel, de unde mai telefonasem o dată. Ziarul din Citrus Junction, pe care soţul ei mi-l smulsese din mână înainte de a mă concedia, era încă acolo, lângă aparat şi nu m-am putut împiedica să mă gândesc la ideea că, dacă ar fi citit în el relatarea unei crime comise de ea, Isobel ar fi ascuns sau ar fi distrus acest ziar. Am sunat la Reno, la Arnie Walters, care mi-a răspuns cu o voce destul de morocănoasă şi l-am întrebat dacă îl văzuse pe Blackwell.

N-a luat în seamă întrebarea mea şi mi-a zis, plictisit:

— Ei, bine, nu e prea devreme, Lew! Am aflat din întâmplare că l-aţi arestat pe Campion noaptea trecută…

— Doresc să aflu, i-am tăiat-o scurt, dacă l-ai văzut pe Mark Blackwell, tatăl Harrietei.

— Nu. De ce?

— A plecat joi dimineaţă în zori la Tahoe sau cel puţin aşa a anunţat. Verifică imediat dacă a fost văzut la faţa locului şi sună-mă la Bel Air, acasă la familia Blackwell.

— Deci aşa, a ajuns şi el pe lista dispăruţilor?

— Este posibil să fie o dispariţie voluntară.

— E într-adevăr neplăcut să nu poţi păstra legătura cu clienţii. În fine… să trecem peste asta, Campion a mărturisit?

— Neagă totul şi sunt tentat să-i dau crezare, încep să cred că nu el şi-a ucis soţia, Arnie.

— Atunci cine a făcut-o?

— În momentul acesta încerc să descopăr.

— Şi Harriet, cum îţi explici dispariţia ei?

— Se poate ca ea să fi fost victima unei agresiuni după ce s-a despărţit de Campion. Avea mulţi bani la ea şi conducea o maşină nouă, superbă. Maşina aceasta trebuie găsită de urgenţă. Te sfătuiesc să cauţi mai ales în parcările din Reno şi din San Francisco.

— Crezi, aşadar, că a şters-o cu avionul?

— Este posibil. Caută în sensul acesta, te rog, dar spune-mi mai întâi cum stă treaba cu Blackwell, cât mai repede.

Când am pus receptorul în furcă, am auzit-o pe Isobel zicându-mi, în spatele meu:

— Chiar trebuie să vă îndoiţi de tot şi de toţi?

Chipul ei era demachiat şi încă umed la tâmple.

— Mă îndoiesc, practic, de tot, într-adevăr, am răspuns, şi de aproape toate fiinţele umane. Este un obicei pe care l-am preluat de la clienţii mei.

— Nu de la mine, în orice caz. Eu n-am învăţat niciodată să nu am încredere.

— Ei, bine, ar fi timpul să începeţi s-o faceţi, căci aţi închis ochii intenţionat pentru a nu vedea realităţile vieţii şi ale morţii, când în jurul dumneavoastră se dezlănţuiau instincte pervertite şi criminale.

— Măcar credeţi un lucru: că sunt nevinovată.

Veni să se aşeze în fotoliul pe care îl ocupasem eu mai devreme şi îşi sprijini cu un aer slăbit bărbia în palma dreaptă. Am avut senzaţia clară că de data aceasta cedase în faţa puterii mele sau recunoscuse nevoia de a căuta protecţia mea. Am replicat:

— Nevinovăţia este ceva pozitiv, doamnă. Nu constă în a păstra pentru sine informaţii esenţiale, ascultând de un devotament deplasat. Nu constă nici în a închide ochii pentru a nu vedea oamenii murind.

— Ah! Nu mai îmi faceţi morală! strigă ea scuturând din cap ca şi cum aş fi zgâlţâit-o eu. Drept cine mă luaţi? V-am mai pus o dată întrebarea asta.

— Cred că suntem amândoi pe cale să descoperim exact ce fel de femeie sunteţi.

— Oh! Eu ştiu deja şi o să vă spun şi dumneavoastră. Sunt o femeie care nu are noroc. Ştiu asta de ani de zile, din momentul în care bărbatul pe care îl iubeam mi-a zis că este diabetic şi nu poate avea copii. Când a murit, n-a fost decât o confirmare a ghinionului meu. Atunci am luat hotărârea fermă de a nu mă recăsători niciodată, chiar de a nu mai iubi pe nimeni. Nu mai voiam să sufăr, experienţa mea de până atunci îmi era arhisuficientă. Aşadar, m-am mutat la Santa Barbara, unde am trăit conform deciziei pe care o luasem. Asta înseamnă că m-am dedicat activităţilor comune tuturor văduvelor de familie bună: ceaiuri, bridge, diverse opere de binefacere. Am uitat de ghinionul meu predestinat şi aceasta a fost marea, teribila mea greşeală. Într-o zi, la sfârşitul verii trecute, Mark a venit să mă vadă şi mi-a declarat că are nevoie de mine, pentru că se confrunta cu probleme grave. L-am primit cu braţele deschise, prea fericită să mă simt dorită din nou. Am avut dintotdeauna o slăbiciune pentru Mark şi pentru gafele lui de copil neîndemânatic. În cele din urmă, m-am căsătorit cu el şi uite unde am ajuns din cauza asta…

Întoarse capul şi ridică ochii spre mine. M-a invadat o simpatie profundă faţă de ea şi, dacă această simpatie era la origine milă, aceasta s-a transformat într-un cu totul alt sentiment. Am avut impulsul de a-i mângâia chipul, dar mai avea atâtea lucruri să-mi spună, încât m-am abţinut.

— Când ai avut ghinion, înţelegeţi, ajungi să nu mai vrei să te mişti, de teamă să nu se prăbuşească toată casa.

— Hai să ne întoarcem la Mark, vreţi? Aceste probleme grave la care aţi făcut aluzie adineauri erau cauzate de o legătură pe care o avusese cu o tânără?

— Da. O cunoscuse la Tahoe, ea a devenit amanta lui şi în scurt timp a rămas însărcinată. Fireşte, îi cerea mulţi bani, ceea ce nu-l deranja, dar îi era frică să nu ceară mai mult de la el, să o ia de nevastă, de exemplu, sau chiar o recunoaştere a paternităţii în faţa tribunalului, ceea ce l-ar fi compromis în cercul lui de cunoştinţe. Şi-a zis, probabil, că, dacă se însura cu mine, îşi consolida poziţia socială şi mondenă, reducându-şi totodată la tăcere amanta.

Cu un soi de încăpăţânare, refuza să rostească numele tinerei respective.

— Serios, a avut curaj să vă povestească toate acestea?

— Da, dar fără să intre prea mult în amănunte. În general, scopurile lui Mark sunt foarte clare şi, când este speriat, capitulează repede. Iar când a venit să mă vadă la Santa Barbara, îi era îngrozitor de frică. Această tânără sau cineva din anturajul ei îl ameninţase că depune plângere împotriva lui pe motiv că ar fi sedus-o…

— Ştiaţi că era vorba de Dolly Stone?

— Nu, bineînţeles! strigă ea vehement. Nu m-aş fi căsătorit niciodată cu Mark, zău aşa, dacă aş fi ştiut…

— Bine, dar de ce v-aţi căsătorit cu el?

— Pentru că eram fericită să simt că aveau nevoie de mine amândoi, Harriet, ca şi el, fără îndoială. Mi-am spus că o căsătorie care începe atât de prost nu poate decât să se îndrepte, în cele din urmă. Şi apoi, Mark era într-adevăr demn de milă, speriat, torturat de sentimentul vinovăţiei sale, convins că era în plină prăbuşire. M-a asigurat că eram singura în măsură să-l salvez, iar eu l-am crezut.

— Nu l-aţi salvat de comiterea unei crime, deoarece acum cred că ştiţi că el a asasinat-o pe Dolly.

— Ah! Gândul acesta m-a speriat atât de tare!

— De când îl bănuiţi?

— De adineauri, când mi-aţi povestit de mantoul lui. Bineînţeles, am minţit în legătură cu acest subiect. L-a cumpărat în timpul lunii noastre de miere, pentru că la Toronto se făcuse frig. Mark mi-a zis că o să-i fie de folos la Tahoe, în primăvară. Simpson l-a găsit acolo şi i-a cerut explicaţii lui Mark... Şi, în cele din urmă, Mark s-a folosit de cuţitul de argint primit de la familia Stone...

Un mare frison o zgudui din cap până în picioare şi iată că, aproape împotriva voinţei mele, m-am lăsat pe vine lângă ea şi am luat-o în braţe. Lacrimile ei îmi căzeau pe gât şi au continuat să cadă o vreme, apoi s-au oprit şi, în sfârşit, se trase din braţele mele, şoptind:

— Îmi cer scuze. Nu voiam să mă comport aşa în faţa dumneavoastră.

Întrucât continuam să o mângâi pe obrazul tragic brăzdat de suferinţă, a întors capul şi mi-a spus:

— Nu, vă implor! Mulţumesc, dar nu trebuie. Nu trebuie să mă gândesc decât la un singur lucru: datoria mea faţă de Mark.

— Nu credeţi că în prezent nu-i mai datoraţi nimic?

— Trebuie să-i rămân fidelă lui Mark, indiferent ce a făcut. Şi asta nu numai pentru el, ci şi pentru respectul meu faţă de mine însămi... Spuneţi-mi, nu voi fi obligată să apar la tribunal, sper?

— Ştiţi că nu putem constrânge o soţie să depună mărturie împotriva soţului ei. Cu toate acestea, o astfel de atitudine ar da naştere unei publicităţi extrem de neplăcute şi acesta este unul dintre motivele pentru care ţineam să obţin în noaptea aceasta adevărul despre faptele petrecute. Aş vrea să vă protejez la maximum, chiar şi vorbind cu poliţia în numele dumneavoastră, într-o oarecare măsură.

— Apropo de poliţie, aţi cerut la telefon ca poliţia din Tahoe să-l aresteze pe Mark?

— I-am cerut unui coleg de la Reno, care colaborează cu mine în această anchetă, să descopere

dacă soţul dumneavoastră se află la Tahoe. O să mă sune imediat. Desigur, dacă soţul dumneavoastră este acolo, va fi arestat. Dar poate că se află deja la zeci de mii de kilometri de Tahoe…

— Nu. Sunt sigură că e acolo. Era atât de îngrijorat din cauza lui Harriet…

— Sau pentru propria-i piele!

Îmi aruncă o privire dură şi iritată.

— Haideţi, am zis eu, este timpul să priviţi şi acest adevăr în faţă. Există mari şanse ca soţul dumneavoastră să fi plecat azi-dimineaţă fără a avea cea mai mică intenţie de a se mai întoarce vreodată. Chiar, la ce oră a plecat?

— Devreme, foarte devreme, înainte să mă trezesc eu. Mi-a lăsat un bilet.

Deschise sertarul biroului său şi scoase o foaie împăturită în patru, pe care mi-o întinse. Am despăturit-o şi am citit cu dificultate aceste rânduri, mâzgălite în grabă:

„Isobel,

Plec la Tahoe. Mă macină să stau cu mâinile în sân, fără a face nimic, aşteptând veşti de la Harriet. Trebuie să fac ceva, nu contează ce. Dar ar fi mai bine ca tu să rămâi aici, acasă. Ne vedem când toate acestea vor lua sfârşit. Te implor, gândeşte-te cu drag la mine, aşa cum mă voi gândi şi eu la tine.

Mark”

— Ar putea fi foarte bine şi un bilet de adio, am remarcat eu.

— Nu. Sunt sigură că s-a dus la Tahoe. O să vedeţi. N-am continuat discuţia şi am rămas tăcut, aşteptând telefonul de la Arnie. M-am aşezat într-un fotoliu cu spătar tare, aproape de uşa din sticlă. La orizont, cerul începea să se lumineze de la primele licăriri ale zorilor.

Isobel Blackwell îşi încrucişase braţele pe birou şi stătea cu fruntea rezemată de ele. I-am spus, când s-a întors cu spatele:

— Mai există o întrebare pe care aş vrea să o lămuresc: este posibil ca Mark să-l fi ucis pe Ronald Jaimet?

— Nu, nu este posibil. Erau foarte buni prieteni. V-am mai zis, Mark s-a spetit la propriu cărându-l în spinare din vârful muntelui şi a avut nevoie şi el de îngrijiri medicale, când a ajuns, în sfârşit, la spital.

— Asta nu dovedeşte nimic în legătură cu accidentul. Chiar nu s-a găsit niciun indiciu care să permită ipoteza unei premeditări?

De data aceasta, se întoarse şi îmi răspunse înfuriată:

— Nu a existat nimic de genul acesta. Ce încercaţi să-mi faceţi?

Nu ştiam nici eu. Ancheta mea prezenta încă puncte neclare. Voiam să umplu aceste lacune. Doream, de asemenea, să o eliberez pe Isobel Blackwell dintr-un mariaj ratat, înainte ca ea să nu se abandoneze, disperată, în mijlocul rămăşiţelor căminului ei distrus.

— Mark era îndrăgostit de dumneavoastră acum patru ani, când a murit Ronald?

— Sunt sigură că nu.

— De unde puteţi fi atât de sigură?

— Dintr-un motiv foarte simplu: era topit după… după o fată.

— Dolly Stone?

— Da, dar nu era ceea ce credeţi dumneavoastră, pe vremea aceea. Era o intimitate de tată de familie, de acelaşi gen care îl lega de Harriet, când ea era mai mică. Când venea să ne vadă, aducea cadouri pentru Dolly, o scotea la mici plimbări, ea îi spunea „unchiul”.

— Ce se întâmpla la aceste plimbări?

— Nimic. Mark nu şi-ar fi permis niciodată să seducă o copilă.

— Aţi folosit totuşi termenul „topit”…

— N-ar fi trebuit. De fapt, cuvântul venea de la Ronald. El a judecat lucrurile mult mai sever decât mine. A pus chiar capăt acestei intimităţi.

— Cum?

— Vorbind cu Mark. N-am asistat la conversaţie, dar ştiu că a fost stânjenitoare. Prietenia lor a supravieţuit, totuşi, acestei neînţelegeri.

— Prietenia lor… dar nu şi Ronald, i-am întors-o eu.

Exasperată, Isobel Blackwell se ridică brusc şi îmi spuse printre dinţi:

— Aveţi o imaginaţie bolnavă şi o limbă de viperă!

— Tot ce se poate, am zis eu cu răceală, dar nu e nimic imaginar în faptele pe care le evocăm aici. Nimic nu poate fi mai real, din contră. Spuneţi-mi, problemele cu Dolly când au început, puţin după moartea lui Ronald sau mult mai târziu?

— Refuz să mai vorbesc despre acest subiect, cu atât mai mult cu cât…

Soneria telefonului o întrerupse, făcând-o să tresară. Am venit din nou lângă ea şi am ridicat receptorul. Am auzit:

— Alo, Lew?… Aici Arnie. Uite ultimele ponturi: *primo*, Blackwell n-a asistat la operaţiunile de dragare, iar Sholto susţine că nu l-a mai văzut din mai. *Secundo*, maşina Harrietei tocmai a fost găsită, abandonată într-o parcare din Malibu. Ce zici de asta?

— Că mai am de străbătut ceva kilometri…

— Şi dacă Blackwell apare pe-aici, ce fac?

— N-o să mai vină, dar, dacă totuşi se întâmplă, nu-l lăsa să scape.

— Ia spune, bătrâne, crezi că poţi fi atât de bun să-mi povesteşti şi mie *grosso modo* ce se întâmplă?

— E simplu. Blackwell este bănuit că ar fi comis cele două crime despre care ştim, Dolly Campion şi Ralph Simpson, şi se poate să mai fi comis încă două. Atenţie, probabil că este înarmat şi periculos!

— Nu! exclamă Isobel trăgându-mi un pumn în umăr.

— Hei! făcu Arnie imediat cu o voce total schimbată, plină de solicitudine şi aproape mângâietoare. Eşti bine acolo, bătrâne? N-ai abuzat cumva de sticlă în noaptea asta lungă?

— Mă simt foarte bine, mulţumesc. Mai vorbim. Am pus repede receptorul în furcă, pentru a nu-i da ocazia să-mi pună întrebări la care nu eram pregătit să răspund. Isobel mă privea cu un fel de oroare, ca şi cum aş fi creat eu însumi situaţia pe care tocmai i-o dezvăluisem lui Arnie.

— S-a găsit maşina soţului meu? făcu ea.

— Nu. Este maşina Harrietei. Mă duc la Malibu acum.

— Îl bănuiţi pe Mark că a ucis-o şi pe Harriet!

— Hai să lăsăm bănuielile mele, vreţi? Aşteptaţi-mă, şi dacă soţul dumneavoastră se întoarce cumva între timp, nu-i spuneţi niciun cuvânt despre ce s-a întâmplat aici în noaptea asta.

— Dar are dreptul să ştie.

— Nu din gura dumneavoastră, doamnă, pentru că nu putem şti cum va reacţiona în cazul acesta.

— Mark nu mi-ar face niciodată vreun rău…

Dar această afirmaţie fusese pronunţată cu o voce nesigură şi maşinal îşi duse mâna la gât.

Am alergat la maşină şi am pornit în viteză spre Malibu, în aerul proaspăt al aurorei. Plantonul de gardă de la comisariat m-a primit fără cordialitate şi nu mi-a răspuns decât cu jumătate de gură. Maşina Harrietei era în depozit şi nu putea fi văzută decât atunci când se deschideau birourile, la ora opt. Fusese adusă seara târziu, puţin înainte de miezul nopţii, dintr-o parcare aflată la zece kilometri de nordul oraşului. Era vorba, desigur, de parcarea din apropierea vilei Blackwell de pe malul mării. De altfel, patroana restaurantului specializat în crevete fusese cea care semnalase prin telefon

prezenţa acestei maşini, pentru că la ora închiderii o mirase faptul că Buick-ul acela rămăsese abandonat acolo toată ziua.

M-am întors, aşadar, pe mica plajă privată pe care îmi începusem ancheta acum câteva zile, care mi se păreau mai lungi decât câteva luni. O scurtă verificare îmi confirma faptul că era într-adevăr maşina lui Blackwell şi m-am îndreptat imediat spre vilă. În liniştea tulburată doar de zgomotul valurilor am bătut la uşă. Neprimind niciun răspuns, am deschis cu cheia pe care o păstrasem şi am intrat în casă.

Nu se schimbase nimic în imensa cameră de zi, cu excepţia valizei lui Campion: cineva o sfârtecase şi o împrăştiase pe jos. Am strigat din capul scării:

— Blackwell! Sunteţi aici?

Niciun răspuns. Am strigat-o pe Harriet. Vocea mea răsuna în casa tăcută. Aveam impresia că eram un medium care chema în zadar spiritele defuncţilor. Fără entuziasm, am coborât scara, întrebându-mă ce o să găsesc în dormitorul mare. Acesta nu prezenta însă nimic anormal când am aprins lumina. Dar când l-am traversat pentru a intra în baie am avut o presimţire sumbră, înainte chiar de a deschide uşa. Imediat ce am aprins lumina m-au trecut fiorii. În chiuvetă se afla un burete de baie îmbibat cu sânge, parţial coagulat, iar linoleumul era plin de pete de sânge. Le-am ocolit cu grijă, ca să ajung la uşa care dădea în camera de alături. Încuietoarea fusese forţată. Am apăsat clanţa şi l-am descoperit pe Blackwell aşezat pe marginea saltelei fără aşternut. Era alb ca hârtia, cu excepţia fălcilor acoperite cu păr negru. Avea aerul unui hoţ surprins în flagrant delict şi bolborosi:

— Bună ziua. Fireşte, trebuia să fiţi dumneavoastră!

— E o zi proastă, am replicat. Pe cine aţi omorât azi-dimineaţă?

— Pe nimeni, răspunse el.

— Sala de baie e ca o măcelărie.

— E sângele meu. M-am tăiat când mă bărbieream.

— Nu zău! Nu v-aţi mai bărbierit de două zile!

Cu un aer distrat, îşi trecu mâna peste bărbie.

Mi-am dat seama că era într-un fel de beţie şi că încerca să umple ruptura dintre realitate şi el însuşi spunând tot ce-i trecea prin minte. Repetă:

— M-am tăiat ieri când mă bărbieream. E sânge vechi. Azi n-a murit nimeni.

— Şi ieri cine a murit?

— Eu, făcu el, cu o grimasă de beţiv.

— N-aţi avut norocul ăsta. Sus! i-am poruncit.

Docil, se supuse şi, în ciuda repulsiei pe care o simţeam la gândul de a-l atinge, l-am percheziţionat amănunţit. După ce m-am asigurat că nu era înarmat, i-am spus să se bărbierească, ceea ce făcu imediat. Spiritul lui combativ lăsase loc unei iritabilităţi smiorcăite, pe care o mai întâlnisem la indivizi complet dezaxaţi; gemu:

— Am petrecut o noapte tristă, singur-singurel... aşteptând.

— Acum trebuie să trecem la mărturisiri, am replicat eu.

— Mărturisiri? N-am ce să mărturisesc. Sângele de acolo e vechi. Eu n-am nicio legătură.

— De ce l-aţi omorât pe Ronald Jaimet? am întrebat eu, pe neaşteptate.

Figura lui avea ceva infantil, în pofida părului alb şi a trăsăturilor răvăşite. Mă privi cu tristeţe şi răspunse:

— Nu l-am omorât. A murit în urma unui accident. Când a căzut şi-a sucit glezna şi, în acelaşi timp, i s-a spart seringa. Mi-a luat o zi şi-o noapte să-l aduc la poalele muntelui. Fără insulină şi-a pierdut repede cunoştinţa şi apoi a murit. N-a fost decât un accident...

— Cum s-a produs acest accident?

— Eu şi Ronald aveam o mică discuţie, absolut amicală şi, în timp ce vorbeam, n-a fost atent la o piatră

mare, pe care a călcat strâmb. Toată greutatea lui s-a lăsat pe o gleznă şi gata.

— Apropo, despre ce era discuţia asta... amicală?

— Oh! Absolut nimic. Mă tachina în legătură cu afecţiunea pe care o simţeam faţă de una dintre tinerele lui protejate. Este adevărat că ţineam foarte mult la copila aceea, dar asta nu avea niciun fel de consecinţe şi nu i-am făcut niciodată... niciodată vreun rău... fizic. Sentimentele mele erau pure, i-am zis lui Ronald, şi pentru a-i arăta că luam totul în glumă, l-am îmbrâncit puţin, o palmă amicală, fără să vreau niciun pic să-l fac să cadă...

— Şi fără nicio intenţie de a-l omorî, desigur!

— Fireşte! Nu aveam într-adevăr niciun motiv să-l omor. De altfel, dacă aş fi vrut, n-aveam decât să-l las acolo. Nu, conchise el, din contră, Ronald era vărul meu preferat.

— Când aţi început să aveţi relaţii sexuale cu Dolly Stone?

Întoarse ochii şi îi închise. Dispărură în chipul lui, un chip tumefiat, ca şi cum ar fi primit numai pumni în figură.

— Oh! asta, făcu el, cu un gest evaziv.

Se întinse pe o parte pe saltea şi îşi sprijini capul pe perna fără învelitoare. Apoi îmi spuse cu voce joasă:

— Vă jur că nu am atins-o niciodată cât a fost copilă. Mă limitam să o ador de la distanţă, în tăcere, ca pe o prinţesă din poveşti. După moartea lui Ronald, n-am mai văzut-o, până în primăvara trecută. M-am întâlnit întâmplător cu ea la Tahoe. Devenise femeie şi am avut impresia că mi-am regăsit prinţesa de odinioară, mai frumoasă ca niciodată. Am invitat-o la vilă, pur şi simplu ca să i-o arăt. Dar n-am putut rezista dorinţei de a o poseda, cu atât mai mult cu cât ea a consimţit cu plăcere. Începând din ziua aceea, a venit deseori la mine, dar din proprie iniţiativă. Atunci am cunoscut fericirea cea mai intensă şi mizeria morală cea mai mare, aceasta

mă invada imediat ce conştientizam actele mele. Şi apoi a venit ziua când ea s-a întors împotriva mea, ca inamică; de atunci am fost nefericit, fără încetare!

— Cine a montat-o aşa împotriva dumneavoastră?

— Am avut… necazuri.

— Ajunge cu eufemismele! i-am retezat-o eu. I-aţi făcut un copil.

— N-a fost numai asta, au mai fost şi alte probleme… Mi-a făcut viaţa un iad.

— Ce făcea, mai exact?

— Mi-era frică să n-o pierd şi totodată mi-era frică de ceea ce se putea întâmpla dacă o păstram. Pe scurt, eram o jucărie în mâinile ei. Colac peste pupăză, Harriet a venit şi ea la mine, iar situaţia a devenit absolut imposibilă. Dolly nu mai voia să vină, dar mă ameninţa întruna că o să-i spună Harrietei de legătura noastră…

— Dolly vă şantaja? am întrebat eu.

— Ah! Nu pot numi asta şantaj. I-am dat bani, chiar foarte mulţi bani. Şi apoi, brusc, n-am mai auzit nimic de ea. Cu toate acestea, am rămas într-o stare de permanentă nelinişte: mi-era frică să nu aflu dintr-odată de nu ştiu ce scandal declanşat de ea, acuzându-mă, de exemplu, că am sedus-o. N-am ştiut decât în primăvară că se măritase.

— Iar dumneavoastră, între timp, v-aţi căsătorit cu Isobel Jaimet, ca să vă folosească de paravan.

— A fost mult mai mult de-atât, insistă el. Isobel era o prietenă veche şi fidelă. Ţineam… ţin enorm de mult la ea.

— Chiar are noroc!

Ridică spre mine ochii plini de ură, dar era prea epuizat pentru a riposta.

— Povestiţi-mi mai departe, am poruncit.

Dar tăcu şi rămase perfect nemişcat, părea să nici nu mai respire, cum fac uneori copiii care se ghemuiesc în pat şi-şi ţin respiraţia. Am hotărât să dau marea lovitură.

— Cum preferaţi, am zis. Deci, o să vă povestesc eu, foarte rapid, căci poliţia se grăbeşte să se ocupe de dumneavoastră. Astă-primăvară, Dolly, care petrecuse o iarnă foarte grea, a început din nou să vă ceară bani. Dumneavoastră v-aţi hotărât să puneţi capăt odată pentru totdeauna şantajului fostei dumneavoastră amante şi incertitudinii în care trăiaţi. În noaptea de 5 mai, v-aţi dus la ea. Soţul ei nu era acasă, căci se încurcase cu altă femeie. Dolly v-a lăsat, probabil, să intraţi, crezând fără îndoială că îi aduceaţi bani şi aţi sugrumat-o cu unul din ciorapii ei.

Bărbatul scoase un fel de horcăit, ca şi cum ar fi simţit nylonul în jurul propriului gât. Am continuat:

— După ce aţi făcut asta, aţi remarcat bebeluşul, bastardul dumneavoastră. Dintr-un motiv pe care numai dumneavoastră îl cunoaşteţi, n-aţi vrut să-l lăsaţi în cameră cu moarta; îmi doresc să cred că aţi vrut să fiţi sigur, în felul acesta, că bebeluşul va fi salvat. Fapt este că l-aţi luat din leagăn şi l-aţi dus puţin mai departe, în maşina unei vecine. Însă bebeluşul, a apucat în mână un nasture aproape descusut de la mantoul dumneavoastră, poate că nasturele acela se slăbise în timpul luptei cu Dolly. L-a păstrat strâns în pumnişorul lui şi nu v-aţi dat seama de asta. Vecina care l-a găsit în zori a descoperit acest nasture, datorită căruia v-am putut da în vileag. Altcineva făcuse acelaşi lucru înaintea mea: Ralph Simpson. Când soţul lui Dolly a fost inculpat pentru omorârea soţiei lui, prietenul lui, Simpson, s-a hotărât să caute adevăratul vinovat. Trebuie să fi fost la curent cu vechea legătură pe care aţi avut-o dumneavoastră cu Dolly şi era sigur de unde provenea nasturele. Pentru a avea dovada, s-a dus la Tahoe, s-a angajat la dumneavoastră şi a găsit mantoul acolo unde l-aţi ascuns. Poate că v-a somat să daţi nişte explicaţii. În loc să prevină poliţia şi să-i dea mantoul, Simpson a comis greşeala de a vă urmări până aici, aducând cu el dovada incriminatoare Poate că se încăpăţâna să-l predea singur

în mâinile poliţiei pe ucigaşul lui Dolly şi să se aleagă cu toată gloria, el, care ratase mereu totul în viaţă; sau poate că s-a gândit şi el să vă şantajeze şi să vă stoarcă de bani?

Blackwell nu răspunse decât cu nişte cuvinte neinteligibile, pe care le profera în pernă.

— Asta nu are, de altfel, mare importanţă, am reluat eu, şi tribunalul va clarifica toate aspectele. Va demonstra, de exemplu, că aţi băgat în buzunar un cuţit din argint în ziua în care v-aţi întâlnit cu Simpson pentru o ultimă discuţie. Nu cred că a fost o întâmplare faptul că, în primul rând această armă provine de la părinţii lui Dolly şi că, pe de altă parte, aţi ales curtea fostei case a lui Ronald Jaimet pentru a îngropa acolo cadavrul noii dumneavoastră victime. Nu ştiu ce v-a putut trece prin minte în ziua aceea şi, după părerea mea, nici dumneavoastră nu ştiţi. Un psihiatru ar fi, cu siguranţă, curios să afle ce se întâmpla în curtea aceea când Dolly era mică…

Întorcând capul spre mine, nu-şi arătă decât un ochi deschis, un ochi care semăna, sub sprânceana groasă, cu o moluscă în cochilia ei.

— Deci, aşa s-a întâmplat? zise el fără nicio ironie aparentă.

— Nu susţin că ştiu toate detaliile, am răspuns. Dacă acum v-aţi hotărât să vorbiţi, corectaţi greşelile pe care le-am comis.

Tăcu. L-am întrebat:

— Sângele din baie este al Harrietei?

— Da.

— Aţi ucis-o?

— Da, i-am tăiat beregata, răspunse el cu o voce neutră, fără a manifesta cea mai mică emoţie.

— De ce? Pentru că descoperise adevărul despre crimele dumneavoastră şi trebuia să o faceţi să tacă?

— Da.

— Ce aţi făcut cu trupul ei?

— N-o să-l găsiţi niciodată! exclamă el, scoţând un soi de sughiţ straniu, aproape ca un hohot de râs. Ah! De ce nu mă izbăviţi de existenţa mea mizerabilă? Aveţi cu siguranţă o armă!

— Nu, şi dacă aş avea, nu m-aş folosi mai mult ca sigur de ea pentru a vă face un asemenea serviciu. Nu-l meritaţi. Unde este cadavrul fiicei dumneavoastră?

De data aceasta, izbucni într-un râs smintit, care îl zgâlţâi şi care se încheie cu un acces violent de tuse. Aşezându-se pe marginea patului, încercă să-şi recapete suflul şi bolborosi:

— Aveţi milă, aduceţi-mi un pahar cu apă!

De milă, m-am îndreptat spre baie şi tocmai voiam să intru în încăpere când, auzindu-l pe Blackwell fâşâind ceva, m-am întors. Acesta scotocea sub pernă şi, o clipă mai târziu, scoase un revolver de ordonanţă pe care îl îndreptă spre mine, cu o mână mai întâi nesigură, apoi ceva mai fermă.

— Ieşiţi de-aici, altfel vă împuşc! N-aveţi chef să fiţi al cincilea, cred?!

Am ajuns, mergând cu spatele, în pragul uşii de la baie.

— Bun! făcu Blackwell. Rămâneţi acolo şi închideţi uşa!

Am ascultat şi m-am închis în camera hidoasă, plină de sânge. Brusc se auzi o detunătură în camera de alături. Când am deschis uşa, Blackwell zăcea pe saltea, cu ţeava armei încă în gură.

Capitolul 18

Era aproape amiază când am ajuns la Bel Air. Toată dimineaţa poliţia se agitase la vila Blackwell şi pe plaja de la Malibu, într-un vârtej perpetuu de maşini şi sirene. Am relatat povestea mea şi pe cea a lui Blackwell până mi s-a uscat gura şi dacă mai aveam încă îndoieli în legătură cu veridicitatea ultimelor afirmaţii ale colonelului, le-am păstrat pentru mine. Eram rupt de oboseală şi nu aveam decât o singură dorinţă: să închid definitiv dosarul Blackwell. Cercetările efectuate în împrejurimile vilei pentru a găsi trupul Harrietei nu dăduseră niciun rezultat, la fel ca examinarea Buick-ului.

— Credem, i-am zis eu lui Isobel, în chip de concluzie, după această povestire lungă, extrem de penibilă pentru amândoi, că Blackwell a aruncat cadavrul în mare, aşa cum a făcut şi cu mantoul, şi că următoarea maree mai înaltă o să-l arunce înapoi pe ţărm. Sunt dezolat, credeţi-mă, doamnă, dar m-am gândit că veţi prefera să aflaţi adevărul de la mine, mai degrabă decât de la poliţie sau din ziare.

Imobilă ca o statuie din marmură, femeia rămase încremenită de această dramă, ca şi cum ar fi privit în ochi celebra Medusa.

— Dar cum a putut ajunge aici, să le ucidă pe Harriet şi pe fata aceea, pe care o adora? mă întrebă ea.

— Era bolnav, am răspuns eu. Atunci când era vorba de fete, fie chiar şi de-a lui, avea mentalitatea unui băiat efeminat, pe care mama lui l-a răzgâiat prea tare şi care s-a jucat cu păpuşile. El iubea aceste fete ca pe nişte păpuşi; dar această dragoste se poate transforma în ură, în caz de ameninţare şi poate rupe capul păpuşii…

— Poftim? I-a tăiat capul?

— Vorbeam metaforic, dar se pare că i-a tăiat beregata cu un brici, cel cu care a sfârtecat, de altfel, lucrurile lui Campion.

Continuând să clatine din cap, Isobel reluă:

— Pot înţelege, la o adică, de ce i s-a părut necesar lui Mark s-o omoare pe Dolly, care îl ameninţa, pe Simpson, care îl demascase, chiar şi pe Ronald… Dar Harriet!

— Fără îndoială, Harriet l-a ameninţat mult mai mult decât toţi ceilalţi. Ştia de legătura lui cu Dolly?

— Cred că da, din păcate! Mark avea o manie oribilă, aceea a confesiunilor şi i s-a confesat Harrietei astă-primăvară. Fără îndoială, a considerat că într-o bună zi ea o să descopere adevărul şi că el avea datoria să o pregătească.

— De unde ştiţi?

— Harriet a venit să discute cu mine despre asta. Avea nevoie să se confeseze cuiva şi niciodată n-am văzut-o atât de tulburată. I-am spus, într-un mod destul de brutal, poate, că din moment ce eu, soţia, suportam acest lucru, ar fi bine să facă şi ea la fel.

— Cum a înghiţit asta?

— S-a ridicat şi a ieşit din cameră. N-am mai abordat niciodată acest subiect.

— Când a avut loc această scenă?

— La sfârşitul lui martie sau la începutul lui aprilie. Cred că Mark era măcinat de naşterea acestui copil. Şi de aceea a vorbit cu Harriet, în vreme ce mie nu mi-a zis niciun cuvinţel. Privind retrospectiv, asta aruncă o lumină cu totul nouă asupra reacţiei Harrietei. În mintea ei, Dolly îi luase locul în afecţiunea tatălui său. Şi apoi, două luni mai târziu, s-a îndrăgostit de văduvul lui Dolly. Credeţi că îşi dădea seama cu adevărat de ceea ce făcea?

— Sunt convins. Campion însuşi era la curent cu situaţia, dar s-au păzit bine să nu vorbească despre asta. După părerea mea, Campion i-a făcut curte Harrietei în Mexic, pentru că era fata lui Mark. Îl bănuia pe Mark că a

omorât-o pe Dolly, iar intriga lui cu Harriet putea avea ca scop să intre în intimitatea familiei Blackwell. N-ar fi trebuit să părăsească niciodată Mexicul pentru a se întoarce aici, ştiindu-se căutat şi inculpat pentru crimă, dacă nu ar fi sperat că, acţionând astfel, se putea dezvinovăţi!

— Dar atunci de ce naiba n-a zis niciodată nimic?

— A vorbit, luni dimineaţă; din cauza asta l-a ameninţat soţul dumneavoastră cu puşca de vânătoare. Din nefericire, am ajuns prea târziu şi de atunci Campion a tăcut, pentru că ştia că n-o să-l creadă nimeni. Campion este un fel de vagabond în afara legii. Dar acum va vorbi, sunt sigur, şi vreau să fiu acolo când se va aşeza la masa de interogatoriu. Dar va trebui ca pentru aceasta să vă reprezint în continuare şi, prin urmare, să vă asumaţi cheltuielile pe care le implică această nouă deplasare. Mă tem că…

— Cu plăcere, interveni ea. Nu numai că nu vă port pică, dar în plus vă mulţumesc că m-aţi ajutat, vorbindu-mi atât de brutal. Aţi fost crud, e adevărat, dar m-aţi pregătit… pentru orice.

— Am mers chiar mai departe, pentru că v-am considerat, o vreme, suspectă şi capabilă să ucideţi…

— Ştiu, dar important este ca acum să fiţi convins de nevinovăţia mea. Toate astea aparţin acum trecutului.

— Da, şi sper ca declaraţiile lui Campion să permită terminarea anchetei, închiderea definitivă a acestui dosar.

— Aveţi idee ce o să zică?

— Iată cum văd eu lucrurile, am răspuns. El a comis probabil o greşeală venind cu Harriet la Tahoe, spunându-i ce credea despre Blackwell şi acuzându-l că a asasinat-o pe Dolly. Harriet nu putea admite una ca asta, pentru că ar fi însemnat să distrugă tot ce admira ea la tatăl ei. Şi apoi Harriet a suferit o altă lovitură teribilă: Campion i-a dezvăluit, se pare, că în realitate, nu îl interesa persoana ei decât pentru a descoperi pe

ucigaşul soţiei lui şi pentru a se disculpa el însuşi. Aceasta a fost, fără îndoială, cauza certurilor lor violente. Campion a avut faţa zgâriată, ca şi cum s-ar fi luptat cu o fiară sălbatică, iar Harriet a primit o lovitură atât de puternică în cap, încât pălăria ei a zburat în lac. Nu putea fi totuşi foarte grav rănită, din moment ce a avut puterea să-şi conducă singură maşina până la Malibu. Dar Campion nu ştie nimic din ce s-a întâmplat după aceea, pentru că, judecând după atitudinea lui din noaptea când a fost arestat, părea să se teamă că a omorât-o sau a rănit-o grav.

— Se înţelege că ea a condus singură de la Tahoe la Malibu?

— Este foarte posibil. I-au trebuit peste douăzeci şi patru de ore pentru a ajunge la Malibu, dar se poate să-şi fi pansat rana pe drum. În orice caz, a ajuns la vilă ieri în zori şi imediat i-a dat telefon tatălui ei. Poate că l-a acuzat de crimă fără să mai aştepte, prin telefon. Fapt este că el a plecat imediat, lăsându-vă un mesaj mincinos; s-a dus direct la vilă, a ucis-o pe Harriet şi i-a aruncat corpul în mare, în timpul refluxului. Dar, contrar celorlalte victime ale sale, aceasta a sângerat, iar vederea sângelui propriei fiice l-a paralizat, lăsându-l fără forţă, ca să mai cureţe baia. Toată ziua şi toată noaptea a rămas aşezat pe patul din dormitorul mare, încercând în van să găsească destulă energie pentru a se sinucide. Poate că simţea nevoia să discute cu cineva înainte de a o face… S-a întâmplat ca eu să fiu acolo.

— Şi sunt mulţumită de acest lucru, domnule Archer. Sunt fericită, de asemenea, că nu v-a omorât şi pe dumneavoastră, credeţi-mă!

Se ridică şi îmi întinse mâna. I-am strâns-o, promiţându-i că mă voi întoarce, iar ea nu se împotrivi deloc, nici măcar printr-o mişcare a capului. Apoi, am plecat spre aeroport, de unde am luat din nou avionul spre San Francisco. Astfel am reuşit măcar să dorm în timpul zborului…

Campion fusese transferat la închisoarea din San Mateo, dar rămăsese în continuare mut ca un peşte. După ce m-am consultat cu prietenul meu, căpitanul Royal, cu superiorii lui şi cu autorităţile din Los Angeles, am obţinut permisiunea de a-l vedea singur, fără martori. A fost chemat în biroul de interogatoriu, unde m-au închis împreună cu el. El a rămas sprijinit de uşă, n-a răspuns salutului meu şi m-a privit ca şi cum aveam de gând să-l atac cu un ciomag.

— Ce mai faci, Bruce? l-am întrebat. Ia loc!

— Este un ordin? replică el, agresiv.

— Este o invitaţie, am zis eu pe un ton plin de curtoazie. Blackwell a mărturisit că el a ucis-o pe soţia ta. Ţi-a spus Royal?

— Da. E puţin cam târziu. O să depun plângere împotriva dumneavoastră pentru arestare ilegală.

— Asta nu mi se pare o iniţiativă foarte înţeleaptă. Eşti încă destul de vulnerabil.

— Bine, dar de ce nu mă eliberează? Am treabă…

— Ai mai întâi de dat câteva explicaţii. Dacă ai fi spus adevărul la poliţie, nu te-ai mai fi aflat aici. Te-ai băgat singur într-o situaţie imposibilă, recunoaşte!

Se hotărî să vină să se aşeze la masa în spatele căreia mă plimbam în sus şi în jos şi îşi rezemă capul bandajat în mâna dreaptă. Apropiindu-mă de el, l-am atins pe umăr.

— Ascultă-mă, Bruce, am zis eu, şi relaxează-te. Nu sunt duşmanul tău.

— În cazul acesta, mârâi el, scuturând din umeri, nu mai staţi aşa, în capul meu.

— Bine, am zis aşezându-mă în faţa lui, pe partea cealaltă a mesei. Te consider un om serios, în pofida animozităţii tale stupide şi maniacale faţă de poliţie. Ai trecut prin clipe grele şi respect aceste încercări dificile. Dar ai fi putut fi scutit de unele dintre ele dacă ai fi avut încredere în ceilalţi. În mine, în orice caz, şi în Royal, care nu e un tip rău, chiar din contră. De ce ne-ai lăsat să

credem că Harriet a murit înecată de tine? Dacă ne-ai fi spus adevărul, poate am fi reuşit să o salvăm.

Dădu furios cu pumnul în masă şi strigă:

— Dar am încercat, Dumnezeule! Am încercat s-o ţin! Dar mi-a scăpat şi nu sunt un înotător prea grozav. Pe întunericul ăla am pierdut-o din vedere.

— Cred că nu vorbim despre acelaşi lucru, Bruce. Când ţi-a scăpat aşa?

— În noaptea când am fost la Tahoe, adică marţi seară, mi se pare. A înnebunit de furie când i-am spus că îl bănuiam pe tatăl ei că a omorât-o pe Dolly. S-a aruncat asupra mea ca o leoaică, cu toate ghearele scoase, şi am fost obligat să o lovesc, ca să mă lase în pace. Scena a fost îngrozitoare, iar urmarea şi mai şi. Înainte să-mi dau seama ce avea de gând, a ieşit în fugă din vilă, a coborât pe scări şi s-a aruncat în lac. Am fugit după ea şi m-am aruncat şi eu în apă, dar n-am mai găsit-o. Atunci mi-am pierdut minţile, am intrat în panică…

— Acesta e adevărul?

— Da, vă jur, răspunse el, privindu-mă fără să clipească. Nu vi l-am spus alaltăieri pentru că dumneavoastră şi Royal aţi fi considerat asta ca o mărturisire a vinovăţiei… De altfel, tot nu pot dovedi că n-am pocnit-o şi că n-am aruncat-o apoi în lac!

— Nici nu trebuie s-o dovedeşti, pentru că nu s-a înecat în lac. Dacă a avut intenţia de a se sinucide atunci când s-a aruncat în apă, s-a răzgândit pe urmă şi este sigur că după plecarea ta a ieşit din apă.

— Bine, dar atunci e încă în viaţă!

— Nu, a murit, dar nu tu ai omorât-o, ci tatăl ei. A mărturisit această crimă, împreună cu celelalte, înainte de a-şi zbura creierii.

— Dar de ce a făcut asta?

— Numai Dumnezeu ştie. Probabil că l-a acuzat de moartea lui Dolly.

Chipul lui Campion reflecta diversele emoţii pe care le simţea: incredulitate, uşurare, remuşcare… Făcu un

gest rapid, ca şi cum ar fi vrut să alunge toate aceste sentimente, apoi reluă:

— Ah! N-ar fi trebuit niciodată să-i spun Harrietei de Blackwell! Acum înţeleg de ce ar fi fost necesar să vă zic adevărul. Dar credeam că, lucrând pentru Blackwell, încercaţi să-i acoperiţi crimele.

— Aşadar, am zis eu, ne-am înşelat unul asupra celuilalt. Şi acum eşti de acord să clarificăm împreună anumite detalii?

— Aşa ar trebui, cred, din moment ce am început să spun adevărul.

Pentru a-i pune la încercare sinceritatea, l-am întrebat:

— Ai avut necazuri serioase în Coreea. Despre ce era vorba?

— Asta s-a întâmplat după război, nu în Coreea, ci în Japonia, unde aşteptam să fim repatriaţi. Ca să povestesc totul în câteva cuvinte, am bătut un ofiţer însărcinat cu organizarea repatrierilor. Era un colonel.

— Aveai vreun motiv anume să-i spargi faţa, în afara faptului că era colonel?

— Da, dar, fără îndoială, o să vi se pară stupid. Într-o zi, m-a surprins pictând şi i-a venit ideea fixă să mă oblige să-i fac portretul. Am refuzat şi am declarat că nu primeam ordine de la nimeni în materie de activitate artistică. A replicat, ameninţându-mă că o să-mi pună beţe-n roate la repatriere, atâta vreme cât nu-i pictez moaca şi atunci i-am tras un pumn în nas, atât de tare că i l-am rupt. Am făcut un an de detenţie într-o tabără disciplinară. Numai că, adăugă el cu o satisfacţie amară, nu i-am făcut nici în ziua de azi portretul!

— Ura ta e tenace, am zis eu. Ce iubeşti?

— Tot ce emană din imaginaţie. Nu sunt bun decât la asta. De fiecare dată când încerc să fac ceva real, în viaţa de zi cu zi, nu reuşesc decât să dau chix. Astfel, de exemplu, n-ar fi trebuit niciodată să mă însor cu Dolly.

— De ce te-ai căsătorit cu ea?

— Delicată întrebare... N-am încetat nici acum să caut răspunsul, de când sunt în rahatul ăsta. Bineînţeles, motivul principal au fost banii; aş fi ipocrit dacă n-aş recunoaşte-o. Avea ceva bani, un fel de pensie. Eu încercam să pregătesc o serie de lucrări pentru a face o expoziţie şi pentru a duce la bun sfârşit acest proiect îmi trebuia bani. Întotdeauna e nevoie de bani, iar în cazul meu, mai mult decât la alţii... Aşa că am făcut un pact...

— Ştiai că e însărcinată?

— Da, este chiar unul dintre motivele care m-au sedus.

— La majoritatea bărbaţilor reacţia ar fi fost exact pe dos.

— Nu sunt chiar ca majoritatea bărbaţilor. Ideea de a avea un copil îmi surâdea, dar nu voiam să fiu tatăl nimănui. Puţin îmi păsa cine era tatăl, cu condiţia să nu fiu eu. Vi se pare o tâmpenie?... Poate că e o tâmpenie... Poate, din cauză că propriul meu tată şi-a părăsit nevasta şi copiii când eu aveam patru ani.

Am desluşit o ranchiună surdă în vocea lui şi l-am întrebat:

— Tatăl tău a avut probleme cu legea?

— Tatăl meu încarna legea. Era un ticălos frumos, copoi la Chicago, mână în mână cu peştii şi cu prostituatele. Ultima dată când l-am văzut, aveam optsprezece ani şi munceam pe brânci ca să încerc să intru la Arte Frumoase: ieşea dintr-o casă de toleranţă cu o blondă pe care o ajuta să urce într-un Cadillac... Hai, treceţi la întrebarea următoare, dacă vreţi.

— Aş vrea să ştiu ce simţeai pentru Dolly.

— Nu ştiu nici eu prea bine. Am început prin a o compătimi şi m-am gândit că, în timp, sentimentul acesta ar putea deveni afecţiune reală... Hrănesc acest vis infantil de ani de zile... Ei, bine, făcu el cu ironie amară, mi-am băgat singur degetele în ochi. Ştiţi ce se spune uneori despre milă? Că îţi îngheaţă inima. Este mai adevărat decât v-aţi putea imagina. Şi poate că n-o

să mă credeţi, dar nu m-am culcat niciodată cu Dolly. Din contra, îmi plăcea mult să o pictez, pentru că era frumoasă. Este modul meu de a iubi şi nu sunt prea priceput când trebuie să folosesc alte metode…

— Ca să vezi! Şi eu, care te credeam un fustangiu!

— Oh! Am avut amante, replică el roşind, asta cu siguranţă. Dar n-a fost decât o singură femeie la care am ţinut vreodată, pe care am iubit-o cu adevărat… Şi în plus, n-a durat mult… Pornisem prea prost, prea aveam multe necazuri…

— Anne Castle, am spus eu.

Tresări şi mă privi cu un aer stupefiat.

— Cine v-a zis? făcu el.

— Ea însăşi. Am fost la Ajijic zilele astea şi am cunoscut-o; mi-a vorbit despre tine cu foarte multă afecţiune.

— Ah! Iată o veste bună! Asta schimbă lucrurile! Şi ce mai face, draga de Anne?

— Ar face, probabil, mai bine, dacă nu şi-ar face atâta inimă rea din cauza ta. I-ai frânt inima afişându-te cu Harriet. Ai putea măcar să-i scrii cât mai repede. Este uluitoare această Anne.

Rămase mult timp tăcut şi am avut impresia că îi compunea scrisoarea aceea în gând; dar, judecând după sprâncenele lui încruntate şi după aerul lui îngrijorat, nu era deloc uşor.

— Hai să vedem, Campion, am reluat eu, nu înţeleg ceva: dacă ţineai la Anne aşa cum zici, de ce te-ai aruncat în această aventură cu Harriet?

— Eram deja angajat într-o relaţie cu ea.

— Cum aşa? Tot nu înţeleg.

— Uite cum stă treaba. N-am făcut cunoştinţă cu Harriet în Mexic, aşa cum păreţi să credeţi. Am cunoscut-o la mine acasă, la Luna Bay, cu câteva săptămâni înainte să plec în Mexic. Ea venise să-i vadă pe Dolly şi pe copil, pentru că ea şi Dolly se cunoşteau de mult timp. Dar în ziua aceea Dolly nu era acasă: îl dusese pe micuţ

la dispensar, pentru controlul lunar. Harriet m-a găsit pictând şi m-a privit lucrând. Întrucât picta şi ea puţin, a fost foarte interesată, chiar entuziasmată. Da, pentru că era capabilă de mari entuziasme…

— Serios?

— Da, făcu el, puţin jenat. Nu m-am putut abţine, văzând-o atât de extaziată, să nu mă gândesc la ce ar putea face pentru mine dacă aş fi fost un pic mai amabil cu ea. Ca de obicei, eram lefter în seara aceea, iar ea nu era, evident. Mi-am spus că ar fi plăcut să am un comanditar, pentru că n-aş mai fi fost nevoit să mă stresez din cauza facturilor şi aş fi putut lucra liniştit, înainte ca Dolly să se întoarcă, mi-am dat întâlnire cu Harriet chiar în seara aceea şi, în scurt timp, petreceam împreună nopţi întregi. Or, eu nu mă îndoiam de ce avea să iasă din această legătură. Harriet era virgină şi s-a îndrăgostit de mine cu o asemenea pasiune încât eram îngrozit. Pentru un tip ca mine, era mult prea pasională şi prea serioasă. N-ar fi trebuit s-o las niciodată să se ataşeze de mine în halul acela.

— Îl bănuiai pe tatăl ei că ar fi şi tatăl bebeluşului?

— Mai mult sau mai puţin inconştient, fără îndoială. Harriet a zis într-o zi, ţinându-l pe micuţ în braţe, ceva care m-a frapat: l-a numit „frăţiorule”. Cu toate acestea, am presupus că era doar un alint.

— Dar Dolly nu ţi-a spus niciodată nimic?

— Niciodată, dar nici eu nu o încurajam să vorbească, pentru că nu doream – v-am spus deja – să ştiu cine era tatăl. Credeam că îl voi iubi mai mult pe puştiul acela dacă rămâne anonim. Dar, de fapt, m-am arătat incapabil să iubesc pe oricine. Şi apoi am stricat totul, când am încercat să ajung în al nouălea cer cu Harriet.

Se ridică brusc, lovind cu pumnul drept în palma stângă. Îndreptându-se spre fereastră, adăugă, întorcându-se cu spatele:

— Eram cu Harriet în noaptea în care a fost omorâtă Dolly.

— Aha! Deci Harriet era însoţitoarea ta de la hotelul „Călătorii”?

— Şi da şi nu. N-am petrecut toată noaptea împreună. Ne-am certat, aşa că în toiul nopţii ea s-a întors la Tahoe. Eu am rămas singur în camera şi mi-am înecat amarul într-o sticlă de scotch pe care o adusese ea.

Părea să-şi facă un titlu de onoare din a se umili.

— În legătură cu ce v-aţi certat?

— Cu căsătoria. Ea voia să divorţez pe cheltuiala ei. Ideea m-a tentat, recunosc, dar în momentul în care voiam să iau această hotărâre, mi-am dat seama că n-aş putea face una ca asta. N-o iubeam pe Harriet şi n-o iubeam nici pe Dolly, dar cu Dolly aveam o înţelegere. Îi promisesem că voi da numele meu copilului. M-am hotărât, aşadar, să mă ţin de cuvânt, sperând că până la urmă voi ajunge să-l iubesc pe micuţ. Când m-am dezmeticit suficient pentru a mă întoarce acasă, Dolly era moartă, copilul nu mai era acolo şi casa era plină de poliţai.

— De ce nu le-ai spus imediat de unde veneai? Aţi fi avut un alibi incontestabil.

— N-a fost nevoie să spun vreun alibi, pentru că, după ce m-au interogat – era normal – mi-au dat drumul. I-am telefonat imediat Harrietei la Tahoe şi ea mi-a spus că nu trebuie sub nicio formă să o amestec pe ea sau pe părinţii ei în povestea asta. Deşi ea nu mi-a spus asta, încerca să-şi protejeze tatăl. Ea a avut ideea să mă ascund în vila de la Malibu. Am petrecut acolo două săptămâni foarte neplăcute, fără a ieşi deloc din casă. Aş fi vrut să fug în Mexic, cu certificatul de naştere al lui Ralph, pe care mi-l împrumutase în acest scop, dar nu aveam bani. Harriet mi i-a dat până la urmă, afirmând că va veni şi ea după mine. Trebuia să rămânem în Mexic sau să mergem în America de Sud.

— Ceea ce mă nedumireşte cel mai mult, am zis eu, este motivul Harrietei. Tu crezi că încerca să-şi protejeze tatăl, sau consideri că ştia, în momentul acela, că Blackwell o strangulase pe Dolly?

— De unde să fi ştiut? De altfel, vedeţi cum a reacţionat, zgâriindu-mă pe faţă, când i-am împărtăşit bănuielile mele, în noaptea aceea.

— Şi aceste bănuieli, de când le ai?

— Mi-au venit încetul cu încetul. Ralph Simpson a fost primul care a pronunţat numele lui Blackwell, pe care îl văzuse împreună cu Dolly, vara trecută. Ralph, care se lăuda că are har de detectiv, era foarte interesat de nasturele din piele găsit la locul faptei. Poliţia a pomenit ceva despre el. Ştiţi ceva în legătură cu acest nasture?

I-am făcut atunci un rezumat al istoriei pardesiului.

— Aşadar, Blackwell l-a omorât şi pe Ralph! Bietul de Ralph! zise Campion, apucându-şi capul între mâini. N-ar fi trebuit niciodată să se ataşeze de mine. Sunt un pesticid moral…

— Hai să nu exagerăm; în loc să cazi în depresie, mai bine explică-mi cum s-au confirmat bănuielile tale legate de Blackwell.

— Ralph m-a făcut să mă gândesc la asta. Am pus cap la cap mai multe date, coincidenţe şi în particular am fost intrigat de banii aceştia, despre care nu ştiam de unde provin. În fine, era ceva bizar în relaţia dintre Dolly şi Harriet, ceva ce nu înţelegeam: aparent, erau prietene bune şi de mult timp, dar simţeam multă ostilitate dedesubtul acestui înveliş surâzător.

— Pe cuvânt, nu-i nimic surprinzător în asta, dacă Dolly ştia că îi faci curte Harrietei.

— Nu, ea nu ştia nimic. Motivul era altul. Încă de când ele două au reluat legătura, a existat această ostilitate surdă. În fond, îmi dau seama acum că erau ca două surori care se urăsc, dar nu vor să recunoască, şi asta din următorul motiv: Harriet era la curent cu

legătura dintre tatăl ei şi Dolly, iar Dolly ştia că Harriet cunoştea situaţia.

— Bine, dar tot nu mi-ai spus când şi cum ai descoperit rolul exact al lui Blackwell.

— Poftim. S-a întâmplat în Mexic, după venirea Harrietei. Stăteam de vorbă la mine în studio, iar Harriet a început din nou să mă hărţuiască să mă însor cu ea, din moment ce acum eram văduv. Cu toate că fusesem acuzat de crimă şi eram căutat, asta n-o deranja deloc. Mi-a făcut un tablou idilic despre modul cum va fi viaţa noastră în Statele Unite. Vom locui în vila de la lacul Tahoe, pe care mi-a descris-o foarte liric. În momentul acela am priceput: o auzisem deja pe Dolly povestind aceleaşi lucruri. Pretindea că o doamnă în vârstă, foarte drăguţă, o primise deseori acolo, în minunata ei vilă cu ieşire spre lac. Descrierea proprietăţii şi locurile corespundeau atât de exact cu povestea Harrietei, încât am înţeles: doamna drăguţă, în vârstă era Blackwell, tatăl copilului. Nu i-am suflat o vorbă Harrietei, dar m-am hotărât să mă întorc aici împreună cu ea, pentru a-l demasca pe tatăl ei, această doamnă drăguţă în vârstă… Ei bine, s-a rezolvat…

Capitolul 19

Coborând din taxiul care mă dusese de la San Mateo la aeroportul din San Francisco, de unde voiam să mai iau o dată avionul pentru a mă întoarce acasă, am zărit nu departe de mine o femeie pe care aveam impresia că o cunosc de undeva. Stătea pe trotuar, cu o valiză la picioare şi părea nehotărâtă. Purta un costum de damă cu fusta mai lungă decât cerea moda anului respectiv şi o pălărie din fetru, aşezată îndrăzneţ pe-o ureche. Era Anne Castle, fără cerceii ei mari din aur. Avea un aer foarte preocupat. M-am apropiat de ea zâmbind şi i-am zis:

— Bună ziua, domnişoară. Îţi pot fi de folos cu ceva?

— Oh! Domnul Archer! strigă ea după o clipă de ezitare. Ce surpriză! Chiar aveam intenţia să trec pe la dumneavoastră.

— Ca să-mi vorbeşti despre Bruce Campion, alias Burke Damis, presupun?

— Da, făcu ea, înclinând capul cu gravitate. Ieri, la radioul din Guadalajara au anunţat arestarea lui şi m-am hotărât să las totul baltă ca să vin să-l ajut, pentru că, chiar dacă şi-a omorât soţia, sunt sigură că trebuie să beneficieze de circumstanţe atenuante.

Mă fixă cu o privire limpede şi pură. Am început să-l invidiez pe Campion şi să mă întreb cum era posibil ca un bărbat atât de neglijent cu cei din jur să fi reuşit să câştige dragostea şi devotamentul atât de profunde ale unei femei de o asemenea valoare.

— Prietenul tău este nevinovat, am replicat eu. Soţia lui a fost asasinată de un alt bărbat.

Lacrimile făcură ca ochii să-i strălucească şi mai tare. Strălucea de fericire.

— Trebuie să vorbim, Anne, i-am zis. Haide la bar!

— Dar trebuie să-l văd…

— Nu ne grăbeşte nimeni. Chiar în acest moment este interogat de poliţie: este prima zi în care a consimţit să vorbească. Există anumite fapte pe care ar fi bine să le afli înainte de a te întâlni cu el. O să ţi le spun eu, dacă îmi permiţi să-ţi ofer ceva de băut.

— Mulţumesc, nu beau alcool. Dar o cafea, cu mare plăcere.

Ne-am instalat într-un colţ liniştit al barului şi de-a lungul mai multor ceşti de cafea, i-am făcut un rezumat complet al afacerii Blackwell. Anne mă asculta cu un interes pasionat şi această melodramă înspăimântătoare ne apăru în cele din urmă ca o succesiune tragică de greşeli ale căror diverşi protagonişti le căzuseră victime. Totodată, am ţinut să nu-l scot pe Campion îngeraş. Consideram că această femeie merită, într-adevăr, să ştie tot adevărul despre bărbatul pe care îl iubea, chiar şi ce era mai rău: i-am expus aşadar tentaţiile succesive în faţa cărora cedase Campion pentru a avea acces la banii Harrietei şi, în fine, responsabilitatea parţială pe care o avea în privinţa morţii fetei. În momentul acela, ea întinse braţul şi puse mâna pe braţul meu pentru a mă întrerupe:

— Harriet n-a murit, am văzut-o eu aseară.

Am tresărit şi i-am aruncat o privire stupefiată. Ea reluă:

— Tatăl ei a minţit sau avea halucinaţii. În orice caz, eu, una, sunt absolut sigură că n-am visat.

— Unde ai văzut-o?

— Pe aeroportul din Guadalajara, când m-am dus să-mi fac rezervarea, pe la 9.30, aseară. Îşi aştepta bagajele şi tocmai sosise cu avionul de la Los Angeles. I-am recunoscut vocea. Voia să i se găsească o valiză albastră.

— Ai vorbit cu ea?

— Am încercat, dar ea nu m-a recunoscut sau s-a prefăcut că nu mă recunoaşte. Oricum, mi-a întors brusc

spatele şi a fugit cât o ţineau picioarele spre ieşire, la staţia de taxiuri. N-am urmărit-o. M-a impresionat prin expresia de pe chipul ei, o figură într-adevăr îngrozitoare. Nu ştiu dacă înţelegeţi ce vreau să spun, dar am mai văzut expresia aceasta pe chipul unor persoane care nu mai erau în toate minţile...

În cele din urmă, am descoperit-o la sfârşitul după-amiezii, lunea următoare, într-un sat din districtul Michoacan. Satul avea un nume aztec pe care l-am uitat şi o biserică ale cărei pietre antice purtau încă gravurile din epoca aztecilor. O cerşetoare îmbrăcată în negru mă urmări până în naos, bolborosind rugăminţi neinteligibile. Mă acoperi de binecuvântări, în schimbul banilor pe care i i-am oferit şi plecă, lăsându-mă singură cu Harriet în biserică.

Ea stătea în genunchi pe dalele din piatră, în faţa altarului. Un văl negru îi acoperea capul şi stătea la fel de nemişcată ca statuile sfinţilor care împodobeau sanctuarul. Când i-am pronunţat cu blândeţe numele, stând în spatele ei, s-a ridicat cu o mişcare bruscă, s-a întors şi a bătut din buze, dar fără a putea scoate vreun sunet.

— Mă mai ţii minte? am întrebat-o eu.

— Da, răspunse ea slab. De unde aţi ştiut...?

— Paracliserul mi-a zis că ai petrecut ziua aici.

Schiţă un gest de nerăbdare şi replică:

— Nu mă refer la asta. De unde aţi ştiut că sunt în Mexic?

— Ai fost recunoscută... Nişte americani.

— Nu cred o iotă. Tatăl meu v-a trimis să mă căutaţi, nu-i aşa? Mi-a promis că n-o s-o facă, dar nu şi-a ţinut niciodată promisiunile, nici măcar una singură, în toată viaţa mea.

— Ei, bine, pe aceasta şi-a ţinut-o!

— Dar dumneavoastră lucraţi pentru tatăl meu. Or el, când m-a condus la aeroport, mi-a promis că o să-şi cheme câinii odată pentru totdeauna şi că voi fi lăsată în pace.

— A făcut tot ce i-a stat în puteri pentru asta, dar acum nu mai poate face nimic pentru tine. Tatăl tău este mort, Harriet. Şi-a pus capăt zilelor vineri dimineaţă.

— Minţiţi! Nu este posibil!

Violenţa protestului ei o zgudui toată. Ridică mâinile şi îşi acoperi faţa. Am remarcat la încheieturile ei pansamente adezive, cum văzusem uneori la persoanele care încercaseră să se sinucidă.

Am continuat:

— Eram acolo când s-a sinucis. Înainte de a muri, a mărturisit uciderea lui Dolly şi a lui Simpson. Ştia că tu ai comis aceste două crime. A încercat să ia vina asupra lui şi astfel să pună capăt tuturor cercetărilor care te vizau. După care şi-a luat viaţa, ca să nu poată vorbi. De altfel, nu cred că mai voia să trăiască în continuare, pentru că avea prea multe să-şi reproşeze. Este posibil ca moartea lui Ronald Jaimet să nu fi fost tocmai o crimă, dar n-a fost nici tocmai un accident. Pe de altă parte, ştia că relaţia dintre el şi Dolly te împinsese să comiţi cele două asasinate, al lui Dolly şi al lui Simpson. Atunci, ce perspective îi mai rămâneau? Arestarea şi condamnarea ta, ruinarea numelui Blackwell… Asta te aşteaptă pe tine, de altfel.

Lăsă mâinile în jos şi figura ei apăru, strălucind ca argila arsă, de-abia scoasă din cuptor.

— Ştiu, făcu ea cu voce sumbră. Pentru mine nu există nicio speranţă, niciun refugiu, nicio cale posibilă de întoarcere, nimic, absolut nimic… Sunt aici din zori, încerc să stabilesc un contact. Dar nu există niciun contact.

— Eşti catolică?

— Nu sunt nimic, dar credeam că voi găsi aici pacea. Ieri, la ieşirea de la slujbă, oamenii păreau cu toţii atât de fericiţi... fericiţi şi liniştiţi...

— Dar ei nu fug din faţa vieţii.

— Numiţi asta viaţă, ce am avut eu?

Chipul ei se crispă, ca şi cum ar fi fost pe cale să plângă, dar nu-i veni în ochi nicio lacrimă şi reluă:

— Am făcut tot ce-am putut ca să-i pun capăt, aşa zisei vieţi ale mele... Prima dată apa era prea rece, a doua oară m-a oprit tatăl meu. A spart uşa de la baie şi m-a pansat, apoi m-a trimis aici, zicându-mi că mama mea o să se ocupe de mine. Dar când am sunat la uşa ei, la Ajijic, nici măcar n-a vrut să-mi vorbească. L-a trimis pe Keith să mă dea afară, cu o minciună. Încerca să mă facă să cred că era plecată ca să-mi facă rost de bani.

— Keith Hatchen ţi-a spus adevărul, am declarat eu. Am vorbit cu amândoi. Mama ta s-a dus în California ca să te ajute. Aşteaptă în momentul acesta la Los Angeles.

— Minţiţi! strigă ea cu un fel de furie oarbă. Sunteţi toţi nişte mincinoşi şi trădători. Keith m-a trădat şi el, spunându-vă de mine, pun pariu!

— Mi-a zis pur şi simplu că ai trecut pe la el.

— Deci, aţi văzut! Toţi sunt trădători, vă zic eu, inclusiv propriul meu tată!

— Ţi-am explicat faptul că, din contră, a făcut totul pentru a te disculpa, Harriet. Tatăl tău te-a iubit mult...

— Atunci de ce m-a înşelat cu Dolly Stone?

— Se întâmplă ca bărbaţii să se lase duşi de val mai departe decât ar vrea, dar n-a vrut să-ţi facă niciun rău.

— Ah! Aşa credeţi? Ştiu eu mai bine decât dumneavoastră la ce să mă aştept din partea lui. Dolly l-a înverşunat împotriva mea, când nu eram decât nişte copile. Eu nu eram o fetiţă, ci mai degrabă o mârţoagă, în timp ce ea era o păpuşică adorabilă. Într-o zi, i-a cumpărat o păpuşă aproape la fel de mare ca ea şi pe

urmă mi-a cumpărat şi mie una, ca să nu fiu geloasă. Dar eu n-am vrut-o. Eram prea mare ca să mă mai joc cu păpuşile. Eu pe tăticul meu îl voiam!

Vocea ei devenise ascuţită şi copilăroasă, ca şi cuvintele pe care le folosea. În vechea biserică pustie, vocea ei răsuna ca un ecou arhaic apărut din criptele trecutului.

— Povesteşte-mi despre crime, Harriet, am zis eu.

— Am încercat să-i povestesc preotului, dar nu ştiu spaniola suficient de bine. Iar dumneavoastră nu sunteţi preot.

— Sunt un om ca mulţi alţii, dar poţi, totuşi, să-mi vorbeşti. De ce a trebuit s-o asasinezi pe Dolly?

— Aha! Măcar v-aţi dat seama că trebuia. Mai întâi, mi-a furat tatăl şi apoi mi-a furat soţul.

— Credeam, totuşi, că Bruce era soţul ei.

— Nu, făcu ea clătinând din cap. Nu era o căsătorie adevărată. Am simţit asta din prima zi în care i-am văzut împreună. Trăiau împreună, da, dar asta era tot, însă practic îşi întorceau spatele unul altuia. Bruce voia să iasă din relaţia asta, mi-a şi zis încă din ziua primei noastre întâlniri.

— Dar de ce te-ai dus acolo în ziua aceea?

— La cererea tatălui meu. Nu îndrăznea să se ducă el însuşi, în vreme ce, în cazul meu, nimănui nu i s-ar fi părut nimic dubios dacă mergeam s-o văd pe Dolly. Îi duceam bani. Şi apoi vedeam bebeluşul… frăţiorul meu… Mă gândeam că, dacă l-aş vedea, m-aş răzgândi… Am fost atât de tulburată în ziua în care tatăl meu mi-a mărturisit totul!

Ridică braţele în aer, strânse pumnii şi îi agită ciudat, de parcă ameninţa cerul.

— Şi apoi l-am cunoscut pe Bruce. M-am îndrăgostit nebuneşte de el, încă din prima zi. M-a iubit şi el, dar de-abia mai târziu s-a schimbat.

— De ce?

— Din cauza ei, cu şmecheriile şi tertipurile ei şi asta de pe-o zi pe alta. Petreceam noaptea cu el într-un hotel din Baie, când a dat-o cotită dintr-odată. Bea din whisky-ul tatălui meu şi deodată mi-a declarat că el n-avea s-o părăsească pe Dolly. Încheiase cu ea o înţelegere pe care n-o putea încălca. Atunci am rupt chiar eu înţelegerea asta, cu mâinile mele!

Spunând asta, îşi uni pumnii, ca pentru a sparge un obiect imaginar, apoi îşi lăsă braţele să cadă moi de-a lungul trupului. I-am zărit privirea somnolentă. Am crezut o clipă că avea să se prăbuşească, dar se redresă şi mă privi, cam ca o somnambulă, cu un soi de sfidare.

— După ce am sugrumat-o, reluă ea, am luat înapoi banii pe care îi adusesem. Ştiam unde îi ascundea: sub salteluţa copilului. Când i-am scos de-acolo, bebeluşul s-a trezit şi a început să plângă. L-am luat în braţe ca să-l liniştesc şi mi-a venit ideea să-l iau cu mine, dar am intrat foarte repede în panică. Era foarte întuneric, mi-a fost frică, pentru mine şi pentru micuţ…

— Frică să nu-i faci rău chiar tu?

— Da, făcu ea, lăsând capul în jos. L-am aşezat într-o maşină vecină, ca să fie sănătos şi în siguranţă. Am renunţat la gândul de a-l lua cu mine şi acum sunt mulţumită că n-am făcut-o. Măcar frăţiorul meu a scăpat din afacerea asta…

— Într-adevăr, am zis eu. E la bunica lui, care are mare grijă de el. L-am văzut la Citrus Junction.

— Şi eu era să-l văd acolo, replică ea. Era în noaptea în care l-am omorât pe Ralph Simpson. E ciudat cât sunt de clare anumite amintiri. Credeam, totuşi, că în momentul acela nu mai aveam niciun pic de sensibilitate… Dar nu, am auzit bebeluşul plângând în casa lui Elizabeth Stone. Am avut chef să bat la uşă şi să mă duc să-l văd. Am fost chiar pe punctul de a face asta, când dintr-odată m-am văzut aşa cum sunt, o criminală îngrozitoare, transportând în noapte şi îngropând cadavrul celui pe care tocmai îl înjunghiasem.

— Cum l-ai ucis pe Ralph Simpson?

— În seara aceea, venise la noi acasă să discute cu tatăl meu. Am recunoscut mantoul pe care îl ţinea pe braţ. Când a ieşit din biroul tatălui meu, l-am aşteptat afară şi i-am propus să-l conduc înapoi cu maşina mea, pentru a discuta situaţia. L-am anunţat că prietenul lui, Bruce, se ascundea în vila de la Malibu şi m-a asigurat, sărmanul, că orice prietenă a lui Bruce era şi prietena lui. Ajungând pe plajă, l-am înjunghiat cu cuţitul pe care doamna Stone i-l dăruise lui Isobel.

Îşi lovi uşor pieptul, apoi adăugă:

— Voiam să-i arunc trupul în mare, dar pe urmă m-am răzgândit. Mi-a fost frică să nu-l descopere Bruce în timpul sejurului său la vilă. Am aruncat pur şi simplu mantoul în mare, apoi m-am dus la Citrus Junction. Ştiam că nu mai e nimeni în fosta casă a lui Isobel…

— Nu încercai mai degrabă, am intervenit eu, să faci ca Isobel să fie acuzată în caz că se descoperea cadavrul?

— Poate… Nu ştiu întotdeauna foarte bine de ce fac anumite lucruri, mai ales noaptea. Simt un impuls irezistibil de a acţiona şi acţionez.

— În noaptea în care ai omorât-o pe Dolly, te-ai hotărât să-ţi pui mantoul tatălui tău?

— Mantoul era în maşină. Mi-era frig, spuse ea, zgribulindu-se la această amintire. Dar să nu credeţi că am vrut să fie acuzat de crimă. Nu este adevărat. Eu îmi iubeam tatăl, dar el nu mă iubea pe mine…

— Te-a iubit atât de mult încât şi-a dat viaţa pentru a te salva, Harriet.

Ea scutură din cap şi începu din nou să tremure. Am cuprins-o pe după umeri şi am condus-o încet spre uşa bisericii. Am ieşit într-un somptuos apus de soare, care împurpura tot satul. Cerşetoarea era tot acolo, neagră ca tăciunii.

— Ce-o să se întâmple acum? mă întrebă Harriet lăsând capul în jos.

— Depinde. Poţi rămâne aici, aşteptând ca guvernul să ceară extrădarea ta, dar, dacă vrei, ne putem întoarce împreună la Los Angeles.

— Ar fi bine să facem asta…

Cerşetoarea întinse spre noi mâinile descărnate şi i-am mai dat de pomană câteva monede. Harrietei nu aveam să-i dau nimic, nici cea mai mică pomană… Şi în vreme ce soarele dispărea sub linia orizontului, am coborât cu paşi mici străduţa cu pavaj tocit ca albia unui torent.

Sfârșit